

ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ

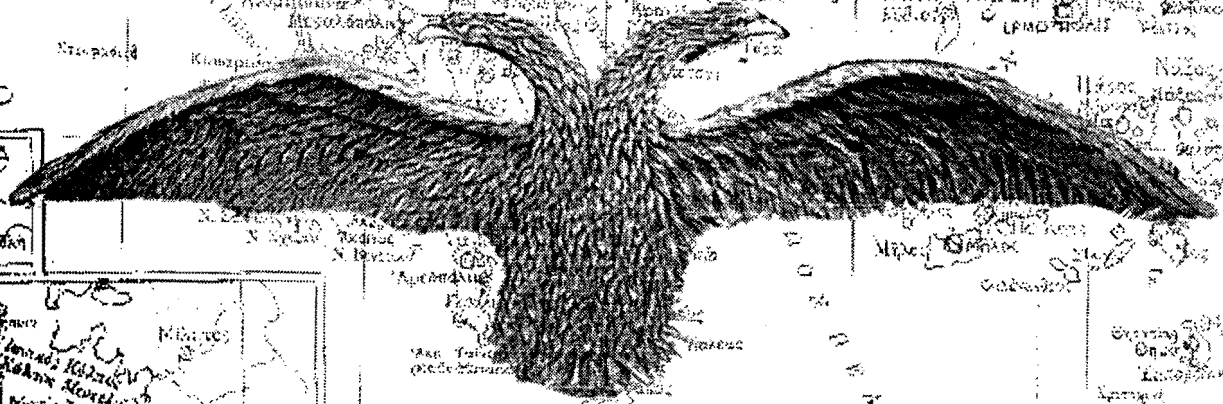
ΑΝΑΙΔΗΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

ΚΑΤΑ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

ΠΑΠΟΚΑΙΣΑΡΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΑΝΑΡΙΟΥ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ!

«Ο υψών ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται»
ΚΕΝ (Λουκ. ιη' 14)

ΑΘΗΝΑΙ 1997

ΚΡΗΤΙΚΟΝ ΠΕΔΑ

«Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν, παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω. Ὡς προειρηκάμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω· εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται, παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω» (Ἀπόστολος Παῦλος, Γαλάτ. α', 8-9).

«Καὶ οὐκ εἶπεν (ὁ Ἀπόστολος Παῦλος), ἐὰν ἐναντία καταγγέλλωσιν ἢ ἀνατρέπωσιν τὸ πᾶν, ἀλλὰ κἂν μικρὸν τι εὐαγγελίζωνται παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα, κἂν τὸ τυχὸν παρακινήσωσιν, ἀνάθεμα ἔστωσαν» (Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου, PG. 61, 624).

«Ἀκουέτωσαν τί φησιν (λέγει) ὁ Παῦλος, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἀνέτρεψαν οἱ καὶ μικρὸν τι καινοτομοῦντες». Διότι «ὁ τῆς ὑγιοῦς Πίστεως καὶ τὸ βραχύτατον ἀνατρέψας, τῷ παντὶ λυμαίνεται, ἐπὶ τὰ χεῖρονα προῖων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς». Καθὼς οἱ τότε Ἰουδαῖζοντες αἰρετικοὶ «μίαν μόνην ἢ δευτέραν ἐπεισηγον (εἰσηγον καινοτόμον) ἐντολήν, τὴν τῆς περιτομῆς, καὶ τὴν τῶν ἡμερῶν μόνον καινοτομοῦντες. Ἀλλὰ δεικνύς (ὁ Ἀπόστολος) ὅτι μικρὸν παραποιηθὲν τὸ ὅλον λυμαίνεται (καταστρέφεται), εἶπε τὸ Εὐαγγέλιον ἀνατρέπεσθαι (ὅτι ἀνατρέπεται)» (Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου, PG. 61, 622).

«Τοὺς οὖν τολμῶντας ἐτέρως φρονεῖν ἢ διδάσκειν, ἢ κατὰ τοὺς ἐναγεῖς αἰρετικούς τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις ἀθετεῖν καὶ καινοτομίαν τινὰ ἐπινοεῖν, ἢ ἀποβάλλεσθαι τι ἐκ τῶν ἀνατεθειμένων τῇ Ἐκκλησίᾳ ... ἢ ἐπινοεῖν σχολιῶς καὶ πανούργως πρὸς τὸ ἀνατρέψαι ἐν τι τῶν ἐνθέσμων παραδόσεων τῆς Καθολικῆς (Ὁρθοδόξου) Ἐκκλησίας ... ἐπισκόπους μὲν ὄντας ἢ κληρικοὺς καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν, μονάζοντας δὲ ἢ λαϊκοὺς τῆς κοινωνίας ἀφορίζεσθαι» (Ὁρου Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, M. 13, 380).

«*Επικρατούσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κεφαλὴν γνωρίζουσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει ἀναποσπάστως ἠνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃς καὶ πάσης ἄλλῃς ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τηροῦσα ἀπαρασαλεύτως, ὡς ἐκεῖναι, τοὺς Ἱεροὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις. Εἶναι Ἀυτοκέφαλος καὶ διοικεῖται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου...» (Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, 9.6.1975, ἄρθρ. 3, παρ. 1).*

«*Τὸ κείμενον τῆς Ἁγίας Γραφῆς τηρεῖται ἀναλλοίωτον» (Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, 9.6.1975, ἄρθρ. 3, παρ. 3).*

«*Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἶναι ἀπαραβίαστος. Ἡ ἀπόλαυσις τῶν ἀτομικῶν καὶ πολιτικῶν δικαιωμάτων δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν θρησκευτικῶν ἐκάστου πεποιθήσεων» (Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, 9.6.1975, ἄρθρ. 13, παρ. 1).*

«*Πᾶσα γνωστὴ θρησκεία εἶναι ἐλευθέρα καὶ τὰ τῆς λατρείας αὐτῆς τελοῦνται ἀκωλύτως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων. Ἡ ἄσκησις τῆς λατρείας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προσβάλλῃ τὴν δημοσίαν τάξιν ἢ τὰ χρηστὰ ἥθη. Ὁ προσηλυτισμὸς ἀπαγορεύεται» (Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, 9.6.1975, ἄρθρ. 13, παρ. 2).*

«*Ἡ τήρησις τοῦ Συντάγματος ἐπαφίεται εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων, δικαιουμένων καὶ ὑποχρεουμένων εἰς τὴν διὰ παντὸς μέσου ἀντίστασιν κατὰ οἰουδήποτε ἐπιχειροῦντος τὴν βιαιάν κατάλυσιν αὐτοῦ» (Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, 9.6.1975, ἄρθρ. 120, παρ. 4).*

Οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἦτοι οἱ ἀποτειχισθέντες ἀκαινοτόμητοι, «*δύνανται νὰ τελοῦν ἀκωλύτως τὰ λατρευτικὰ των καθήκοντα*». (Δήλωσις τῆς Ε' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, ἦτοι συνταγματικὴ διάταξις. Ἐπισήμων Πρακτικῶν τῆς 23.4.1975).

ΑΝΑΙΔΗΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ
ΚΑΤΑ
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

ΠΑΠΟΚΑΙΣΑΡΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΑΝΑΡΙΟΥ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ!

«Ὁ ὑψὼν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται»

(Λουκ. ιη', 14)

Ο ΜΟΝΟΣ ΣΩΤΗΡ ΗΜΩΝ
ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ

Ἡ δακρυροοῦσα Ἱερὰ Εἰκὼν
τοῦ Κυρίου ἐν Βηθλεέμ.

Ἐκάλεσα ὑμᾶς καὶ εἶπον: «Δεῦτε πρὸς με πάντες» καὶ σῶζεσθε. (Ματθ. ια', 28). «Δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς»· «πᾶς ὃς οὐ μὴ μάθῃ δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλήθειαν οὐ μὴ ποιήσῃ» (Ἠσ. κατ', 9-10)· «ρῦσασθε ἀδικούμενον» (Ἠσ. α', 17). «Καὶ οὐ θέλετε ἐλθεῖν πρὸς με, ἵνα ζωὴν ἔχητε»! (Ἰωάν. ε', 40). «Ἴδου ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος»!
(Ματθ. κγ', 38).

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὡς εἶναι γνωστόν, τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον περὶ καταχωρήσεως εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἑλληνικῶν Προξενικῶν Ἀρχῶν τῶν Μυστηρίων τῶν τελουμένων ὑπὸ τῶν ἀκαινοτομήτων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι ἀποκαλοῦνται ὑπὸ καινοτόμων ἀδοκίμως «παλαιοημερολογῖται», ἐν ἀντιπαραθέσει πρὸς τοὺς «νεοημερολογῖτας»¹. Κατὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἀντέδρασε τὸ Φανάριον Κωνσταντινουπόλεως διὰ σχετικοῦ ὑπομνήματος. Τὸ γραπτὸν τοῦτο φέρει τὸν τίτλον «ὑπόμνημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περὶ τῶν τελουμένων ὑπὸ σχισματικῶν παλαιοημερολογιτῶν “Μυστηρίων”»², ἀλλὰ ὑπ’ οὐδενὸς ὑπογράφεται. Ἀποστέλλεται δὲ καὶ πρὸς τὴν ἐν Καρναῖς Ἱ. Κοινότητα Ἁγίου Ὁρους διὰ τοῦ ὑπ’ ἀριθμ. πρωτ. 172 / 25.2.1997 συνοδευτικοῦ ἐγγράφου, ἐπιγραφομένου «Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον - Ἀρχιγραμματεία τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου», καὶ ὑπογραφομένου «ὁ Φιλαδελφείας Μελίτων ἀρχιγραμματεῦν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου»³. Τὸ γραπτὸν τοῦτο τῶν ἐν Φαναρίῳ μετὰ τοῦ προκαθημένου τῶν κ. Βαρθολομαίου λογιζομένων χαρακτηρίζει ἀμάθεια καὶ ἀσέβεια εἰς βαθμόν, ὥστε νὰ προκαλῆται ἔντονος ἢ ἐντύπωσις δεινῆς καὶ ἐν γνώσει πτώσεώς των, κατὰ τὸ «πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθῆσεται»³, ὡς ἀποδεικνύεται καὶ διὰ τῶν ἀκολουθούντων.

1. Σχετικῆς ἐγκυκλίου Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος.

2. Σχετικοῦ ὑπομνήματος.
3. Λουκ. ιδ', 11.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

**ΚΑΤΑΛΥΟΥΣΙ
ΘΕΙΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ**

Τὸ ἐν λόγῳ «ὑπόμνημα»² τῶν τοῦ Φαναρίου ἀποτελεῖ ὁμολογίαν τῶν, ὅτι καταλύουσι θείους θεσμοὺς τῆς Ἐκκλησίας, ὡς εἶναι ὁ συνοδικὸς θεσμὸς, ὁ πατριαρχικὸς θεσμὸς καὶ ὁ θεσμὸς τῶν σχέσεων συναλληλίας Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ἀλλὰ καὶ ὁ σωτήριος θεῖος νόμος τῆς ἀποτείχισεως. Καὶ ταῦτα, χάριν τῶν αἱρέσεων τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἤτοι τοῦ Παποοικουμενισμοῦ!

**ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ!**

Διὰ τοῦ ἀνωτέρω γραπτοῦ τῶν, οἱ τοῦ Φαναρίου διατείνονται, ὅτι τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐκπροσωπεῖ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως οἰκουμενικῶς², ὅπερ ὅμως κατὰ τὸ ἐπιεικέστερον ἀποτελεῖ ἀποκύημα ἀμαθείας.

Εὐαγγέλια καὶ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι

Ἐὰν οἱ τοιοῦτοι ἀνέτρεχον καὶ μόνον εἰς τὸ «Πηδάλιον»⁴ τῆς «Ἐκκλησίας»⁴, θὰ ἐμάνθανον ὅτι οἰκουμενικὸς ἐκπρόσωπος ταύτης εἶναι, οὐχὶ ἐν Πατριαρχεῖον, ἀλλὰ ἡ Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Διὰ τοῦτο «πρόσωπον»⁵ τῆς Ἐκκλησίας ὀνομάζεται ἡ

4. «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. γ΄.

5. «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 119, 120.

Οικουμενική Σύνοδος και υπέρκειται πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ὄχι μόνον τῶν ἐπισκοπῶν καὶ τῶν μητροπόλεων, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀρχιεπισκοπῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Πατριαρχείων ἀπάντων, προσέτι καὶ πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Τοπικῶν Συνόδων. Διὸ ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος ἀνακρίνει «καὶ πάπας καὶ Πατριάρχας καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης εὐρισκομένους Ἀρχιερεῖς, κληρικούς τε καὶ λαϊκούς»⁶, οὕσα «ὁ ἔσχατος κριτῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων»⁶, ἀκόμη καὶ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, δηλαδὴ προκειμένου νὰ ἐξηγηθῆ «τὸ ἀληθές αὐτῆς νόημα»⁶, τὸ ὁποῖον αἰρετικοὶ διαστρεβλοῦσι διὰ τῆς αἰρέσεώς των⁶. Ἐντεῦθεν καὶ «τὸ στόμα τοῦ ἀλαθήτου τῆς Ἐκκλησίας»⁷ λέγεται ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος, καὶ «κριτῆς τῶν αἰρέσεων ἔσχατος καὶ ἄκρος τῆς Πίστεως διδάσκαλος καὶ ἐπὶ πάντων»⁸.

Διότι οἱ εἰς Ἀγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον συνερχόμενοι Ἅγιοι Πατέρες ἔχουσιν «αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπιστατοῦν»⁹, τὸ ὁποῖον «φωτίζει»⁹ καὶ δὲν «ἀφίνει νὰ πλανηθοῦν εἰς τὰς ἀποφάσεις» των⁹. Οἱ τὴν πρώτην π.χ. Ἀγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον συγκροτήσαντες «σεπτοὶ Πατέρες»¹⁰, «ταῖς τῶν Ἀποστόλων ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς»¹⁰ «καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι συνδιασκεψάμενοι»¹⁰, «τὸ μακάριον καὶ σεπτὸν Σύμβολον»¹⁰ τῆς Πίστεως «διεχάραξαν»¹⁰ καὶ παρέδωσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Δηλαδή, «οἱ πανεύφημοι Πατέρες ἡμῶν, οἱ τὸ σεπτὸν τε καὶ οἰκουμενικὸν τῆς Πίστεως ὀρισάμενοι Σύμβολον»¹¹, ἀπεφάσισαν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, «ἃ (ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα) καὶ διὰ Πνεύματος Ἁγίου παρέδωσαν ἡμῖν οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται καὶ ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ Λόγου»¹¹ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἀλαθήτως. Καὶ τοῦτο, κατὰ τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὅτι «τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὃ πέμψει ὁ Πατὴρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα, ἃ εἶπον ὑμῖν»¹². Διὰ τοῦτο τὸ «ρῆμα (ὁ λόγος) τοῦ Κυρίου, τὸ διὰ τῆς Οἰκου-

6. «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 120.

7. «Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς» Σ. Σ. Μπιλάλη, Ἀθῆναι 1988, τ. Α', σ. 71 - 75.

8. «Δωδεκάβιβλος» Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Β' σ. 310.

9. «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 119.

10. «Πεντηκοστάριον», Ὁρθρος Κυριακῆς τῶν Πατέρων.

11. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Mansi, 5, 385.

12. Ἰωάν. ιδ', 26.

μενικῆς Συνόδου ἐν τῇ Νικαίᾳ γενόμενον, μένει εἰς τὸν αἰῶνα» ἀκατάλυτον, τονίζει ὁ Μ. Ἀθανάσιος¹³.

Σύνοδον δὲ Οἰκουμενικὴν, λέγει ἡ Ἐκκλησία, μόνον τὴν ὡς τοιαύτην «κατὰ νόμους καὶ Κανόνας συνοδικούς ἢ θεσμούς γενομένην ἐκκλησιαστικούς»¹⁴. Διὸ μόνον τὰς γνωστὰς «Ἀγίας καὶ Οἰκουμενικὰς ἑπτὰ Συνόδους»¹⁵ ἐδέχθη ἡ Ἐκκλησία ὡς τοιαύτας, ἐπειδὴ «αὐταὶ κατὰ τοὺς νόμους τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων συνεκροτήθησαν, καὶ διατὶ πᾶν ὅπερ ἦν ἀναγκαῖον εἰς γνῶσιν (διὰ τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν) ἐν αὐταῖς διωρίσθη. Ὅθεν πάντα τὰ ἀναφύμενα ζητήματα, ἐκ τῶν διορισθέντων ὑπὸ τῶν ἑπτὰ, εὐκόλως διαλύεται»¹⁶. «Δι' αὐτῶν γὰρ πᾶσα καινοτομία καὶ αἵρεσις ἀπευλαύνεται, τὸ δὲ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀκήρατον (καθαρὸν καὶ ἅγιον) καὶ ἀρχαιοπαράδοτον φρόνημα ταῖς εὐσεβούντων ψυχαῖς εἰς ἀδίστακτον σεβασμότητα καθιδρύνεται»¹⁷.

Οὕτω, «τοὺς τῶν ἑπτὰ (Οἰκουμενικῶν) Συνόδων Κανόνας»¹⁸ «καὶ τὰ Δόγματα αὐτῶν ὡς τὰς θείας Γραφὰς»¹⁸ κρατεῖ ἡ Ὁρθοδοξία, καὶ ὅστις ἄλλως φρονεῖ ἀναθεματίζεται, κατὰ τὸ «εἴ τις οὐ δέχεται τὰς τέσσαρας (Οἰκουμενικὰς) συνόδους (διότι τέσσαρες ἦσαν ἕως τότε) ὡς τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια, ἀνάθεμα ἔστω»¹⁹, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἱεροσολύμων τοῦ ἔτους 516¹⁹. Συνεπῶς, καὶ τὰς συγκληθείσας κατόπιν λοιπὰς τρεῖς, καθ' ὅτι ἅπασαι αἱ ἑπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι «ἰσότημοὶ εἰσιν»²⁰ καὶ ὡς μία λογίζονται διὰ τὸ ὁμόφρον καὶ ὁμόφωνον αὐτῶν²¹. Οὕτως, ἐπειδὴ δύο εἶναι αἱ βάσεις τῆς ἀσφαλοῦς καὶ βεβαίας Πίστεως, αἱ Ἁγίαι Γραφαὶ καὶ αἱ ἑπτὰ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, «οὐδεὶς δύναται νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους μένων εὐσεβῆς καὶ ὀρθόδοξος, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ ἀδιορίστως ὁ καθεὶς χρεωστῆται νὰ πείθεται εἰς αὐτάς. Ὁ γὰρ ἀντιφερόμενος εἰς αὐτάς καὶ ἀντιπίπτων, εἰς αὐτὸ ἀντιφέρεται καὶ ἀντιπίπτει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ λαλοῦν διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ αἰρετικὸς καὶ ἀναθεματισμένος γίνεται»²²!

13. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 31, 136.

14. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, ΡΓ. 91, 352.

15. Μ. Φωτίου, ΡΓ. 102, 632.

16. «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 121.

17. Μ. Φωτίου, ΡΓ. 102, 632.

18. «Νομοκάνων» Μ. Φωτίου, Σ. Ι. Κ. 1, 36.

19. «Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων» Χ. Παπαδοπούλου, ἐν Ἀθήναις 1970, σ. 227 - 228.

20. «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 121.

21. Μάρκου Ἐφέσου, Mansi 31Α', 511 ἐξ.

22. «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 120.

Ἡ ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή

Ἐπειδὴ αἱ ὀρθόδοξοι ἑπτὰ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐκπροσωποῦσι τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ διδάσκουσιν ἀλαθῆτως τὰ θεῖα Δόγματα καὶ Κανόνας ταύτης, πάντα τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπόκεινται εἰς αὐτάς.

Διὸ εἰς αὐτὰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους ἀναφέρονται, καὶ κατὰ τὰς δογματικὰς καὶ κανονικὰς αὐτῶν ἀποφάσεις καὶ πράξεις κρίνονται καὶ κανονίζονται καὶ ρυθμίζονται καὶ διευθύνονται ἀληθῶς καὶ δικαίως. Οὕτω, πᾶσαι αἱ ἄλλαι Σύνοδοι, αἱ συγκροτηθεῖσαι πρὸ ἢ μετὰ ταύτας, εἶναι ὀρθόδοξοι ἐκκλησιαστικά, ἐὰν συμφωνῶσιν ἢ ἔπονται εἰς τὰς ἑπτὰ Ἁγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους ἐν πᾶσι, καθ' ὅτι «ἡ τῶν Δογμάτων ὀρθότης κρίνει τὰς Συνόδους»²³ καὶ ἡ τήρησις τῶν Ἱ. Κανόνων²⁴. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, αἱ λεγόμεναι αὗται σύνοδοι ἀπορρίπτονται καὶ ἀναθεματίζονται ὡς ψευδοσύνοδοι, καὶ ἀντιεκκλησιαστικά καὶ ἀντίχριστα συνέδρια, κατὰ τὸ «τῷ φρυαξαμένῳ συνεδρίῳ κατὰ τῶν σεπτῶν εικόνων, ἀνάθεμα»²⁵ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Διὸ, ἀναφέροντες τὰς ἑπτὰ Ἁγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ὁμολογοῦμεν τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τῶν συμφώνων πρὸς αὐτάς ἄλλων Ὀρθοδόξων Συνόδων καὶ τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ τοῦτο τιμώμενοι Ἁγιοὶ τῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ Πατέρες καὶ ποιμένες καὶ διδάσκαλοι εἶναι οἱ σὺν τῷ ἐναρέτῳ βίῳ μαρτυρούμενοι, ὅτι συμφωνοῦσι πρὸς τὰ Δόγματα καὶ τοὺς Κανόνας καὶ τὰς πράξεις τῶν ἑπτὰ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν ὁμοφώνων πρὸς ταύτας λοιπῶν ἐκκλησιαστικῶν. Ἄλλως, ἀπορρίπτονται καὶ δογματικῶς μάλιστα ἐκτρεπόμενοι ἀναθεματίζονται ὡς αἰρετικοί, κατὰ τὸ «ὅλοις τοῖς αἰρετικοῖς, ἀνάθεμα»²⁵.

Προσέτι, ἀληθινοὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, λαϊκοὶ καὶ κληρικοί, μέχρι καὶ τῶν πατριαρχῶν, εἶναι ὅσοι βαπτισθέντες ὀρθοδόξως πιστεύουσι καὶ ὁμολοῦσι λόγῳ καὶ πράξει τὴν Πίστιν τῶν θείων

23. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, «Πηδάλιον»
ἐκδ. 1970, σ. 118.

24. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, PG. 91, 352.

25. Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi 13,
397 - 400.

Δογμάτων καὶ Κανόνων τῶν ἑπτὰ Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν συμφωνούντων πρὸς ταύτας λοιπῶν Ἀγίων Συνόδων καὶ Πατέρων. Ἄλλως, οὗτοι εἶναι καὶ ἐλέγχονται καὶ ἀντιμετωπίζονται ὡς ψευδοχριστιανοὶ καὶ ψευδοκληρικοὶ καὶ ψευδοῖρεῖς καὶ ψευδεπίσκοποι²⁶ καὶ ψευδοπατριάρχαι²⁷. Οἱ δὲ «τούτους καλοῦντες Χριστιανοὺς πολὺ καὶ λίαν πλανῶνται, ὡς μήτε τὰς Γραφὰς ἀνεγνωκότες, μήτε ὅλως εἰδότες (γνωρίζοντες) τὸν Χριστιανισμόν καὶ τὴν ἐν αὐτῷ Πίστιν»²⁸, ἤτοι κρίνονται πεπλανημένοι καὶ ἀμαθεῖς.

Οἱ δὲ «δοκοῦντες ἄρχειν»²⁹ Ἐκκλησιῶν καὶ πολιτειῶν, δηλαδή οἱ ὄντες εἰς ἐκκλησιαστικὰς διοικήσεις καὶ εἰς κρατικὰς τοιαύτας, ἀποδεικνύονται ἄξιοι τούτων καὶ δίκαιοι ποιμένες καὶ ἄρχοντες, ὅταν τηρῶσι τοὺς Ἱ. Κανόνας καὶ τὰ θεῖα Δόγματα πρωτίστως τῶν ἑπτὰ Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἄλλως, τυγχάνουσιν ἀνάξιοι καὶ ἄδικοι, καὶ προξενοῦσι σκάνδαλα καὶ ἀταξίας καὶ θορύβους καὶ διαστάσεις δεινὰς, κατὰ τὸ «ὅταν ὁ ἄρχων ἢ (εἶναι) κακός... οὐ μικρὸν τοῦτο κακόν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναρχίας πολλῶ κάκιον»³⁰! Διὸ καὶ ὁ ἄξιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Μ. Φώτιος, ἐπιστέλλων πρὸς τὸν ἄρχοντα Βουλγαρίας Μιχαήλ, γράφει καὶ τὸ ἐξῆς σχετικόν: «Τὰς Ἀγίας καὶ Οἰκουμενικὰς ἑπτὰ Συνόδους, τὰς μὲν ὡς διδασκάλους, τὰς δὲ ὡς προμάχους τῆς εὐσεβείας, ἀποδέχου καὶ περίεπε (φρόντιζε). Δι' αὐτῶν γὰρ πᾶσα καινοτομία καὶ αἵρεσις ἀπελαύνεται (ἀπομακρύνεται καὶ ἀποπέμπεται), τὸ δὲ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀκήρατον (καθαρόν καὶ ἄγιον) καὶ ἀρχαιοπαράδοτον φρόνημα ταῖς εὐσεβούντων ψυχαῖς εἰς ἀδίστακτον σεβασμιότητα καθιδρύνεται»³¹.

Δηλαδή, ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ διὰ τοῦ Ὁρθόδοξου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως παραπέμπει τοὺς ἄρχοντας εἰς τὰς ἐκπροσωπούσας ταύτην Ἀγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους, καὶ οὐχὶ εἰς ἀποφάσεις ὑποκειμένων εἰς αὐτὰς ἐκκλησιαστικῶν διοικήσεων ἀναρμοδιῶν, καὶ μάλιστα ἀλλοτρίων τοῦ συνοδικοῦ θεσμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας. Τοῦτο δέ, τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅτι τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά, ἔνθα αἱ ἐκκλησια-

26. ΙΕ' Κανόνος Πρωτοδευτέρας Συνόδου (Α' Β').

27. «Δωδεκάβιβλος» Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Δ', 12, 421 - 422.

28. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 30, 123.

29. Μάρκ. ι', 42.

30. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΡΓ. 63, 231.

31. Μ. Φωτίου, ΡΓ. 102, 632.

στικά διοικήσεις καὶ οἱ ἐπ' αὐτῶν κληρικοὶ μέχρι καὶ τῶν πατριαρχῶν περιορίζονται καὶ ὀρίζονται πρωτίστως διὰ τῶν θείων Ὁρῶν καὶ Κανόνων τῶν αὐτῶν ἑπτὰ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Οὕτως «ὑπόχρεοι ὄντες πάντες τοὺς θείους Κανόνας φυλάττειν»³², «οἱ Κανόνες κρατείτωσαν»³³ τῶν Ὁρθοδόξων Συνόδων, κατὰ τὸ «ὄρα οὖν, ὡς οἱ θεῖοι Κανόνες καὶ αἱ Σύνοδοι τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐκύρωσαν, οὕτω πράττε»³⁴ τοῦ θεοφάντορος Μ. Βασιλείου.

Ἀντιποιοῦνται Ἀρχῆς Οἰκουμενικῶν Συνόδων!

Ἄλλ' ὅμως «οἱ δοκοῦντες ἄρχειν»³⁵ ἐν Φαναρίῳ μὲ πρωτεύθυνον τὸν προκαθήμενόν των Βαρθολομαῖον εἰς τὸ ὡς ἄνω γραπτὸν των ἀγνοοῦσι τὴν ἐκπροσώπησιν τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τὴν διεκδικοῦσι διὰ τὸν ἑαυτὸν των, ἐν ὀνόματι τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως οἰκουμενικῶς! Τοιοῦτοτρόπως ἐμπίπτουσιν εἰς τὸ μέγα ἀδίκημα τῆς ἀντιποιοήσεως τῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τῶν ἑπτὰ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα παπικοῦ τύπου, ἐν πολλῇ ἀμαθείᾳ καὶ πρωτοφανῇ ἀσεβείᾳ. Διὸ ἀρμόζει καὶ εἰς τούτους τὸ τοῦ Μ. Βασιλείου, λέγοντος: «Τὴν ἀσέβειαν αὐτῶν στενάξω ἢ τὴν ἀμαθίαν βδελύξομαι;»³⁶!

«Εἴ τις οὐ δέχεται τὰς»

**Ἁγίας Οἰκουμενικὰς «Συνόδους
ὡς τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια,
ἀνάθεμα ἔστω».**

(Συνόδου Ἱεροσολύμων τοῦ 516).

32. ΙΑ' Κανόνος Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

33. Πρακτικῶν Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi 7, 312.

34. Μ. Βασιλείου, PG. 31, 1688.

35. Μάρκ. ι', 42.

36. Μ. Βασιλείου, PG. 31, 476.

ΚΗΡΥΤΤΟΥΣΙ ΤΗΝ ΑΙΡΕΣΙΝ ΤΟΥ ΠΑΠΟΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ!

Ὅντως, διὰ τοῦ ἐν λόγῳ γραπτοῦ τῶν ἐν Φαναρίῳ στοιχειοθετεῖται πῶσις τούτων εἰς παπικὴν αἵρεσιν ἐν οἰκουμενιστικῷ πνεύματι, ἦτοι εἰς τὸν Παποοικουμενισμόν.

Φρόνημα παπικῆς ἐπάρσεως

Γράφουσι π.χ. ὅτι δῆθεν αὐτοὶ εἶναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ «**κέντρον ἀναφορᾶς**»² καὶ ἀρμοδιότητος ἀποφάνσεων ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, καὶ ὅτι δῆθεν αὐτοὶ εἶναι οἱ φορεῖς «**τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ ἀποφαίνεσθαι, ποῖοι οἱ λειτουργοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ποῖα τὰ μέλη αὐτῆς**»²!! Καὶ μάλιστα, εἰς βαθμόν, ὥστε νὰ διατείνωνται, ὅτι δῆθεν «**μέλος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν τάδε ἢ τὴν τάδε ιδιότητα εἶναι μόνον ὁ ἀναγνωριζόμενος**»² ὑπ' αὐτῶν ὀνόματι «**τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου**»², ὡς δῆθεν τότε καὶ «**μόνον**»² δεόν νὰ θεωρῆται τις ὡς «**κεκτημένος ταύτην**»², καὶ οὐχὶ ὡς ὀρίζουσιν αἱ Ἁγία Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι!!! Καὶ τὸ ἐσχάτωτερον, ἐτόλμησαν νὰ γράψωσιν ὅτι «**κριτήριον**»² δῆθεν καὶ «**τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς Πατριαρχικῆς ιδιότητός τινος... εἶναι μόνον ἡ θετικὴ ἢ ἀρνητικὴ ἀπόφασίς**»² τῶν ἐν ὀνόματι «**τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως**»²!

Βεβαίως, «**γέλωσ ταῦτα καὶ λῆρος** (ἀνοητολογία καὶ παραλήρημα)», ὡς θὰ ἔλεγε καὶ ὁ ἅγιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἁγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος³⁷. Ἄλλ' ὅμως, πρὸς ἀντίκρουσιν τούτων, ὡς θὰ ἔλεγε καὶ ὁ Ἁγιος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μ. Ἀθανάσιος, «**ἀρκεῖ, ὅτι οὐκ ἔστι (δὲν εἶναι) ταῦτα τῆς Καθολικῆς (= Ὁρθοδόξου) Ἐκκλησίας, οὐδέ ταῦτα οἱ Πατέρες ἐφρόνησαν**»³⁸, οὐδέ αἱ Ἁγία Σύνοδοι τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκανόνισαν. Διότι οἱ Ἁγι-

37. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 50, 564.

38. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 33, 153.

οι Πατέρες διὰ τῶν Ἁγίων Ὁρθοδόξων Συνόδων ἄλλα ἐθεσμοθέτησαν, «ταῦτα δὲ ἀλλότρια (ξένα καὶ ἐχθρικά) τῆς ἐν Χριστῷ Πίστεως ἐστὶ»³⁹, δηλαδή αἰρετικά καὶ δὴ παπικά! Διότι, ὄχι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἡ ἀντίχριστος αἵρεσις τοῦ Παπισμοῦ διδάσκει καὶ πράττει τοιαῦτα ἀνομήματα καὶ ἁμαρτήματα!

Ὅντως, ὁ αἰρεσιάρχης τῆς παπικῆς αἵρέσεως «Πάπας ἔθεσεν ἑαυτὸν ὑπεράνω καὶ αὐτῆς τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου»⁴⁰, ὡς δῆθεν τὸ κέντρον ἀναφορᾶς καὶ τλεσιδίκου ἀποφάσεως⁴¹, ἀντιποιοῦμενος οὕτω τῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς καὶ οἱ ἐν Φαναρίῳ! Ἐπίσης, ὁ ἐπηρμένος αἰρεσιάρχης Πάπας διεκδικεῖ δι' ἑαυτὸν τὸ δικαίωμα τῆς ἐξουσίας, νὰ ἀποφαίνεται ποῖοι εἶναι μέλη⁴¹ καὶ λειτουργοὶ τῆς παπικῆς αἵρέσεως. Οὕτως, «ὄλος ὁ Κληρὸς ὑποτάσσεται εἰς τὸν Πάπαν κατὰ σύστημα ἀπολύτως συγκεντρωτικὸν»⁴² καὶ εἰς βαθμόν, ὥστε «ὁ χειροτονηθεὶς κληρικὸς δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ καθήκοντά του, μόνον διότι ἔχει χειροτονίαν»⁴², ὄχι ὅμως καὶ τὴν παπικὴν ἀναγνώρισιν⁴², ὅπερ διεκδικουσι καὶ δι' ἑαυτοὺς, ἀμέσως καὶ ἐμμέσως, εἰς τὸ γραπτὸν των καὶ οἱ τοῦ Φαναρίου²!

Προσέτι, κατὰ τὴν παπικὴν ψευδοσύνοδον τὴν λεγομένην Β' Βατικανὴν (1961 - 1965), «τὸ σῶμα τῶν (παπικῶν) ἐπισκόπων δὲν ἔχει ἐξουσίαν εἰ μὴ μόνον, ὅταν ἀποτελῇ μίαν ἐνότητα (κοινωνίας καὶ ὑποταγῆς) μετὰ»⁴³ τοῦ κυριάρχου των Πάπα. Καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν βεβαίως, ὅτι ἕκαστος τούτων ἀναγνωρίζεται ὑπ' αὐτοῦ, κατὰ ἀπαράβατον παπικὴν ἀρχήν, τὴν ὁποίαν κηρύττουσι καὶ οἱ τοῦ Φαναρίου, παποφρόνως²!

«Οἶδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν»!

(Μάρκ. ι', 42-43).

39. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 31, 65.

40. «Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς», Σ. Σ. Μπιλάλη, Ἀθῆναι 1988, τ. Α', σ. 132.

41. 1364 ψευδοκανόνος παπικοῦ Κώδικος Δικαίου τοῦ 1983.

42. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Αἰ πλάναι τοῦ παπισμοῦ, ἐκ τῶν καταλοίπων, ἐκδ. Γ', σ. 31, 32, Ἀθῆναι 1964, παρὰ Σ.Σ. Μπιλάλη, ἐνθ. ἀνωτ. σ. 124 - 125.

Ἐδέχθησαν τὴν μπούσειον δωρεάν!

Σχετική πρὸς τὰ ἀνωτέρω εἶναι καὶ ἡ μπούσειος δωρεὰ⁴⁴ πρὸς τὸν προκαθήμενον τοῦ Φαναρίου, τὴν ὁποίαν σκοτειναὶ δυνάμεις ἔδωσαν εἰς τοῦτον πρὸ ἐτῶν διὰ τοῦ τότε προέδρου τῶν Η.Π.Α. Δηλαδῆ, τὸ ἔτος 1990 ὁ Δημήτριος κληθεὶς ἐπεσκέφθη, μετὰ τοῦ ὀπισθεν αὐτοῦ δρῶντος καὶ ἐτοιμάζοντος τὴν πατριαρχίαν του Βαρθολομαίου, τὰς Ἑνωμένας Πολιτείας Ἀμερικῆς, ὅπου ἐγένετο ἐπισήμως δεκτὸς ἀπὸ τὸν κ. Μπούσιον, Μπούς εἰς τὴν ἀγγλικήν. Τότε διὰ τοῦ προτεστάντου τούτου καὶ τῆς σχετικῆς προπαγάνδας ἀπεδόθησαν μὲ παγκόσμιον προβολὴν εἰς τὸν Κωνσταντινουπόλεως παποειδεὶς ψευδοτίτλοι⁴⁵ οἰκουμενιστικοῦ χαρακτῆρος καὶ ἀντορθοδόξου σκοπιμότητος.

Οὕτω τὸν ἀπεκάλεσαν δῆθεν «ἀρχηγὸν θρησκείας», «ἀρχηγὸν τῆς Ὁρθοδοξίας», «ἀρχηγὸν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας», «πνευματικὸν ἡγέτην τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ὁρθοδόξων», «πνευματικὸν ἡγέτην 250 ἑκατομμυρίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν», «προκαθήμενον τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐν πνεύματι διοικητικῆς ἐξουσίας, «πρωτόθρονον», «ἓνα ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἡγέτας τοῦ κόσμου» καὶ ἄλλως⁴⁶! Ἀλλὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1991 ἀπέθανεν ὁ Δημήτριος καὶ τὸν διεδέχθη ὁ νῦν Βαρθολομαῖος, ὁ ὁποῖος ἐπιχειρεῖ, δυνάμει τῶν ἀνωτέρω ψευδοτίτλων, νὰ γίνῃ ἄλλος Πάπας τῆς Ἀνατολῆς! Ἐντεῦθεν καὶ αἱ ἀνωτέρω παπικαὶ θέσεις τοῦ γραπτοῦ τῶν ἐν Φαναρίῳ οἰκουμενιστῶν ἢ παποοικουμενιστῶν.

Τὸ δὲ κωμικοτραγικώτερον εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν εἶναι ὅτι, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουσιν ὑπὲρ ταύτης χριστιανικὰ ἐπιχειρήματα, οἱ φανατικοὶ ὑποστηρικταὶ τῆς ἐπιχειροῦσι νὰ τὴν στηρίξωσιν ἐπὶ μιᾶς *φιλοφρονήσεως!* Δηλαδῆ ἐπὶ τοῦ τίτλου τῆς ἀπλῆς φιλοφρονήσεως οἰκουμενικός, ἤτοι «Οἰκουμενικός Πατριάρχης» τοῦ «Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου». Εἶναι δὲ οὗτος τίτλος φιλοφρονήσεως καὶ ὄχι ἐξουσίας καὶ δικαιοδοσίας, ὡς τὸν θέλουσιν οἱ πλανώμενοι καὶ ἀμαθεῖς ἢ πονηρευόμενοι, διότι, ὡς διδάσκουσιν οἱ

43. «Les Actes du Concile Vatican II» παρὰ Σ.Σ. Μπιλάλη, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 328 - 329.

44. «Ἡ Ἐπαρσις τοῦ Φαναρίου» Ἀ. Δ.

Δελήμπαση, Ἀθήναι 1991, σ. 3 - 9.

45. «Ἀπογευματινὴ», 10.7.1990, σ. 9.

46. «Ἡ Ἐπαρσις τοῦ Φαναρίου», ἐνθα σχετικαὶ παραπομπαί.

“Αγιοι Πατέρες, εις τὴν Ὁρθοδοξίαν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι λέγονται οἰκουμενικοὶ ἢ καθολικοί, «ἐπειδὴ εἰσιν ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Καθολικῇ (= Ὁρθοδόξῳ) Ἐκκλησίᾳ ἐπισκόπων καὶ ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι»⁴⁷. Διὰ τοῦτο τελοῦμεν τὴν μνήμην καὶ τῶν «οἰκουμενικῶν (ἐπισκόπων καὶ) διδασκάλων Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου»⁴⁸.

Ὁ δὲ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως προσεφωνεῖτο «Οἰκουμενικός»⁴⁹, χάριν φιλοφρονήσεως, ἥτοι ἄνευ ἀναγνωρίσεως οἰασθήποτε οἰκουμενικῆς διοικητικῆς ἐξουσίας καὶ παπικῆς δικαιοδοσίας ἐφ’ ὅλης τῆς ἀνά τὴν οἰκουμένην Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἄλλὰ καὶ οὗτος οὐδέποτε ὑπέγραψεν «Οἰκουμενικός Πατριάρχης»⁴⁹ πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεως, καὶ περιώριζε τὴν πατριαρχικὴν δικαιοδοσίαν του ἐντὸς τῶν κανονικῶν ὀρίων τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Μόνον μετὰ τὴν πρώτην ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν παπικῶν τὸ ἔτος 1204, ὅτε τὸ Πατριαρχεῖον μετεφέρθη εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας τῆς Μ. Ἀσίας, ὁ Πατριάρχης τούτου Γερμανὸς Β’ (1222 - 1240) πρῶτος ὑπέγραψεν ἀντιπαραδοσιακῶς «Οἰκουμενικός Πατριάρχης», προκαλέσας ὁμῶς τὰς ὀρθοδόξους διαμαρτυρίας τῶν ἄλλων ἐπισκόπων⁴⁹. Καὶ ναὶ μὲν ἔκτοτε αἱ προσωνυμῖαι «Οἰκουμενικός Πατριάρχης» καὶ «Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον» παρέμειναν ἐπιγραφόμεναι καὶ ὑπογραφόμεναι, ἀλλὰ ὡς ἀπλοῖ τίτλοι, ἄνευ σημασίας οἰκουμενικῆς πατριαρχικῆς ἐξουσίας καὶ δικαιοδοσίας, καθὼς καὶ ὁ τίτλος «Παναγιώτατος»⁴⁹.

Τὸ ἔτος 1990, ὡς προελέχθη, ἐδόθη ἐν Ἀμερικῇ ἡ μπούσειος δωρεὰ τοῦ Διαβόλου, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ὡς καὶ δι’ ἄλλα παρόμοια ὁ θεόπτῃς Μακρυγιάννης ἤκουσε τὸν Κύριον νὰ λέγῃ: «Ἀχάριστοι... εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ, μὲ τὰ δῶρα τοῦ διαβόλου ζοῦνε»⁵⁰! Ἐκτοτε, ὁ ὄρος «οἰκουμενικός» προπαγανδίζεται ἐντόνως καὶ παγκοσμίως ὑπὸ τοῦ θρησκευτικοπολιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἢ Παποοικουμενισμοῦ, ὡς δηλῶν δῆθεν οἰκουμε-

47. «Δωδεκάβιβλος» Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Α’, 238.

48. Μηναίου Ἰανουαρίου 30ῆς τοῦ μηνός.

49. Β. Κ. Στεφανίδου, «Ἐκκλησιαστικὴ

Ἱστορία», Ἀθῆναι 1970, σ. 290, 439-440.

50. «Ὁράματα καὶ Θάματα» Μακρυγιάννη, Ἀθήνα 1989, σ. 194.

νικὴν ἐξουσίαν καὶ δικαιοδοσίαν! Οἱ δὲ τοῦ Φαναρίου δρῶσι πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ προκαθημένου των Βαρθολομαίου ὡς ἄλλου Πάπα τῆς Ἀνατολῆς ἐπὶ τῶν Ὁρθοδόξων Λαῶν, Ἐκκλησιῶν καὶ πολιτειῶν, ἤτοι ὡς προδρόμου τοῦ Ἀντιχρίστου.

Διότι ὁ θεῖος λόγος, διὰ τῶν Ἀγίων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ μάλιστα τοῦ ἀξίου Πατριάρχου τῆς ὀρθοδόξου τότε Ρώμης Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου (590 - 604), λέγει «*πρόδρομον τοῦ Ἀντιχρίστου*»⁵¹ τὸν ἐπίσκοπον καὶ πατριάρχην ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ διεκδικήσῃ νὰ γίνῃ οἰκουμενικὸς ἐξουσιαστὴς καὶ διοικητὴς τῆς ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ἐκκλησίας⁵¹!

Καταλύουσι τὸν πατριαρχικὸν θεσμόν!

Μετὰ τὴν ἀθέτησιν τοῦ θείου θεσμοῦ τῶν ἑπτὰ Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὑπὸ τῶν τοῦ Φαναρίου, καταπίπτουσιν οὗτοι καὶ εἰς ἕτερα παρόμοια θανάσιμα ἀμαρτήματα, ὡς ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ γραπτοῦ των. Ἐν δὲ τούτων εἶναι καὶ ἡ κατάλυσις τοῦ πατριαρχικοῦ θεσμοῦ τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ὡς προελέχθη, οἱ τοῦ Φαναρίου γράφουσιν εἰς τὸ γραπτὸν των καὶ ὅτι δῆθεν «κριτήριον»² «τῆς ἀναγνώρισεως τῆς πατριαρχικῆς ιδιότητός τινος»², «συναφῶς καὶ τῆς ἐπισκοπικῆς κ.λπ.»², «εἶναι μόνον ἡ θετικὴ ἢ ἀρνητικὴ ἀπόφανσις τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως»², ὅπερ ψευδές, ἐπειδὴ, ὡς προελέχθη, ὄχι πατριάρχης, ἀλλὰ «ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἶναι ὁ ἔσχατος κριτὴς πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων»⁵². Διὸ πᾶσα χειροτονία καὶ κατάστασις ἐπισκόπου καὶ πατριάρχου ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον γίνεταί συμφώνως πρὸς ἐκεῖνα, δι' ὧν κρίνεται ὑπὸ τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, δηλαδὴ βάσει τῶν Ἱ. Κανόνων, νοουμένων ὡς δογματικῶν Ὁρῶν καὶ Κανόνων. Διὸ κρινομένης ἐκκλησιαστικῆς ὑποθέσεως ἐν Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ, οἱ Ἅγιοι ταύτης Πατέρες βοῶσιν: «*Οἱ Κανόνες κατείτωσαν*»⁵³!

51. Γρηγορίου Διαλόγου, «Δωδεκάβιβλος» Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Ε', 254 - 255.

52. «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 161.

53. Πρακτικῶν Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi 7, 312.

Προσέτι, ἐπειδὴ «μόνη»⁵⁴ «ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἶναι ὁ ἔσχατος καὶ κοινότατος κριτὴς πάντων τῶν Πατριαρχῶν»⁵⁴ «καὶ ἄλλος οὐδεὶς»⁵⁴, «τὸ τοῦ Πατριάρχου κριτήριον ἐκκλήτω (ἐφέσει) οὐχ ὑπόκειται (εἰς ἄλλον Πατριάρχη), οὐδὲ ἀναψηλαφᾶται ἀπὸ ἄλλον, ὡς ἀρχὴ ὄν τῶν ἐκκλησιαστικῶν (εἰς ἕκαστον Πατριαρχεῖον). Ἐξ αὐτοῦ γὰρ πάντα τὰ κριτήρια, καὶ εἰς αὐτὸ ἀναλύει»⁵⁵. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν «αἱ ψῆφοι (ἀποφάνσεις) τῶν Πατριαρχῶν πάντων δὲν δέχονται ἐκκλητον, ἤτοι δὲν ἀναβιβάζονται εἰς ἄλλου Πατριάρχου κριτήριον, πῶς ὁ Κωνσταντινουπόλεως δύναται ταύτας νὰ ἀνακρίνη;»⁵⁵. Ὅντως, «ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ἐνεργεῖν εἰς τὰς διοικήσεις καὶ ἐνορίας τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν, οὔτε εἰς αὐτὸν ἐδόθη» ἀπὸ τοὺς Ἱ. Κανόνας «ἡ ἐκκλητος ἐν τῇ καθ' ὅλου Ἐκκλησίᾳ»⁵⁵.

Διὸ ὁ Θεὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐντέλλονται, «τοὺς ὑπὲρ διοίκησιν ἐπισκόπους ταῖς ὑπερορίοις Ἐκκλησίαις μὴ ἐπιέναι»⁵⁶, «δηλαδὴ ὑπὲρ τὰ ἀφωρισμένα (καθωρισμένα) ἐκάστῳ ὄρια μὴ ἐπιέναι (νὰ μὴ ἐπεμβαίνωσιν ἐξουσιαστικῶς)»⁵⁷, ὡς πράττει ὁ Βαρθολομαῖος. Ἰσχύει δὲ τοῦτο καὶ δι' ὅλους τοὺς Πατριάρχας, καὶ ἐπειδὴ ἐπίσκοποι εἶναι καὶ οὗτοι, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ «τὰ ὀρισθέντα ἐπὶ πρεσβυτέρων καὶ ἐπισκόπων καὶ μητροπολιτῶν πολλῶ μᾶλλον καὶ ἐπὶ πατριαρχῶν ἀρμόζει», ἄλλου Ἱ. Κανόνος⁵⁸.

Ψεύδονται λοιπὸν οἱ τοῦ Φαναρίου παπσοικουμενισταὶ ὑποστηρίζοντες, ὅτι δῆθεν «κριτήριον»² «τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς πατριαρχικῆς» κ.λπ. «ιδιότητός τινος» ἀνὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν εἶναι δῆθεν καὶ μάλιστα «μόνον»² ἢ ἀπόφασίς των! Καὶ ψευδολογοῦσι «πλανῶντες καὶ πλανώμενοι»⁵⁹, ἐπειδὴ δὲν ἀκολουθοῦσι τοὺς Ἁγίους Πατέρας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀλλὰ τοὺς αἰρετικούς παπικούς. Οἱ «παπισταί», γράφει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, «θέλοντες νὰ συστήσουν τὴν μοναρχίαν τοῦ Πάπα»⁶⁰, «στέργουσι νὰ εἶναι (εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους) πρῶτος ἐπὶ

54. «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 193.

55. «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 192.

56. Β' Κανόνος Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

57. Κανονολόγου Ζωναρά, Σ.Ι.Κ. 2, 170.

58. ΙΕ' Κανόνος Α' Β' Συνόδου.

59. Β' Τιμοθ. γ', 13.

60. «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 192.

πάντων Κριτής ὁ Κωνσταντινουπόλεως, μέ σκοπόν διὰ νὰ δείξουν ὅτι, ἂν ὁ Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ἐπὶ πάντων Κριτής»⁶⁰, «λοιπὸν ὁ Ρώμης (Πάπας) εἶναι ὁ ἔσχατος καὶ κοινῶς ἐπάνω εἰς ὅλους τοὺς Πατριάρχας Κριτής, καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν Κωνσταντινουπόλεως, καὶ εἰς αὐτὸν (δῆθεν) ἀνάγεται τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν τῆς οἰκουμένης ἢ ἔκκλητος»^{60!!!} «*Τοιαῦτα γὰρ τοῦ διαβόλου τὰ δηλητήρια*», ὡς θὰ ἔλεγε καὶ ὁ ἄξιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος⁶¹!

Καὶ τοιαῦτα γράφονται καὶ ἐπιδιώκονται ἀπὸ τοὺς παπιστὰς τοῦ Φαναρίου, ἐνῶ εἶναι γνωστὸν ὅτι, κατὰ τοὺς Ἰ. Κανόνας⁶² καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς πράξεις περὶ τῶν νεωτέρων Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας⁶³ μέχρι καὶ τῆς Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἀλβανίας⁶⁴, τὰ ὄρια τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως εἶναι πλέον πολὺ περιορισμένα. Δηλαδή, ἐκτείνονται ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς Μ. Ἀσίας ἕως τῶν συνόρων Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας, ἤτοι ταυτίζονται σχεδὸν πρὸς τὰ νῦν ὄρια τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους. Τὸ δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει ποίμνιον τοῦ Φαναρίου, λόγῳ κυρίως τῆς παναιρετικῆς ἀποστασίας τῶν δοκούντων ἄρχειν ἐν αὐτῷ, ἔχει ἤδη μειωθῆ εἰς 500 περίπου ἄτομα⁶⁵, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ γέροντες καὶ ἀσθενεῖς, συμφώνως πρὸς τὴν θείαν πρόρρησιν κατὰ τῆς ἀσεβείας, «καὶ ὀλιγοστοὺς ποιήσω ὑμᾶς»⁶⁶!

Ἡ δὲ πέραν τῶν ὁρίων τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Ὁρθόδοξος Διασπορὰ εἰς οὐδεμίαν ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων ἀνήκει ἀποκλειστικῶς. Συνεπῶς, οὔτε εἰς τὸ

«Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες. Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθαι αὐτούς», ἤτοι ἀπὸ τῶν αἵρετικῶν λόγων των καὶ τῶν ἀντικανονικῶν πράξεων.

(Ματθ. ζ', 15-16).

61. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 58, 600.

62. ΚΗ' Κανόνος Δ' Οἰκουμεικῆς Συνόδου.

63. Ἐκκλησιαστικὴ Πράξις περὶ ἰδρύσεως τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἔτους 1588, Σ. I. Κ. 5, 149.

64. Τόμος Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως περὶ ἰδρύσεως τῆς Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἀλβανίας, «Ὁρθοδοξία» 1937, σ. 111.

65. «Τὰ Νέα», 19.8.1996, σ. 14.

66. Λευίτ. κστ', 14, 22.

Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἀνήκει, ἀλλὰ εἰς ἀπάσας τὰς Ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας, παρὰ τὰ ἀντίθετα λεγόμενα καὶ πραττόμενα ὑπὸ τῶν καὶ ἐν τούτῳ ἀντικανονικῶς δρώντων παποικουμειστών τοῦ Φαναρίου. Δύναται δὲ νὰ ἐξυπηρετῆται ἐκκλησιαστικῶς ἡ Ὀρθόδοξος Διασπορὰ «κατὰ τὴν κρατήσασαν συνήθειαν τῶν Πατέρων»⁶⁷, πρὸ τοῦ καθορισμοῦ τῶν ὀρίων τῶν πρεσβυγενῶν καὶ παλαιφάτων Πατριαρχείων διὰ τῶν Ἱ. Κανόνων τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καθ' ἣν ἐβοήθει ταύτην πᾶς ὁ δυνάμενος.

Δεινὰ καταλύσεως θείων θεσμῶν

Διὰ τῆς καταλύσεως τοῦ θείου πατριαρχικοῦ θεσμοῦ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, οἱ παποικουμειστοὶ ἀπεργάζονται φρικώδη! Δηλαδή, ἐπιδιώκουσι νὰ ἐγκαθιδρύσωσιν ἐν αὐτῇ ἐν ὑπερπατριαρχεῖον τύπου ἀντορθόδοξου Βατικανοῦ, νὰ ἐπιβάλωσι μίαν ὑπερπατριαρχικὴν διοίκησιν τύπου ἀντιεκκλησιαστικοῦ Παπισμοῦ, διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς ὑπερπατριάρχης τύπου ἀντιχριστοῦ Πάπα Ρώμης, χάριν τῶν περαιτέρω οἰκουμειστικῶν σχεδίων τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, τῶν ὁποίων τὰς πικρὰς συνεπείας γεύονται ἤδη οἱ Ὀρθόδοξοι Λαοί.

Οἱ Πίστιν, νοῦν καὶ κρίσιν ἔχοντες Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ «δοκοῦντες ἄρχειν»⁶⁸ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ κρατῶν αὐτῶν, ἀφυπνίζονται ἤδη καὶ ἀντιλαμβάνονται πολλὰ ἀπὸ τὸ «μυστήριον»⁶⁹ «τῆς ἀνομίας»⁶⁹, τὸ ὁποῖον «ἐνεργεῖται»⁶⁹ ἀπὸ τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς καὶ σήμερον ἀποκαλύπτεται ὡς ἐξουσιαστῆς «ἀναιδῆς προσώπῳ»⁷⁰. Ἀντιλαμβάνονται, δηλαδή, ὅτι αἱ κατὰ τόπους Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, Πατριαρχεῖα καὶ Αὐτοκέφαλοι Ἀρχιεπισκοπαί, ἐπιδιώκεται νὰ στερηθῶσι τῆς αὐτοκεφαλίας αὐτῶν καὶ νὰ ὑποβιβασθῶσιν εἰς τάξιν μητροπόλεων τοῦ βατικανείου ψευδοῦ υπερπατριαρχεῖου τοῦ Φαναρίου! Καὶ ὅτι ὁ παναποστάτης Βαρθολομαῖος προπαγανδίζεται ὡς παπικὸς ὑπερπατριάρχης τῶν καταλυομένων

67. Β' Κανόνος Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

68. Μάρκ. ι', 42.

69. Β' Θεσαλ. β', 7.

70. Δαν. η', 23.

Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες προσάγονται μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἀντίχριστον Πάπαν, πρὸς λήθην ἀφανισμοῦ. Δηλαδή, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ λεγομένου ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀθανασίου, «ὅτι προσκαλοῦνται ἀλλήλους οἱ δαίμονες ἐπ' ἀπωλεία ψυχῆς, πανωλεθρίαν ἡμῖν ἐπάγειν (νὰ ἐπιφέρωσι), καὶ λήθη παραδοῦναι (νὰ παραδώσωσι) τὸν πολυθρύλητον Ἰσραήλ»⁷¹ τῆς Χάριτος, ἦτοι τὴν Ὁρθοδοξίαν⁷²!

Καὶ καθὼς κάτοικοι κρατῶν δεινοπαθοῦσιν ἤδη διὰ τοῦ ἀπανθρώπου ὄργανου τοῦ πολιτικοῦ σκέλους τοῦ σατανοκρατικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἦτοι τῆς Ε.Ο.Κ. ἢ Ε.Ε., οὕτως οἱ ἀπανταχοῦ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ταλαιπωροῦνται διὰ τῶν ὀργανισμῶν καὶ τῶν ἐνεργουμένων τοῦ παναιρετικοῦ θρησκευτικοῦ σκέλους τούτου. Ὅπως π.χ. διὰ τοῦ Βαρθολομαίου τοῦ Φαναρίου, ὅστις, μὲ ἀντικανονικὰς καὶ ἀναιδεῖς ὑπὲρ τοῦ Παπσοικουμεισμοῦ εἰσπηδήσεις εἰς τὰς κατὰ τόπους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, ταράσσει τοὺς εἰς αὐτὰς ἀφυπνιζομένους Ὁρθοδόξους Λαούς. Ὡς μὲ «τὴν ληστρικὴν οἶον (παραδείγματος χάριν)»⁷³ «καὶ ἄτακτον ἔφοδον»⁷³ καὶ ἐπέμβασιν⁷³ εἰς τὸ χειμαζόμενον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, εἰς τὸ ἐφησυχάζον καὶ κρίσιν διερχόμενον Ἁγιον Ὄρος, εἰς τὸ πληττόμενον νῦν μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἐπιθετικοῦ Παπισμοῦ Πατριαρχεῖον Ρωσίας, εἰς τὴν ὑπὸ τῶν οἰκουμειστῶν ταρασσομένην ἐν Αὐστραλία Ὁρθόδοξον Διασποράν, εἰς τὴν ἔνεκεν τοῦ Παπσοικουμεισμοῦ σπαρασσομένην Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος διὰ παποκαισαρικῆς ἐφόδου, πρὸς καθυπόταξιν καὶ χρησιμοποίησιν τούτου ὡς ὄργανου ἀντιχριστιανικοῦ διωγμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων, πρὸς ὄφελος τῆς οἰκουμειστικῆς παναιρέσεως!

«Πρόδρομον τοῦ Ἀντιχρίστου τὸν καλούμενον Οἰκουμεινικόν, ἦτοι τῆς καθόλου (ὅλης τῆς) Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπον» καὶ ἐξουσιαστήν, λέγουσιν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας.

(«Δωδεκάβιβλος» Ε', 254-255).

71. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 32, 198.

72. Γρηγορίου Θεολόγου, ΡG. 36, 128.

73. Κανονολόγου Ζωναρά, Σ. Ι. Κ. 2, 170.

ΑΣΠΑΖΟΝΤΑΙ ΑΝΑΙΔΩΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΠΟΚΑΙΣΑΡΙΣΜΟΝ

Οί τοῦ Φαναρίου, μετὰ τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα τῆς ἀθετήσεως τοῦ θείου θεσμοῦ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῆς καταλύσεως τοῦ θείου πατριαρχικοῦ θεσμοῦ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, χωροῦσι καὶ εἰς τὴν ἐπιβολὴν των ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας παποκαισαρικῶς. Δηλαδή, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ αἰρεσιάρχου Ρώμης Πάπα, ὁ ὁποῖος ὡς «Δίκερος Γίγας»⁷⁴ θέλει νὰ εἶναι καὶ θρησκευτικὸς καὶ πολιτικὸς ἄρχων, ἐπικρατῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἐπὶ τῶν πολιτειῶν, ὅπερ ἐστὶ «μίξις ἄμικτος καὶ τέρας ἀλλόκοτον», ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης⁷⁴.

Πρωτοφανῆς παποκαισαρικὴ ἔφοδος

Διὸ ἐν παποκαισαρικῷ πνεύματι ἀποστασίας καὶ ὡς ἄλλοι ὑπερσυνταγματολόγοι, ἀναλαμβάνουσι νὰ διδάξωσιν εἰς τοὺς ἄρχοντας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους τὸ νόημα τῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος περὶ ἐπικρατούσης ἐν αὐτῇ Θρησκείας⁷⁵. Καὶ μάλιστα ὡς ἀδιαμφισβήτητοι ἐρμηνευταί² του, παραβαίνοντες, προδήλως, τὴν θεϊαν ἐντολήν, «ἰσχυρότερα σου μὴ ἐξέταζε»⁷⁶!

Οὕτω γράφουσιν, ὅτι κατὰ τὸ Σύνταγμα αὐτοὶ δῆθεν ἔχουσι τὴν ἀρμοδιότητα καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφαίνωνται, ποῖαι Ἐκκλησίαι καὶ λειτουργοὶ των καὶ μέλη των ἐν Ἑλλάδι καὶ τῇ ἄλλοδαπῇ εἶναι ὀρθόδοξοι! Τὸ δὲ Ἑλληνικὸν Κράτος «οὐδόλως»² δῆθεν «ἔχει τὴν δυνατότητα»² «εἰρεῦνης»² «καὶ ἐλέγχου»² ποῖος εἶναι Ἱερεὺς, καθ' ὅτι «τὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν»² δῆθεν ἐπ' αὐτοῦ «ἀνέθεσε τὸ Κράτος»² εἰς αὐτούς! Διὸ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ὀφείλει δῆθεν νὰ ἀναγνωρίζῃ ὡς Ὁρθοδόξους, ὅσους ἀναγνωρίζουσιν αὐτοὶ ἐν ὀνόματι τοῦ «Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου»², καὶ νὰ ἀρνήται τὴν ἀνα-

74. «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 109.

1975, ἄρθρ. 3.

75. «Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος» τοῦ 76. Σοφ. Σειρ. γ', 21.

γνώρισιν εἰς ὅσους οὗτοι δὲν τὴν δέχονται! Καὶ ἐν ἡ περιπτώσει ἔχει τοῦτο ἀναγνωρίσει τὸν μὴ ἀναγνωριζόμενον ὑπ' αὐτῶν, «ὀφείλει νὰ ἀνακαλέσῃ»², ἀκόμη καὶ «Διάταγμα ἀναγνωρίσεως»²! Ἐπειδὴ δῆθεν «κέντρον ἀναφορᾶς»² καὶ «κριτήριον»² ἀναγνωρίσεως καὶ ἐπισκόπων καὶ πατριαρχῶν ἀκόμη εἶναι αὐτοὶ καὶ ἡ «ἀπόφανσις»² των, ἐπιβάλλεται τὸ Κράτος νὰ τὴν δέχεται καὶ νὰ τὴν ἐκτελῇ ἄνευ ἀναζητήσεων, ἤτοι ἀσυζητητί! Τοιαύτη ἡ «ληρωδης (μωρολόγος) φλυαρία»⁷⁷, ὡς θὰ ἔλεγε καὶ ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου διὰ τοὺς φανατικούς τούτους παναιρετικούς, οἵτινες ἐζήλωσαν καὶ δόξαν, ἤγουν ἀδοξίαν ὀπαδῶν τοῦ **παποκαϊσαρισμοῦ**, δηλαδὴ τῆς καθυποτάξεως καὶ τῶν κρατῶν!

Ἀντισυνταγματικῶς φθέγγονται

Ὅχι ὅμως ταῦτα, ἀλλὰ ἄλλα λέγει «τὸ **Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος**». Δηλαδή, ὅτι «ἐπικρατοῦσα Θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας»⁷⁸. Τουτέστιν, ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία⁷⁹ τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐφύτευσεν ἐπὶ γῆς καὶ διὰ τῶν Ἀποστόλων του διέδωκεν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην. Εἰς δὲ τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ Ἀποστόλου αὐτοῦ Παύλου⁸⁰, πρὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Βυζαντίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μετὰ τρεῖς σχεδὸν αἰῶνας ὠκοδομήθη ἡ Κωνσταντινούπολις, ἡ καὶ ἔδρα τοῦ ἰδρυθέντος κατόπιν Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως⁸¹. Κατὰ δὲ τὸν σχετικὸν Τόμον τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὑπάρχει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1850 «**κανονικῶς αὐτοκέφαλος, ὑπερτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν γνωρίζουσα Σύνοδον**»⁸² αὐτῆς, καὶ οὐχὶ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως.

77. Ἐπιφανίου Κύπρου, PG. 41, 477.

78. «Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος» τοῦ 1975, ἄρθρ. 3, παρ. 1.

79. Συμβόλου τῆς Πίστεως.

80. Πράξ. ιστ', 9.

81. Σ. Ι. Κ. 2, 173.

82. «Τόμος» Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1850, περὶ αὐτοκεφαλίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Σ. Ι. Κ. 5, 182, 183.

Διό «τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος» ὁμογνωμόνως ὀρίζει, ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κεφαλὴν γνωρίζουσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν»⁷⁸, καὶ οὐχὶ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, καθ' ὅτι Αὐτοκέφαλος, «ὑπάρχει ἀναποσπᾶστως ἠνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃς καὶ πάσης ἄλλῃς ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας»⁷⁸. Δηλαδή, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχει ἠνωμένη μετὰ τῆς ἐπὶ αἰῶνας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καὶ μετὰ πάσης ἄλλῃς ὁμοδόξου, ἤτοι ὀρθοδόξου, τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, «δογματικῶς»⁷⁸. Τουτέστι, διὰ «κανονικῆς ἐνότητος»⁸³, ἤτοι τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως τῶν θείων Δογμάτων τῶν Ὁρων, οἵτινες καὶ Κανόνες λέγονται⁸⁴, τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Οὕτως, οὐχὶ τὴν καταλύουσαν τὸ αὐτοκέφαλον διοικητικὴν ἐνότητα ὑποταγῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὀρίζει «τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος», ἀλλὰ «τὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως»⁸⁵, ὡς ἐντέλλεται καὶ ἡ Ἁγία Γραφή, καὶ δὴ «ἀναποσπᾶστως»⁷⁸! Διότι, ἄνευ ταύτης τῆς ἐνότητος τῆς Πίστεως, πᾶσα Ὁρθόδοξος Τοπικὴ Ἐκκλησία ἐκπίπτει ἐκ τῆς Μιᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς αἵρεσιν, ὡς καὶ ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία, ἣτις ἐξέπεσεν εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Παπισμοῦ, παύουσα νὰ εἶναι ὁμόδοξος⁷⁸ πρὸς τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, καὶ ἀδυνατοῦσα νὰ κοινωνῇ ἐκκλησιαστικῶς πρὸς ταύτας καὶ αὐταὶ πρὸς ἐκείνην! Σημειωθῆτω δέ, ὅτι Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ λέγεται ἡ Κωνσταντινουπόλεως φιλοφρόνως, ἐπειδὴ παλαιότερον, πρὸ τῆς κανονικῆς ἰδρύσεως τῶν νεωτέρων Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐξετείνετο εἰς «πολὺ τῆς οἰκουμένης μέρος»⁸⁶.

Λέγει δὲ «τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος» «ἠνωμένη δογματικῶς»⁷⁸, ἐπειδὴ ὡς Αὐτοκέφαλος ἡ ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι διοικητικῶς αὐτοδέσποτος, διοικουμένη μὲ τὴν «ὑπερτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν»⁸² ταύτης, ἣτοί τὴν Σύνο-

83. «Τόμος» Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 181.

84. «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. ιη' - ιθ'.

85. Ἐφεσ. δ', 13.

86. «Δωδεκάβιβλος» Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Ε', 253.

δον αὐτῆς, βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄνευ ἀναφορᾶς εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐγκρίσεων καὶ ἀποφάνσεων τούτου διὰ τὰ «πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν ἀφορῶντα»⁸². Διὸ συνταγματικῶς ὀρίζεται, ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος»⁷⁸ «εἶναι αὐτοκέφαλος καὶ διοικεῖται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου...»⁷⁸, «τηροῦσα ἀπαρασαλεύτως, ὡς ἐκεῖναι (αἱ ἄλλαι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι), τοὺς Ἱεροὺς Ἀποστολικοὺς καὶ Συνοδικοὺς Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις»⁷⁸ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καὶ συμφώνων πρὸς ταύτας Τοπικῶν Συνόδων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Διὰ δὲ τοῦ «ἀπαρασαλεύτως»⁷⁸ δηλοῦται, ὅτι συνταγματικῶς οὐδεμία παρέκκλισις καὶ καινοτομία καὶ αἵρεσις ἐπιτρέπεται εἰς ταύτην τὴν «ὑπερτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν»⁸², καθὼς καὶ ὀρθοδόξως εἰς ἀπάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς διοικήσεις τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, μάλιστα δὲ τῶν πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων. Συνεπῶς, πᾶσα παρέκκλισις ἐκ τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ Παραδόσεων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ καινοτομία καὶ αἵρεσις συνιστῶσι παράβασιν καὶ τοῦ συνταγματικοῦ νόμου τῆς Ἑλλάδος. Αἱ δὲ προσαγόμεναι τοιαῦται ἔξωθεν παρ' ἐκτρεπομένων ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν διοικήσεων εἶναι συνταγματικῶς ἀδύνατον νὰ γίνωσιν ἀποδεκταί!

Αὐτοκέφαλος ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος

Τὸ Ἑλληνικὸν λοιπὸν Κράτος διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος δὲν κατέλυσε τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐμφανίζονται νὰ νομίζωσιν οἱ τοῦ Φαναρίου, ἀλλὰ ἀντιθέτως διησφάλισε τοῦτο συνταγματικῶς καὶ δὴ διὰ τῆς φράσεως, ὅτι αὕτη «εἶναι αὐτοκέφαλος»⁷⁸! Συνεπῶς, δὲν ἀνέθεσε συνταγματικῶς εἰς τὸ αὐτοκέφαλον ἐπίσης Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως τὴν ἀρμοδιότητα καὶ τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀπόφασιν, περὶ τοῦ ποῖος εἶναι ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς καὶ Ἱερεὺς καὶ Ἐπίσκοπος καὶ Ἀρχιεπίσκοπος. Ἀλλὰ ἀναγνωρίζει τὴν στήριξιν τῆς περὶ τούτων ἀποδείξεως εἰς τὴν τήρησιν τῶν Ἱερῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων, «ἀπαρασαλεύτως»⁷⁸!

Διὸ δὲν κατήργησε τὴν αὐτοδέσποτον «ὑπερτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν»⁸² τῆς Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ τῆς διοικητικῆς καθυποτάξεως ταύτης εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἐπιδιώκουσιν οἱ τοῦ Φαναρίου παπικῶς. Ἀντιθέτως, ἀνεγνώρισε ταύτην συνταγματικῶς καὶ διὰ τῆς φράσεως, ὅτι ἡ ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία «διοικεῖται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου»⁷⁸ ταύτης. Ἡ Σύνοδος ὁμῶς αὕτη διοικεῖ, «τηροῦσα ἀπαρασαλεύτως, ὡς ἐκεῖναι (αἱ ἄλλαι Αὐτοκέφαλοι καὶ ὄντως ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ διοικήσεις αὐτῶν), τοὺς Ἱεροὺς Ἀποστολικοὺς καὶ Συνοδικοὺς Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις»⁷⁸ τῶν ἑπτὰ Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν συμφώνων πρὸς ταύτας Τοπικῶν καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ὁρθοδοξίας. Τουτέστιν, ἀναγνωρίζει συνταγματικῶς τὴν ὀρθόδοξον καὶ κανονικὴν ἄμεσον σχέσιν τῆς Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὰς ἑπτὰ Ἀγίας Οἰκουμενικὰς καὶ συμφώνους πρὸς ταύτας Τοπικὰς Συνόδους καὶ τοὺς Πατέρας. Ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπακοὴν τῆς εἰς ταύτας, διὰ τῆς ἀπαρασαλεύτου τηρήσεως τῶν Ἱερῶν αὐτῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων, ἄνευ μεσολαβήσεως τῆς πατριαρχικῆς διοικήσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἄλλου μεσάζοντος, ὅπερ ἀντορθόδοξον καὶ ἀντιεκκλησιαστικόν, καὶ δὴ παπικόν, ἦτοι αἰρετικόν!

Προσέτι, τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος διασφαλίζει συνταγματικῶς «τὴν Ἐνότητα τῆς Πίστεως»⁸⁷, ὀρίζον τὴν ἀναπόσπαστον δογματικὴν ἔνωσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν ἄλλων Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ὄντως ὀρθοδόξων διοικήσεων αὐτῶν, Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ἀρχιεπισκοπῶν. Τοῦτο δὲ καὶ διὰ τῆς συνταγματικῆς φράσεως, ὅτι αὕτη «ὑπάρχει ἀναποσπᾶστος ἡνωμένη δογματικῶς

*«Τοὺς ὑπὲρ διοίξεις ἐπισκόπους ταῖς ὑπερορίοις Ἐκκλησίαις μὴ ἐπιέναι, μηδὲ συγγέειν τὰς Ἐκκλησίας»,
ἀλλὰ οὐδὲ τὰς πολιτείας.*

(Β' Κανόνος Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

87. Ἐφεσ. δ', 13.

μετά τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης καὶ πάσης ἄλλης ὁμοδόξου (ἤτοι ὄντως ὀρθοδόξου) τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας»⁷⁸.

Διότι *αὐτοκεφαλία ἐκκλησιαστικῶν διοικήσεων καὶ δογματικὴ ἐνότης τῆς Ὁρθοδοξίας* χαρακτηρίζουσι τὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν⁸⁸. Ἀμφότερα δὲ τὰ βασικὰ ταῦτα χαρακτηριστικὰ καταλύουσιν οἱ τοῦ Φαναρίου διὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ των ἢ Παπσοικουμενισμοῦ των, ὡς μαρτυρεῖται καὶ διὰ τοῦ ἐν λόγῳ ὀρθοδόξως κρινομένου γραπτοῦ των!

ΞΕΝΟΙ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Οἱ σήμερον «δοκοῦντες ἄρχειν»⁸⁹ εἰς τὸ Φανάριον παρανοοῦσιν ἢ διαστρέφουσι «τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος», ἐπειδὴ δὲν ἐκφράζουσι τὴν Ὁρθοδοξίαν τῶν ἑπτὰ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τὴν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ ἀλλότρια.

Δέν εἶναι ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ αἵρετικοί

Διὰ τοῦ ἐν λόγῳ γραπτοῦ των ὡς δι' ἄλλης κακοδόξου ὁμολογίας των, ἀποδεικνύουσιν, ὅτι δέν πιστεύουσιν εἰς τὴν ἀληθινὴν Θρησκείαν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἢ «τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας»⁹⁰, ὡς τὴν λέγει «τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος», ἀλλὰ εἰς τὸν ἀποδεδειγμένως ἀντορθόδοξον καὶ ἀντιεκκλησιαστικὸν καὶ παναιρετικὸν θρησκευτικοπολιτικὸν Οἰκουμενισμόν ἢ Παπσοικουμενισμόν⁹¹. Ἐπίσης, δέν δέχονται ἀληθῶς «Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλη-

88. Συμβόλου τῆς Πίστεως.

89. Μάρκ. ι', 42.

90. «Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος» τοῦ 1975, ἄρθρ. 3, παρ. 1.

91. «Ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» Ἀ.

Δ. Δελημπαση, Ἀθήναι 1972, σ. 205 ἐξ. καὶ «Αἵρετικὸς Ἀποδεικνύεται ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος», Ἀθήναι 1992, σ. 2-16.

σίας»⁹² «τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν»⁹⁰ τὸν Θεόν, ὡς λέγουσιν αἱ Ἁγία Γραφαὶ καὶ «τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος», ἀλλὰ τὸν ἀντίχριστον αἰρεσιάρχην τῆς Ρώμης Πάπαν. Διὸ καὶ ἐνώνονται μετ' αὐτοῦ βαθμιαίως καὶ σταδιακῶς ἐν πτώσει πίστεως καὶ ἀντιεκκλησιαστικῆς ἀποστασίας, καὶ παποποιοῦσι τὸν προκαθήμενόν των καὶ τὸ Φανάριον, καταλύοντες, ὡς προαπεδείχθη, τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ προάγοντες τὸν Παποικουμεισμὸν των, ἀποκαλοῦντες μάλιστα τοῦτον καὶ «Ἐκκλησίαν»⁹³!

Προσέτι, οἱ τοῦ Φαναρίου δὲν πιστεύουσιν εἰς «τὴν Ἐνότητα τῆς Πίστεως»⁸⁷ τῶν θείων Δογμάτων τῶν Ἁγίων Ὁρθόδοξων Συνόδων καὶ Πατέρων τῆς Ὁρθοδοξίας. Διὸ, ἀντὶ ταύτης, χρησιμοποιοῦσιν ἐν ἀντορθόδοξῳ καὶ οἰκουμενιστικῷ πνεύματι τὸν ὄρον «κοινωνία»², ὅστις οὐδέ ὡς λέξις ὑπάρχει εἰς τὸ περὶ ἐπικρατούσης θρησκείας κείμενον τοῦ 3ου ἄρθρου τοῦ «Συντάγματος», τὸ ὁποῖον ἐπικαλοῦνται κακοφρόνως. Λέγοντες δὲ οὗτοι «κοινωνία»², δὲν νοοῦσι τὴν δογματικὴν Ἐνότητα τῆς Πίστεως τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ «Συντάγματος», ἀλλὰ τὴν ἀλλοτρίαν οἰκουμενιστικὴν «κοινωνίαν»² των καὶ συγχώνευσίν των μετὰ τῶν ἀμετανοήτων καὶ ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ κεκριμένων καὶ κατακεκριμένων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας αἰρετικῶν. Ἐπίσης, καὶ τὸν ἀντορθόδοξον συναγελασμὸν των καὶ τὴν ἀντιεκκλησιαστικὴν διοικητικὴν ψευδένωσίν των μετ' αὐτῶν, καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τῆς θεοσυστάτου ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, διὰ τῆς κοσμικοαἰρετικῆς διοικήσεως τοῦ παναιρετικοῦ ἢ καὶ πανψευδοθρησκειακοῦ Οἰκουμεισμοῦ τῆς σατανοκρατίας!

Διὸ ἀρνοῦνται καὶ ἀπροκαλύπτως τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ κηρύττουσιν ἀντ' αὐτῆς τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμεισμοῦ, ὡς ἔπραξαν τοῦτο καὶ τὸ ἔτος 1988 ἐν Κωνσταντινουπόλει διὰ τοῦ Μητροπολίτου τοῦ κλίματος τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως Περγᾶμου Ἰωάννου. Δηλαδή, οὗτος τὸ Σάββατον τῆς 27.2.1988 καὶ μετὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς Ναὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁμιλήσας ἐνώπιον πατριαρχικῶν καὶ ἄλλων, ὡς ἐκφραστὴς καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ παρόντος εἰς τὴν ὁμιλίαν Κων-

92. Ἐφεσ. ε', 23.

93. Ὁμιλίας ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ

Περγᾶμου Ἰωάννου, «Ἐκκλησία» 1.5.1988, σ. 267.

σταντινουπόλεως Δημητρίου, ἠρνήθη καὶ ἐξύβρισε τὴν Ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν ὡς δῆθεν ξεπερασμένην καὶ ναρκισσευομένην, καὶ ἐκήρυξε τὴν οἰκουμενιστικὴν παναίρεσιν ὡς τὴν καθ' ὅλου δῆθεν Ἐκκλησίαν, ἤτοι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ «ἐν τῷ συνόλω της»⁹³! Οἱ οἰκουμενισταί, διεκήρυξε, δέον νὰ συνεργάζωνται «ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Θρόνου» Κωνσταντινουπόλεως, «ἐπ' ἀγαθῶ ὄχι πλέον τῆς Ὁρθοδοξίας μόνης - διότι παρῆλθεν πλέον ἡ ἐποχὴ τῆς ναρκισσευομένης Ὁρθοδοξίας - , ἀλλὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ συνόλω της»⁹³, ἤτοι ὡς παναιρέσεως, ὅπερ, οὐχὶ ὑπέρ, ἀλλὰ ἐναντίον τῆς Ὁρθοδοξίας ἐστὶ!

Καὶ ταῦτα τὰ φρικώδη προπαγανδίζονται μέχρι σήμερον ὑπὸ τῶν τοῦ Φαναρίου καὶ μάλιστα τοῦ προκαθημένου των, ἐνῶ αἱ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι διακηρύττουσι λέγουσαι: «Μία ἡ Ἐκκλησία ἐν οὐρανοῖς, ἡ αὐτὴ καὶ ἐπὶ γῆς. Ἐν ταύτῃ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπαναπαύεται. Αἱ ἔξω ταύτης οὔσαι αἵρέσεις, ἃς ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι, οὐκ εἰσι διδασκαλῖαι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν (Χριστοῦ), οὐδέ τῶν Ἀποστόλων ἀλλὰ τοῦ Σατανᾶ καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν τοῦ Διαβόλου»⁹⁴. Καὶ μὲ ταύτας κοινωνοῦσιν οἱ οἰκουμενισταί τοῦ Φαναρίου! Ὅντως, τὸ ἀποκαλυπτικὸν «θηρίον»⁹⁵ «ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς βλασφημίαν πρὸς τὸν Θεόν, βλασφημῆσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ σκηνοῦντας»⁹⁵ Ἁγίους.

Ἐντεῦθεν οἱ οἰκουμενισταί τοῦ Φαναρίου ἀθετοῦσι καὶ τὰ καθαρτικὰ καὶ φιλόανθρωπα, ἀλλὰ καὶ φρικτὰ ἀναθέματα τῶν Ἁγίων Συνόδων καὶ Πατέρων τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ τὰ κατ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς αἵρέσεως τοῦ ἀντιχρίστου Παπισμοῦ ἀποφασισθέντα, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀντιχρίστου Μονοφυσιτισμοῦ. Διὰ τοῦτο λέγουσιν ἀσεβῶς, ὅτι οἱ κατακεκριμένοι δικαίως καὶ ἀνατεθεματισμένοι παρὰ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων μονοφυσῖται εἶναι δῆθεν ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἐνῶ εἶναι ἀμετανόητοι αἵρετικοί, καὶ κοινωνοῦσι μετ' αὐτῶν ἀντιχριστιανικῶς⁹⁶! Διό, λέγουσι πάλιν, ὅτι δῆθεν ἔχουσιν

94. «Περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Διατυπώσεων» Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 2, 889.

95. Ἀποκαλ. γ', 11, 6.

96. «Ἡ αἵρεσις τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ» Ἀ. Δ. Δελήμπαση, Ἀθήναι 1994, τ. Α', σ. 123 ἐξ. καὶ 178 ἐξ.

ἄρει τὰ κατὰ τῶν ἀμετανοήτων καὶ ἀντιχρίστων αἰρετικῶν παπικῶν ἀναθέματα τῆς Ἐκκλησίας⁹⁷, ἐνῶ αὐτὰ δὲν αἴρονται, οἱ δὲ πειρώμενοι νὰ ἄρῳσι ταῦτα συναναθεματίζονται καὶ αὐτοί! Διότι, «εἶ τις, χριστιανοκατηγορικῆς αἰρέσεως ὄντα τινα, ἢ ἐν αὐτῇ τὸν βίον ἀπορρήξαντα (ἀποθανόντα), διεκδικεῖ (προσπαθεῖ νὰ δικαιώσῃ), ἀνάθεμα»⁹⁸, λέγει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ὡς κείμενοι λοιπὸν ὑπὸ τὰ ἀναθέματα τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων κοινωνοῦσιν οἱ τοιοῦτοι μὲ τοὺς παπικούς, μάλιστα ὁ Βαρθολομαῖος, ὅστις τὴν 29.6.1995 καὶ συνελειτούργησεν ἐν Ρώμῃ μετὰ τοῦ αἰρεσιάρχου Πάπα καὶ ὡς παπικός⁹⁹!

Ἐκφράζουσι καὶ ἐκπροσωποῦσιν αἰρετικούς!

Καὶ μόνον διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων εἰς πάντα νοῦν καὶ κρίσιν ἔχοντα, μάλιστα τὸν ἐπαίοντα καὶ τὸν ὀρθόδοξον, ἀποδεικνύεται καὶ γίνεται κατάδηλον, ὅτι οἱ ἐν Φαναρίῳ ὄχι μόνον δὲν ἐκφράζουσι τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸ Ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ' οὐδὲ δύνανται νὰ ἐκπροσωπῶσι ταῦτα καὶ τὴν πατριαρχικὴν διοίκησιν τοῦ τελευταίου. Διότι οὔτοι δὲν εἶναι ὀρθόδοξοι ὡς οἱ πρῶην Ἅγιοι Πατέρες τοῦ Πατριαρχείου τούτου, ἀλλὰ αἰρετικοὶ καὶ μάλιστα παναιρετικοί!

Οἱ πρῶην Ἅγιοι Πατριάρχαι καὶ λοιποὶ πατριαρχικοὶ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἐτήρουν τὴν θεῖαν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἐντολὴν τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, «ἀναθεματισθῆναι (νὰ ἀναθεματισθῆ) πᾶσαν αἵρεσιν»¹⁰⁰. Διὸ ἐπολέμουν καὶ κατέκρινον καὶ ἀνεθεμάτιζον καὶ ἐξέβαλλον τῆς Ἐκκλησίας πᾶσαν αἵρεσιν καὶ ἀμετανόητον αἰρετικὸν καὶ δὴ πατριάρχην καὶ αἰρεσιάρχην, θεαρέστως, ὡς π.χ. τὸν πατριάρχην Νεστόριον (428 - 431). Οἱ σημερινοί, ὅμως, πράττουσι τὸ ἀντίθετον! Παραβαίνουνσι τοὺς Ἱ. Κανόνας καὶ ἀσπάζονται πᾶσαν αἵρεσιν

97. «Ὀρθοδοξία καὶ Παπισμὸς» Σ. Σ. Μπιλάλη, Ἀθῆναι 1969, τ. Β', σ. 353 ἔξ.

98. Πρακτικῶν Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 13, 400.

99. «Φωνὴ τῶν Πατέρων», Ἰούλιος - Αὐγούστος 1995, σ. 1 - 14.

100. Α' Κανόνος Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

καὶ κοινωνοῦσι μετὰ τῶν ἀμετανοήτων καὶ ἀνατεθεματισμένων αἰρετικῶν, ὡς ὄπαδοὶ τῆς οἰκουμενιστικῆς παναιρέσεως, καὶ ταύτην ἐκφράζουσι καὶ ἐκπροσωποῦσι, καὶ μάλιστα ἐστῶτες «ἐν τόπῳ ἁγίῳ»¹⁰¹ τοῦ Πατριαρχείου, ὡς ἔπραττον παρόμοιοι τῶν αἰρετικοί.

Διότι καὶ αἰρετικοὶ πατριάρχαι καὶ ἄλλοι πατριαρχικοὶ ἀνεφάνησαν κατὰ καιροὺς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας καὶ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ οὗτοι κατελάμβανον τὴν πατριαρχικὴν τούτου διοίκησιν καὶ ἐδραστηριοποιοῦντο, νὰ διαδώσωσι διὰ ταύτης τὴν αἵρεσίν των καὶ νὰ τὴν ἐπιβάλωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, πλανῶντες καὶ σκανδαλίζοντες καὶ ὀδηγοῦντες διὰ τῆς αἵρέσεως τοὺς Χριστιανούς, πολίτας καὶ ἄρχοντας, ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἤτοι τῆς Ἐκκλησίας, εἰς κόλασιν αἰώνιον, ὡς ἄλλαι «πύλαι ἄδου»¹⁰². Τούτους, λοιπόν, μιμοῦνται καὶ οἱ σημερινοὶ τοῦ Φαναρίου, καὶ τούτους ἐκφράζουσι καὶ ἐκπροσωποῦσι μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ὑπερέβαλον πάντας τοὺς προτέρους των, καθ' ὅτι ἐκεῖνοι ἦσαν αἰρετικοί, οὗτοι δὲ καὶ παναιρετικοί, σκανδαλίζοντες καὶ ἀδικοῦντες οἰκουμενικῶς!

Ξένοι καὶ ἀδύναμοι καὶ ἐκβλητέοι

Καὶ «οἱ δοκοῦντες ἄρχειν»¹⁰³ τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ λειτουργοὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ὀφείλουσι νὰ γνωρίζωσιν ὅτι, κατὰ τὸν θεῖον ἐκκλησιαστικὸν νόμον τῶν Ἁγίων Συνόδων καὶ Πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἱ ἐν Φαναρίῳ ὡς αἰρετικοὶ δὲν δικαιοῦνται νὰ κατέχωσι τὰς θέσεις καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Διότι «*χρῆ (πρέπει καὶ εἶναι ἀνάγκη) αὐτοὺς ἐκβάλλεσθαι*»¹⁰⁴, ἤτοι νὰ

«Ἐὰν δὲ καὶ τῆς Ἐκκλησίας παρακούση, ἔστω σοι ὡσπερ ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης»!

(Ματθ. ιη´, 17).

101. Ματθ. κδ´, 15.

102. Ματθ. ιστ´, 18.

103. Μάρκ. ι´, 42.

104. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 33, 199.

ἐκβάλλονται ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν θέσεων, τονίζει ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ ἀξίου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Μ. Ἀθανασίου, διότι δι' αὐτῶν καταλύεται τὸ ἔργον τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ¹⁰⁴. Παραμένοντες δὲ οἱ τοιοῦτοι εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς θέσεις ἀμετανόητοι, δὲν ἔχουσι δικαίωμα διδασκαλίας καὶ ποιμαντορίας, ἀλλὰ καὶ ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, δι' ἧς ζημιώνεται ἡ Ὁρθοδοξία καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι. Διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται νὰ ἀποφεύγῃται, ὡς ψευδοδιδάσκαλοι¹⁰⁵ καὶ ψευδεπίσκοποι¹⁰⁵ καὶ ψευδοπατριάρχαι¹⁰⁵ καὶ «λύκοι»¹⁰⁶ καὶ μάλιστα «λύκλοι βαρεῖς»¹⁰⁷; κατὰ τὸν Ἀπόστολον τοῦ Χριστοῦ, καὶ «λύκοι ἄρπαγες»¹⁰⁸, ὡς λέγει αὐτὸς ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας.

Διὸ προτρέπει ὁ Πρόεδρος τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὁρθοδόξους Χριστιανούς κατὰ τοῦ ἐκεῖ αἰρετικοῦ πατριάρχου Νεστορίου καὶ λέγει: «Ἀσπίλους καὶ ἀμώμους ἑαυτοὺς τηρήσατε, μῆτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι (ψευδοπατριάρχη), μῆτε μὴν (βεβαίως) ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες, εἰ μένει λύκος ἀντὶ ποιμένος»¹⁰⁶, ἦτοι αἰρετικός! Καὶ ὁ Πατριάρχης τῆς Ὁρθοδόξου τότε Ρώμης Ἅγιος Κελεστίνος (423 - 432) γράφει πρὸς τοὺς αὐτοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς κατὰ τοῦ αὐτοῦ αἰρετικοῦ πατριάρχου, λέγων: Ἀφ' ὅτου ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νεστόριος ἤρχισέ νὰ κηρύττῃ τὴν αἵρεσιν, οὗτος «οὐδένα (Ὁρθόδοξον) ἢ καθελεῖν (νὰ καθαιρέσῃ) ἢ ἀποκινήσαι (νὰ μεταθέσῃ καὶ ἐκδιώξῃ) ἠδύνατο»¹⁰⁹. Ἐκ δὲ τῶν ἀφορισθέντων καὶ καθαιρεθέντων καὶ μετακινήθέντων ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν ὁμοίων του αἰρετικῶν πατριαρχικῶν, ἡ Ἐκκλησία «μηδένα ἢ ἐπίσκοπον ἢ κληρικὸν ἢ κατὰ τι ἐπάγγελμα Χριστιανὸν»¹⁰⁹ θεωρεῖ ἀληθῶς τιμωρημένον, «ἀφ' οὗ (οἱ διώκται αἰρετικοί) τοιαῦτα (αἰρετικά) κηρύττειν ἤρξαντο»¹⁰⁹. Πᾶσα δὲ τοιαύτη αἰρετικὴ «ἀπόφασις»¹⁰⁹ δὲν ἰσχύει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν «μηδέ»¹⁰⁹ ὡς «πρόσκαιρος»¹⁰⁹, κατὰ τὸ «οὐ καθηρέθη, ἀλλὰ ἐδιώχθη»¹¹⁰ ἀντιχρίστως!

105. ΙΕ' Κανὸνος Α' Β' Συνόδου, καὶ Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, «Δωδεκάβιβλος» Δ', 12, 421 - 422.

106. Πρακτικῶν Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 4, 1096.

107. Πράξ. κ', 29.

108. Ματθ. ζ', 15.

109. Πρακτικῶν Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 4, 1045.

110. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, PG. 90, 128.

**Ἀντιποιούνται
ὀρθοδόξου πατριαρχικῆς Ἀρχῆς!**

Δέν ἐδίκαιουῖντο λοιπόν οἱ τοῦ Φαναρίου νά ἀποστείλωσι τὸ ἐν λόγῳ γραπτὸν «ὑπόμνημά»² τῶν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος ἐν ὀνόματι τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖον, ὡς προαπεδείχθη, οὔτε ἐκφράζουσιν οὔτοι, οὔτε ἐκπροσωποῦσιν, εἰ μὴ κατ' ἀντιποίησιν τῆς ὀρθοδόξου πατριαρχικῆς τούτου Ἀρχῆς. Διότι οὔτοι εἶναι, ὡς προελέχθη, οὐχὶ ὀρθόδοξοι ὡς ἔδει, ἀλλὰ αἰρετικοὶ καὶ παναιρετικοὶ οἰκουμεισταὶ ἢ παποικουμεισταί, κείμενοι ὑπὸ τὰ ἀναθέματα τῶν Ἁγίων Συνόδων, Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν, καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ εἰδικώτερον τῶν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας Ἁγίων Πατέρων καὶ Πατριαρχῶν τῆς Ὁρθοδόξου Τοπικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Οἱ δὲ πολιτικοὶ καὶ κρατικοὶ λειτουργοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, οὐδόλως δεσμεύονται ἐκ τοῦ γραπτοῦ τούτου «ὑπομνήματος»² τῶν τοῦ Φαναρίου, διὰ λόγους συνταγματικούς καὶ ὀρθοδόξους ἐκκλησιαστικούς. Ἀντιθέτως, ὀφείλουσι νά ἀπορρίψωσι καὶ ἀγνοήσωσι τοῦτο, ὡς ἀντιβαῖνον πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος περὶ ἐπικρατοῦσης ἐν ταύτῃ Θρησκείας, καὶ πρὸς τὰς ἀποφάσεις καὶ τοὺς Ὁρους καὶ Κανόνας καὶ τὰς πράξεις τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καὶ συμφώνων πρὸς ταύτας Τοπικῶν Συνόδων καὶ Πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἴδια πρὸς τὰς ὀρθοδόξους καὶ κανονικὰς πράξεις τῆς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας Ὁρθοδόξου Τοπικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, καθ' ἃς τοῦτο ἐξέβαλλεν ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ σώματος τὰς ἐκάστοτε ἀναφνομένας αἱρέσεις καὶ αἰρετικούς. Καὶ ἐσχετίζετο μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Πολιτείας, οὐχὶ παποκαισαρικῶς ἢ καισαροπαπικῶς, ἀλλὰ κατὰ τὴν συνεργασίαν τῆς συναλληλίας, βάσει τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν συμφώνων πρὸς τούτους πολιτειανῶν νόμων.

Δηλαδή, βάσει, οὐχὶ τῆς ὑπερισχύσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἢ τῆς πολιτικῆς διοικήσεως, ἀλλὰ τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ νόμων. Βάσει δὲ καὶ τῆς νομοκανονικῆς ἀρχῆς, «ὅτι οἱ Κανόνες ὡς νόμοι κρατοῦσι»¹¹¹ καὶ «ὅτι τοῖς Κανόσιν οἱ νόμοι ἀκολουθοῦσι»¹¹¹,

κατὰ τὸ «τοὺς Κανόνας ἰσχύειν πλεόν τῶν νόμων»¹¹² καὶ οἱ νόμοι «οὐ κατισχύσουσι τῶν θείων Γραφῶν, οὐδέ τῶν Κανόνων»¹¹², καὶ «ὅτι οἱ μὴ συμφωνοῦντες τοῖς Κανόσι πολιτικοὶ νόμοι μένουσιν ἄκυροι»¹¹³. Ταῦτα δέ, κατὰ κρίσιν δικαίαν καὶ ὀρθόδοξον, καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν πεπραγμένων καὶ ἀποφάνσεων τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Διὸ αἱ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἀποστέλλουσιν εἰς τὴν πολιτικὴν Ἀρχήν, οὐχὶ μόνον τὰς συνοδικὰς ἀποφάσεις, ἀλλὰ «καὶ τὰ ὑπομνήματα»¹¹⁴ ἐκάστης Συνόδου καὶ ἀποδεικτικὰς «πατρικὰς χρήσεις (κείμενα)»¹¹⁵, πρὸς «πληροφορίαν»¹¹⁵ καὶ «σαφεστέραν καὶ ἐντελεστέραν (πληρεστέραν) εἶδησιν (γνώσιν) τῶν πεπραγμένων»¹¹⁴ καὶ ἀπόδειξιν, καὶ πολιτειακὴν «ἐπισφράγισιν καὶ ἐπικύρωσιν»¹¹⁵ τῶν συνοδικῶς «ὀρισθέντων»¹¹⁵. Διότι, οὐχὶ ἀπλῶς ἡ διοικοῦσα Ἀρχὴ καὶ ἡ αὐθεντία καὶ ἡ ἀπόφασις, ἀλλὰ «ἡ τῶν δογμάτων ὀρθότης κρίνει τὰς Συνόδους»¹¹⁶ καὶ ἡ κανονικότης¹¹⁶. Ἐρρέτωσαν, λοιπόν, τὰ παποκαισαρικὰ φληναφήματα (μωρολογίαι) τῶν τοῦ Φαναρίου φανατικῶν παποοικουμενιστῶν!

«Τοὺς οὖν τολμῶντας ἑτέρως (τῆς Ὀρθοδοξίας) φρονεῖν ἢ διδάσκειν, ἢ κατὰ τοὺς ἐναγεῖς αἰρετικούς τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις ἀθετεῖν καὶ καινοτομίαν τινὰ ἐπινοεῖν, ἢ ἀποβάλλεσθαι τι ἐκ τῶν ἀνατεθειμένων τῇ Ἐκκλησίᾳ... ἢ ἐπινοεῖν σχολιῶς καὶ πανούργως πρὸς τὸ ἀνατρέψαι ἐν τι τῶν ἐνθέσμων παραδόσεων τῆς Καθολικῆς (=Ὀρθόδοξου) Ἐκκλησίας· ἔτι γε μὴν ὡς κοινοῖς χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς κειμηλίοις ἢ τοῖς εὐαγέσι μοναστηρίοις· ἐπισκόπους μὲν ὄντας ἢ κληρικούς καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν, μονάζοντας δὲ ἢ λαϊκούς τῆς κοινωνίας ἀφορίζεσθαι».

(Ὅρου Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 13, 380).

111. «Νομοκάνων» Μ. Φωτίου, Σ. Ι. Κ. 1, 36.

112. «Νομοκάνων» Μ. Φωτίου, Σ. Ι. Κ. 1, 38.

113. «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 192.

114. Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 4,

1240.

115. Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 13, 408.

116. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 118, καὶ PG. 91, 352.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

**ΦΡΙΚΩΔΗ
ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΑ**

Εἰς τὰ ἀνωτέρω δυσσεβῆ ἐγκλήματα τῶν παποικουμειστῶν τοῦ Φαναρίου κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κυρίου ταύτης Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀκολουθοῦσι καὶ ἄλλα θανάσιμα αὐτῶν ἁμαρτήματα. Ὡς ἐξάγεται πάλιν ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ γραπτοῦ των, κακουργοῦσιν οἱ τοιοῦτοι καὶ κατὰ τῆς δικαίας κρίσεως καὶ κατὰ τῆς χριστιανικῆς πνευματικότητος καὶ κατὰ τῆς προασπίσεως τῆς σωτηρίου Ὁρθοδοξίας.

ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΑΣ ΚΡΙΣΕΩΣ!

Οἱ οἰκουμεισταὶ δὲν ἔχουσιν ἐπιχειρήματα καὶ ἀποδείξεις ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης ὑπὲρ τῶν ἐπιδιώξεών των. Καὶ ἔνεκεν τούτου χρησιμοποιοῦσι «προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις»¹¹⁷ καὶ ψεύδη ἀποστασίας.

*«Πᾶς ἄνθρωπος, τὸ διακρίνειν παρὰ Θεοῦ εἰληφώς, κο-
λασθήσεται ἐξακολουθήσας ἀπείρω ποιμένι καὶ ψευδῇ
δόξαν (δοξασίαν πίστεως) ὡς ἀληθῆ δεξάμενος· τίς γὰρ
“κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;”».*

(Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 33, 214, καὶ Β΄ Κορινθ. στ΄, 14).

117. Ψαλμ. 140, 4.

Κρίσις, διάκρισις καὶ κατάκρισις

Δέν ἔχετε δικαίωμα νὰ μᾶς κρίνητε, λέγουσιν ἀναιδῶς, ὡς καὶ παλαιότεροι αἰρετικοί! Οἱ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του αἰρετικοί, λέγει ὁ Μ. Ἄθανάσιος προέτρεπον τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ τοὺς κρίνωσιν, ἐπικαλούμενοι τὴν θείαν ἐντολὴν «μὴ κρίνετε»¹¹⁸, «μὴ εἰδότες (γνωρίζοντες) τί λέγουσιν, ἢ περὶ ὧν διαβεβαιοῦνται»¹¹⁹. Διότι ὑπάρχει κρίσις διακρίσεως ἐπιβαλλομένη ὡς ἡ μείζων (μεγαλυτέρα) τῶν ἀρετῶν, καὶ κρίσις κατακρίσεως δικαία καὶ ἐπιζητούμενη, ἢ ἄδικος καὶ ἀπηγορευμένη.

Ἡ κρίσις, δι' ἧς ἡ διάκρισις, ἐδόθη «παρὰ Θεοῦ»¹²⁰ εἰς πάντα ἄνθρωπον¹²⁰, ὡς φυσικὴ ἰκανότης καὶ βασικὸς ὅρος ζωῆς, βιοτικῆς καὶ πνευματικῆς. Διὸ ὀφείλομεν νὰ πράττωμεν τὰ «πάντα ἐξετασμένα καὶ κεκριμένα»¹²¹, «μηδενὸς ἀκρίτως, μηδὲ ὡς ἔτυχε γινόμενου»¹²¹. Οὕτως, «ἀπαιτούμεθα πάντα κρίσει (διὰ κρίσεως) ποιεῖν (νὰ ποιῶμεν), καὶ μηδὲν ἀκρίτως»¹²², ἐπειδὴ ἀκολουθοῦσι «τῇ ἀκρίτῳ καὶ ἀνεξετάστῳ ζωῇ τὰ ἄνομα»¹²²! Ἐντελλόμενος δὲ ὁ Κύριος «μὴ κρίνετε»¹¹⁸, εἶπε τοῦτο, «οὐχ ἵνα μέλλωμεν (νὰ προτιθέμεθα) ἀκρίτως τι πράττειν (νὰ πράττωμεν) ἢ ποιεῖν»¹¹⁹, ἀλλὰ μετὰ κρίσεως καὶ διακρίσεως.

Διὸ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Θεὸς δέν εἶπε μόνον τὸ «μὴ κρίνετε»¹¹⁸, ἀλλὰ εἶπε καὶ τὸ «τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε»¹²³. Γράφει δὲ ἐπ' αὐτοῦ ὁ Μ. Βασιλείος ὅτι, «τοῦ Κυρίου ποτὲ (ἄλλοτε) μὲν λέγοντος μὴ κρίνετε καὶ οὐ μὴ κριθῆτε, ποτὲ δὲ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνειν (νὰ κρίνωμεν) προστάσσοντος, οὐχὶ τὸ κρίνειν καθόλου (διόλου) κωλυόμεθα, ἀλλὰ διαφορὰν κρίσεως παιδευόμεθα»¹²⁴. Δηλαδή διδασκόμεθα, πότε νὰ κρίνωμεν ἐπικρίνοντας δικαίως καὶ πότε νὰ μὴ κρίνωμεν κατακρίνοντας ἀδίκως, ὡς διασαφηνίζουσι ταῦτα αἱ Ἁγία Γραφαὶ καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, διὰ θείου λόγου καὶ θεαρέστου πράξεως καὶ βίου ἁγίου.

118. Ματθ. ζ'. 1.

119. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 35, 25 - 26.

120. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 33, 214.

121. Μ. Βασιλείου, ΡΓ. 30, 196.

122. Μ. Βασιλείου, ΡΓ. 30, 364.

123. Ἰωάν. ζ', 24.

124. Μ. Βασιλείου, ΒΕΠΕΣ, 53, 295.

«Περὶ βίου ἐστίν, οὐ περὶ Πίστεως»!

Συγκεκριμένως, προκειμένου περὶ αἵρέσεως καὶ αἵρετικοῦ, λέγει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, καὶ διὰ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καὶ μάλιστα διὰ τοῦ ἀξίου τούτου Πατριάρχου Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τὸ ἑξῆς. Ὅτι, δηλαδή, ἡ θεία ἐντολή «μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε»¹¹⁸, **«περὶ βίου ἐστίν, οὐ περὶ Πίστεως»**¹²⁵! Διότι ἡ αἵρεσις καὶ ὁ ὀπαδὸς ταύτης αἵρετικός, ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι, ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸν θεῖον νόμον νὰ κρίνῳνται καὶ νὰ ἐπικρίνῳνται καὶ νὰ κατακρίνῳνται, καὶ ὑπὸ Ὁρθοδόξων ἀντιαιρετικῶν Συνόδων, Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν, καὶ ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων Λαῶν καὶ ὑφ' ἐνὸς ἐκάστου Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ, μέχρι καὶ δι' ἀναθέματος, δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ. «Πᾶς ὀρθοδοξῶν κατὰ πάντα, πάντα αἵρετικὸν δυνάμει, κἂν οὐ ρήματι, ἀναθεματίζει»¹²⁶. Τουτέστι, κρίνων καὶ διακρίνων καὶ κατακρίνων τὴν αἵρεσιν καὶ τὸν αἵρετικὸν καὶ ἐμμένων εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανός, καὶ μόνον οὕτως ἀναθεματίζει, καίτοι δὲν ἔχει ἀκόμη ἀναθεματίσει διὰ λόγου. Ἡ δὲ ἐπιτακτικὴ θεία ἐντολή τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων λέγει ὅτι ὁ Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ἀναθεματίζη **«πᾶσαν αἵρεσιν»**¹²⁷, ὡς καὶ πάντα αἵρετικόν, κατὰ τὸ **«ὅλοις τοῖς αἵρετικοῖς ἀνάθεμα»**¹²⁸!

Ὁ δὲ μὴ κρίνων καὶ μὴ κατακρίνων ὡς ἄνω πᾶσαν αἵρεσιν καὶ πάντα αἵρετικὸν ἀμαρτάνει θανασίμως, παραβαίνων ἀναιδῶς τὴν ἐπιτακτικὴν θείαν ἐντολήν, «τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε»¹²³. Διὸ οὗτος θὰ κολασθῆ ὡς παράνομος, ἔστω καὶ ἂν δὲν κρίνη, ἐπειδὴ ἀκολουθεῖ ποιμένα ἀμαθῆ ἢ πεπλανημένον ἐν ὀνόματι τῆς δῆθεν ταπεινώσεως καὶ ὑπακοῆς. Τοῦτο δὲ καὶ κατὰ τὸ ἀναφερθὲν καὶ ἀνωτέρω τοῦ Μ. Ἀθανασίου, ὅτι «πᾶς ἄνθρωπος, τὸ διακρίνειν παρὰ Θεοῦ εἰληφώς (ἐπειδὴ ἔχει λάβει), κολασθήσεται, ἐξακολουθήσας ἀπείρω ποιμένι καὶ ψευδῆ δόξαν ὡς ἀληθῆ δεξάμενός· τίς γὰρ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;»¹²⁹. Ἐπίσης καὶ κατὰ τὸν φρικτὸν ἀναθεματισμὸν τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, «εἴ τις

125. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 63, 232.

126. Θεοδώρου Στουδίτου, PG. 99, 1088.

127. Α' Κανόνος Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

128. Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 13, 397 - 400.

129. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 33, 214.

μη ἀναθεματίζει... πάντας αίρετικούς, τοὺς κατακριθέντας καὶ ἀναθεματισθέντας ὑπὸ τῆς Ἁγίας Καθολικῆς (= Ὁρθοδόξου) καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας... ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω»¹³⁰.

Ὅταν δὲ καὶ ὁ ἀπλοῦς πιστὸς ἔχη καθῆκον, νὰ κρίνη καὶ νὰ κατακρίνη τὰς αίρέσεις καὶ τοὺς αίρετικούς, ἐπομένως καὶ τοὺς παναιρετικούς τοῦ Φαναρίου, πῶς οἱ τοιοῦτοι λέγουσι πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν ἀλλότρια; Διότι γράφουσιν, ὅτι δῆθεν «τὸ Κράτος... ἀδυνατεῖ ν' ἀνακρίνη καὶ ἀποφανθῆ ἐπὶ θεμάτων καθαρῶς ἐκκλησιαστικῆς φύσεως»², ὅπερ ἀντισυνταγματικὸν καὶ ἀντιεκκλησιαστικόν. Διότι, ὡς προελέχθη, καὶ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐργασθεῖσαι ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ κρίνονται ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου καὶ συναλλήλου Πολιτείας, ἐὰν ἐλειτούργησαν καὶ ἔκριναν καὶ ἀπεφάσισαν ὄντως ὀρθοδόξως καὶ κανονικῶς, ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁρθοδόξου Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι «ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς Θρησκείας»¹³¹, ἦτοι τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν θείαν ἐντολήν, «τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε»¹²³!

«Ταύτην (τὴν ὀρθόδοξον) ἐν ἑαυτοῖς ἀναζωπυροῦντες ἀεὶ τὴν Πίστιν, ἀσπίλους καὶ ἀμώμους ἑαυτοὺς τηρήσατε, μήτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι (αἵρετικῷ πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως Νεστορίῳ), μήτε μὴν (βεβαίως) ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες, εἰ μένει λύκος ἀντὶ ποιμένος... Τοῖς δὲ γε τῶν κληρικῶν ἦτοι (ἢ) λαϊκῶν, διὰ τὴν ὀρθὴν Πίστιν κεχωρισμένοις ἢ καθαιρεσθεῖσι παρ' αὐτοῦ, κοινωνοῦμεν ἡμεῖς. Οὐ τὴν ἐκείνου κυροῦντες ἄδικον ψῆφον (ἀπόφασιν). Ἐπαινοῦντες δὲ μᾶλλον τοὺς πεπονθότας, κἀκεῖνο λέγοντες αὐτοῖς, εἰ ὄνειδίζεσθε (ὑβρίζεσθε) ἐν Κυρίῳ, μακάριοι ὅτι τὸ τῆς Δυνάμεως καὶ τοῦ Θεοῦ Πνεῦμα εἰς ὑμᾶς ἀναπέπανται (ἔχει ἀναπαυθῆ)».

(Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ἁγίου Κυρίλλου, Πρακτικὰ Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 4, 1096).

130. Πρακτικῶν Ε' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 9, 384.

131. Ἐγκυκλίου Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τοῦ 1848, Mansi, 40, 407.

ΑΝΤΙΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΟΙ ΔΗΘΕΝ «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ»!

Ἄλλὰ καὶ τὴν πνευματικότητα ἐπικαλοῦνται οἱ παναιρετικοὶ τοῦ Φαναρίου κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας! Διότι γράφουσι πρὸς αὐτήν, ὅτι «τὸ Κράτος... ἀδυνατεῖ ν' ἀνακρίνη καὶ ἀποφανθῆ ἐπὶ θεμάτων καθαρῶς ἐκκλησιαστικῆς φύσεως, κατὰ τὴν ἀξιωματικὴν ἀρχήν, ὅτι τὰ πνευματικὰ ἀνακρίνονται μόνον ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ»², «μὴ νοοῦντες μήτε ἄ λέγουσι, μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται»¹³², ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ.

Πνευματικὸς καὶ πνευματικὴ ἀνάκρισις

Διότι, πῶς νοεῖται τὸ σχετικὸν χωρίον τῆς Ἁγίας Γραφῆς, «ψυχικὸς δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστὶ, καὶ οὐ δύναται γινῶναι ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται. Ὁ δὲ πνευματικὸς ἀνακρίνει μὲν πάντα, αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς ἀνακρίνεται»¹³³; Πνευματικὸς ἄνθρωπος εἶναι ὁ δεχόμενος «τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ»¹³³ καὶ ἔχων διὰ τῆς Πίστεως τὴν θείαν γνῶσιν τοῦ Χριστοῦ. Δηλαδή, «πνευματικὸς»¹³³ εἶναι ὁ «νοῦν Χριστοῦ»¹³⁴ ἔχων, «τουτέστι, τὰ ἐν τῷ νῷ τοῦ Χριστοῦ»¹³⁵, ἥτοι «τὴν γνῶσιν, ἣν ἔχομεν περὶ τῶν κατὰ τὴν Πίστιν πραγμάτων»¹³⁶, «ἅπερ αὐτὸς βούλεται καὶ ἀπεκάλυψε»¹³⁵, καὶ διδάσκει διὰ τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Ἁγίων τῆς Ὁρθοδόξου αὐτοῦ Ἐκκλησίας, «οὐκ ἐν διδακτοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν διδακτοῖς Πνεύματος Ἁγίου, πνευματικοῖς πνευματικὰ συγκρίνοντες»¹³⁷. Δηλαδή, ὅταν ζήτημά τι «πνευματικὸν καὶ ἄπορον ἦ (εἶναι), ἀπὸ τῶν πνευματικῶν τὰς μαρτυρίας ἄγομεν»¹³⁸ καὶ τὰς ἀποδείξεις, ἥτοι ἀπὸ τῶν ἀποκεκαλυμμένων καὶ γεγραμμένων καὶ δεδιδασκμένων ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

132. Α' Τιμοθ. α', 7.

133. Α' Κορινθ. β' 14 - 15.

134. Α' Κορινθ. β', 16.

135. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 61, 61.

136. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 61, 62.

137. Α' Κορινθ. β', 13.

138. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 61, 59.

Ὁ δὲ «ψυχικός»¹³³ ἄνθρωπος «οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ»¹³³, ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ ἔχη Πίστιν, καὶ ζητεῖ νὰ εὕρη τὴν γνῶσιν «διὰ τῶν τῆς ψυχῆς ὄψεων (ὄφθαλμῶν)»¹³⁵, ἤτοι μόνον «διὰ τῆς διανοίας»¹³⁵ καὶ τῶν λοιπῶν ψυχικῶν τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεων, ὅπερ μάταιον. Διότι δὲν εἶναι δυνατόν «τὰ θεῖα εἰδέναι (νὰ μάθη καὶ νὰ γνωρίζη) ἄνθρωπον ψυχικόν»¹³⁶, καθ' ὅτι «Πίστewς δεῖται (ἔχουσιν ἀνάγκην) τὰ λεγόμενα (περὶ τῶν πνευματικῶν καὶ θείων), καὶ λόγοις (διὰ λόγων μόνον) αὐτὰ καταλαβεῖν οὐκ ἔνι»¹³⁵, ἤτοι δὲν εἶναι δυνατόν. «Ὡσπερ γὰρ τοῖς ὀφθαλμοῖς τούτοις (τοῦ σώματος) οὐδεὶς ἂν τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς (πνευματικὰ) καταμάθοι, οὕτως οὐδὲ ψυχὴ μόνη τὰ τοῦ Πνεύματος»¹³⁵. Διὰ τοῦτο ὁ ψυχικός ἄνθρωπος «οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ»¹³³ καὶ τὰ ἀπορρίπτει θεωρῶν ταῦτα «μωρίαν»¹³³. «Καὶ οὐ δύναται γνῶναι (νὰ γνωρίσῃ), ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται»¹³³, ἤτοι βάσει τῆς ἀποκεκαλυμμένης θείας γνώσεως, ἣ ὁποία βαδίζεται εἰς τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν Ὁρθόδοξον Πίστιν.

«Ὁ δὲ πνευματικὸς ἀνακρίνει μὲν πάντα, αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς ἀνακρίνεται»¹³³. Τουτέστιν, ὁ πνευματικὸς κρίνει καὶ ἐλέγχει, «τὸ γὰρ ἀνακρίνειν καὶ ἐλέγχειν ἐστὶ»¹³⁵, πάντα πνευματικῶς, ἤτοι ὑπὸ τὸ φῶς τῆς θείας γνώσεως τῆς Πίστewς, αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς τῶν μὴ ἐχόντων τοῦτο ἀπίστων δύναται νὰ ἀνακριθῆ βάσει θείας γνώσεως, καθ' ὅτι οἱ τοιοῦτοι «οὐκ ἔγνωσαν, οὐδὲ συνῆκαν, ἐν σκότει διαπορεύονται»¹³⁹, ὡς πνευματικῶς τυφλοί. Καθάπερ «ὁ βλέπων, πάντα μὲν αὐτὸς καθορᾶ (βλέπει καθαρῶς) καὶ τὰ τοῦ μὴ βλέποντος, τὰ δὲ ἐκείνου τῶν μὴ βλέπόντων οὐδεὶς»¹³⁵, οὕτω καὶ ἐν προκειμένῳ, «τὰ μὲν ἡμέτερα καὶ τὰ τῶν ἀπίστων (πεπλανημένα διδάγματα) πάντα ἴσμεν (γνωρίζομεν) ἡμεῖς (οἱ πιστοὶ), τὰ δὲ ἡμῶν ἐκεῖνοι λοιπὸν οὐκέτι»¹³⁵. Διότι γνωρίζομεν «τίς μὲν ἢ τῶν παρόντων πραγμάτων φύσις, τίς δὲ ἢ τῶν μελλόντων ἀξία, καὶ ὅτι τὰ μέλλοντά ἐστὶν ἀθάνατα καὶ ἀκίνητα, τὰ δὲ παρόντα φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα»¹⁴⁰, ἐκεῖνοι δὲ λόγῳ ἀπιστίας οὐχί. Ὁ πνευματικὸς λοιπὸν «ὑπ' οὐδενὸς ἀνακρίνεται»¹³³ τῶν ψυχικῶν, λόγῳ ἐλλείψεως τῆς πνευματικῆς τούτων γνώσεως καὶ ἀμαθείας.

139. Ψαλμ. 81, 5.

140. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 61, 61,

καὶ Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, PG. 95, 588.

Δικαίωμα και ὑποχρέωσις ἡ κρίσις

Δέν δικαιώνεται λοιπὸν ὁ ἀφορισμὸς τῶν τοῦ Φαναρίου, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἀδυνατεῖ ὡς Κράτος «ν' ἀνακρίνη καὶ ἀποφανθῆ ἐπὶ θεμάτων καθαρῶς ἐκκλησιαστικῆς φύσεως»², καθ' «ὅτι τὰ πνευματικὰ ἀνακρίνονται μόνον ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ»². Διότι συνταγματικῶς ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία δέν δύναται νὰ τεθῆ εἰς τάξιν ψυχικοῦ ἀπίστου, μὴ δεχομένου καὶ μὴ γνωρίζοντες τὴν ἀποκεκαλυμμένην γνῶσιν «τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ»¹³³ ἢ ἀποκρούοντος ταύτην ὡς μωρίαν¹³³. Ἀντιθέτως, διὰ τῆς νομοθεσίας ταύτης, ἥτις, ὡς γνωστόν, πολιτειακὴ νομοθεσία συνιστᾷ τὴν οὐσίαν τῆς Πολιτείας καὶ τὴν βάσιν κρίσεώς της, καὶ μάλιστα διὰ τοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος, ἀποδεικνύεται ὅτι αὕτη καὶ δέχεται καὶ γνωρίζει καὶ χρησιμοποιοεῖ καὶ τιμᾷ τὴν πνευματικὴν θείαν γνῶσιν.

Ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία δέχεται διὰ τοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Θεὸν ὡς «τὸν Κύριον ἡμῶν»¹⁴¹. Ἐπίσης, τὴν Ὁρθόδοξον «τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν»¹⁴¹ καὶ τὴν Αὐτοκέφαλον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ Κύριον αὐτῆς «τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν»¹⁴¹. Ἐπίσης, τὰς Ἁγίας Συνόδους, Οἰκουμενικὰς καὶ Τοπικὰς, ὡς τὴν ὑπερτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν¹⁴¹, τῆς δὲ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν ὑπὸ τὰς ἑπτὰ Ἁγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους Ἱ. Σύνοδον ταύτης¹⁴¹. Προσέτι, «τὸ κείμενον τῆς Ἁγίας Γραφῆς»¹⁴² «ἀναλλοίωτον»¹⁴², τὰ θεῖα δόγματα καὶ τοὺς Ἱ. Κανόνας ὡς ἠϋξημένης νομικῆς ἰσχύος νόμους¹⁴³, τὴν ἀναπόσπαστον δογματικὴν Ἐνότητα τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ τὴν ἀπαρασάλευτον τήρησιν τῶν Ἱ. Ἀποστολικῶν καὶ συνοδικῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἱ. Παραδόσεων. Καὶ ταῦτα, κατὰ παγίαν παράδοσιν ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε συνταγμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς συναλληλίας, καθ' ἣν ἡ Πολιτεία εὐνομοῦσα μετέχει τῶν ἐκκλησιαστικῶς δρωμένων, κριτικῶς καὶ κυρωτικῶς, καὶ συμβάλλουσα κατὰ τὸν συνταγματικὸν νόμον καὶ τοὺς Ἱ. Κανόνας.

141. «Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος», ἀρθρ. 3, παρ. 3.

142. «Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος», ἀρθρ.

3, παρ. 3.

143. «Νομοκάνων» Μ. Φωτίου, Σ. Ι. Κ. 1, 36, 38.

Συνεπῶς, τὸ Κράτος τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας τῆς Ἑλλάδος ἔχει, οὐχὶ μόνον δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ συνταγματικὴν ὑποχρέωσιν, νὰ κρίνῃ ἐκκλησιαστικὰς πράξεις πρὸ τῆς ἀποδοχῆς των, ἐὰν αὐταὶ εἶναι ὄντως ὀρθόδοξοι, κανονικαὶ καὶ συνταγματικά, κατὰ τὸ μέτρον τῶν συνταγματικῶς ὀρισθέντων. Καὶ ὡς ἡ νομοθετικὴ κρατικὴ ἐξουσία ἐπελήφθη θέματος σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, καὶ ἐνομοθέτησεν ὡς ἀνωτέρω συναλλήλως, οὕτως ὑποχρεοῦται καὶ ὡς ἐκτελεστικὴ καὶ δικαστικὴ κρατικὴ ἐξουσία, νὰ κρίνῃ καὶ ἀποφασίζῃ ἐπὶ τῶν αὐτῶν πράξεων μέχρι καὶ τῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων, πρωτίστως βάσει τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων. Καί, συγκεκριμένως, βάσει τῶν Ἱ. Ἀποστολικῶν καὶ συνοδικῶν Κανόνων, δογματικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, κατὰ τὴν ἀξιωματικὴν ἀρχὴν τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, **«οἱ Κανόνες κρατεῖτῶσαν»**¹⁴⁴.

Δέν εἶναι πνευματικοί, ἀλλὰ αἰρετικοί!

Ἀντισυνταγματικῶς λοιπὸν καὶ ἀντικανονικῶς καὶ ἀντισυνοδικῶς καὶ ἀντιεκκλησιαστικῶς καὶ ἀντορθόδοξως, ἀλλὰ καὶ ἀντιχριστῶς, ἀπαιτοῦσιν οἱ τοῦ Φαναρίου νὰ μονοπωλήσωσι τὴν πνευματικὴν κρίσιν, καὶ ἐπιχειροῦσιν ἀναιδῶς νὰ ὑποτάξωσι καὶ δουλώσωσι παποκαισαρικῶς καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν εἰς τὰς ἀποφάνσεις των, ἐν ὀνόματι τῆς παρανομογενοῦς ἀκρισίας¹²²! Τοῦτο δὲ τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον καὶ δέν πληροῦσι τοὺς ὅρους τοῦ πνευματικοῦ² καὶ τῆς πνευματικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, καθ' ὅτι αἰρετικοὶ καὶ παναιρετικοί!

Ὡς προαπεδείχθη, οὗτοι ἀντιποιοῦνται τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Κεφαλῆς καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ, προπαγανδίζοντες ὡς τοιοῦτον ἀντιχριστῶς τὸν προκαθήμενόν των, καθὼς τὸ Βατικανὸν τὸν αἰρεσιάρχην τοῦ Παπισμοῦ ἀντίχριστον¹⁴⁵ Πάπαν! Ἐπίσης, ἀντιποιοῦνται τῆς ὑπερτάτης ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, προβάλλοντες ὡς τοι-

144. Πρακτικῶν Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 7, 312.

145. Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ.

αύτην éαυτούς! Επίσης, καταλύουσι τὸν πατριαρχικὸν καὶ αὐτοκεφαλικὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας, ἀνάγοντες τὸ Φανάριον εἰς ὑπερπατριαρχεῖον ἐν ὀνόματι τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ μάλιστα οἰκουμενικῆς δῆθεν ὑπερεξουσίας καὶ διοικητικῆς ὑπερδικαιοδοσίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Προσέτι, παραβαίνουσι τοὺς Ἱ. Κανόνας ἀδιστακτῶς, ἀθετοῦσι τὰ θεῖα δόγματα ἀνευδοιάστως, καταλύουσι τὴν Ὁρθοδοξίαν παναιρετικῶς καὶ διαλύουσι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ θρησκευτικοπολιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ τῆς ἐπαιρομένης σήμερον σατανοκρατίας!

Ὅντως «λελύκασιν» οἱ τοιοῦτοι «Παλαιὰν καὶ Νέαν Διαθήκην», «διὰ τῆς λύσεως, οὐ τῶν ἐλαχίστων, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγίστων ἐντολῶν τοῦ Κυρίου» Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς συνοδικῆς καὶ πατριαρχικῆς αὐτοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας· «νόμον κατὰ νόμου Εὐαγγελικοῦ ἐκτεθεικότες οἱ τάλανες, τὸ βούλημα τῶν βασιλέων»¹⁴⁶, καὶ δὴ τῶν σημερινῶν τοιούτων, ἧτοι τῶν ἀναιδῶν σατανοκρατῶν ἀρχόντων τοῦ κόσμου τούτου τῆς ἀποστασίας, «προκρίνειν (νὰ προκρίνηται τοῦ) Θεοῦ, ὅποταν βούλονται. Βούλονται δὲ ἄλλοι ἄλλο καὶ ἄλλοτε ἄλλως. Καὶ διὰ τοῦτο ἀνατροπὴ τοῦ παντός, μέχρι τοῦ Ἀντιχρίστου»¹⁴⁶ ἐπέρχεται εἰς τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας καὶ τὰς πολιτείας καὶ τὴν οἰκουμένην!

Τὰ «φρικώδη»¹⁴⁷ ταῦτα δὲν εἶναι στοιχεῖα πνευματικότητος, ἀλλὰ ἀντιπνευματικότητος, καὶ οἱ ἔχοντες αὐτὰ δὲν δύνανται νὰ λογίζωνται πνευματικοί, ἀλλὰ ἀντιπνευματικοὶ φορεῖς ἀντιχρίστου πνεύματος. Δηλαδή, ψυχικοὶ καὶ σαρκικοὶ, καθ' ὅτι αἰρετικοί. «Φανερὰ δὲ ἐστὶ τὰ ἔργα τῆς σαρκός, ἅτινά ἐστι», ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ «αἰρέσεις»¹⁴⁸, ὡς παρέκκλισις καὶ ἀποστασία ἐκ τῆς θείας καὶ πατερικῆς Ὁρθοδοξίας νοούμεναι. Διό, ὡς προαπεδείχθη, οὐδὲν θεῖον καὶ ἐκκλησιαστικὸν καὶ κανονικὸν δικαίωμα ἔχουσιν οἱ τοιοῦτοι ἐκκλησιαστικῆς κρίσεως καὶ ἀποφάνσεως ὡς πνευματικοί, καὶ δὴ ἐξουσιασταὶ καὶ κυρίαρχοι τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.

146. Θεοδώρου Στουδίτου, PG. 99, 1025.

147. Ὡσ. στ', 10.

148. Γαλάτ. ε', 19 - 20.

149. Α' Κορινθ. ι', 15.

«Τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε»

Ἐνῶ δὲ οἱ αἰρετικοὶ ἀποκλείουσι τὴν δικαίαν κρίσιν, ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἅγιοι τὴν ἐπιζητοῦσι. «Κρίνατε ὑμεῖς, ὁ φημί (αὐτὸ τὸ ὅποῖον λέγω)»¹⁴⁹, γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Χριστιανούς τῆς Ἐκκλησίας Κορίνθου ἐπὶ τινος ζητήματος. Καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ ζητεῖ περὶ ἑαυτοῦ τὴν δικαίαν κρίσιν τῶν ἀντιλεγόντων Ἰουδαίων, λέγων: «Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε»¹⁵⁰! Διατί, ἐνῶ οἱ θεμέλιοι λίθοι τῆς Ἐκκλησίας¹⁵¹ Ἅγιοι Ἀπόστολοι¹⁵² καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος ταύτης Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ ἐπιζητοῦσι «τὴν δικαίαν κρίσιν»¹⁵⁰, οἱ αἰρετικοὶ καὶ μάλιστα οἱ παναιρετικοὶ οἰκουμενισταὶ τὴν ἀπορρίπτουσιν; Ἐπειδὴ οἱ τοιοῦτοι δὲν ἀκολουθοῦσι τὸν Θεὸν καὶ τοὺς Ἁγίους του, ἀλλὰ τὸν πονηρὸν Διάβολον καὶ τὸν ὅμοιον του ἀντίχριστον¹⁵³ Πάπαν, ὁ ὁποῖος κρύπτει τὴν ἑαυτοῦ ἀτιμίαν διὰ τῆς ἐσφορικῆς ἀπαγορεύσεως¹⁵⁴ τῆς δικαίας κρίσεώς του! Διὰ τῆς δικαίας κρίσεως, ἀπογυμνοῦται τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀδικία τῆς αἰρέσεως καὶ ἀποκαλύπτεται ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ δικαιοσύνη τῆς Ὁρθοδοξίας. Διὸ «τὴν δικαίαν κρίσιν»¹⁵⁰ τὴν ἀγαπῶσιν οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ τὴν μισοῦσιν οἱ ἀμετανόητοι αἰρετικοί!

Ἐὰν ὁ κληρικὸς, καὶ μάλιστα ὁ κατέχων θέσιν ἐκκλησιαστικὴν μέχρι καὶ τοῦ Πατριάρχου, εἶναι «πονηρὸς» «Πίστεως ἔνεκεν (ἦτοι αἰρετικὸς), φεῦγε αὐτὸν καὶ παραίτησαι, μὴ μόνον ἄν ἄνθρωπος ᾗ (εἶναι), ἀλλὰ καὶ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν (κατελθών)!»

(Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 63, 231).

150. Ἰωάν. ζ', 24.

151. Ἀποκαλ. κα', 14.

152. Β' Κορινθ. ζ', 2.

153. Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ.

154. 1364 ψευδοκανὼν τοῦ παπικοῦ Κώδικος Δικαίου τοῦ 1983.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΚΑΤΑΛΥΟΥΣΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΗΣ ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΕΩΣ

Οί αίρετικοί ἐπιδιώκουσι τὴν ματαιώσιν τῆς δικαίας κρίσεως καὶ κατακρίσεώς των καὶ διὰ τῆς καταλύσεως τοῦ θείου νόμου τῆς Ἀποτειχίσεως, μάλιστα οἱ παπικοὶ καὶ οἱ νεώτεροι οἰκουμενισταὶ καὶ παποοικουμενισταί. Διὸ τὸ ἐν λόγῳ γραπτὸν τῶν τοῦ Φαναρίου εἰς τοῦτο τὸ ἀδίκημα πρὸς παντὸς ἀποβλέπει, μὲ συνεπείας καὶ τὰ κακουργήματα κατὰ τῆς δικαιώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς δι' αὐτῆς εἰρηνεύσεως τῆς Ἐκκλησίας!

Ἡ ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΘΕΙΑ ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΙΣ

Τί εἶναι ἡ θεία καὶ σωτήριος Ἀποτείχισις τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ὁποίας ἠττᾶται ἡ αἵρεσις καὶ θριαμβεύει ἡ Ὁρθοδοξία;

«Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν, παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω. Ὡς προειρηκάμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω· εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται, παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω»!

(Ἀποστόλου Παύλου, Γαλάτ. α΄, 8-9).

Τί είναι ἡ θεία Ἀποτείχισις

Ὁ ὅρος τῶν θείων Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας ἀποτειχίζω¹⁵⁵, ἀποτειχίζομαι, ἢ ἀποτείχισις σημαίνει χωρισμός, «τὸ γὰρ τεῖχος τῶν ἐντὸς αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐκτὸς χωρισμός ἐστι»¹⁵⁶, γράφει τὸν ΙΒ' αἰῶνα ὁ κανονολόγος Ζωναρᾶς Ἰωάννης. Δηλαδή, ὅπως τὸ παλαιὸν ἐν καιρῷ ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς οἱ κάτοικοι κατέφευγον ἐντὸς τῶν τειχῶν τῶν πόλεων καὶ οὕτω διὰ τούτων διεχωρίζοντο ἀπὸ τῶν πολεμίων, ἀγωνιζόμενοι κατ' αὐτῶν ἀμυντικῶς καὶ ἐπιθετικῶς μέχρι τῆς νίκης καὶ τῆς ἀπαλλαγῆς των ἐκ τῶν ἐχθρῶν, οὕτω γίνεται καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἐν καιρῷ κηρυττομένης ἐν αὐτῇ αἵρέσεως ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας αἰρετικῶν, οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καταφεύγουσιν εἰς τὰ τεῖχη τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή εἰς τοὺς Ἁγίους¹⁵⁷ Πατέρας καὶ τὴν θείαν αὐτῶν διδασκαλίαν, βάσει τῆς ὁποίας χωρίζονται ἐκ τῶν αἰρετικῶν, καὶ ἀγωνίζονται κατ' αὐτῶν καὶ τῆς αἵρέσεως ὁμολογοῦντες καὶ ἐλέγχοντες, μέχρι τῆς νίκης τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας τῆς Πίστεως. Δηλαδή, ἕως τῆς κατακρίσεως καὶ τοῦ ἀναθεματισμοῦ τῆς αἵρέσεως καὶ τῶν ἀμετανοήτων αἰρετικῶν, καὶ τῆς δικαιώσεως καὶ ἐπικρατήσεως τῆς θείας Ὁρθοδοξίας δι' ἀντιαιρετικῆς Ὁρθοδόξου Συνόδου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποβλέπει ὁ ὅλος ἀντιαιρετικὸς ἀγὼν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Ἄρχεται δὲ ὁ καλὸς οὗτος ἀγὼν τῆς Πίστεως «πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως»¹⁵⁸, ἦτοι πρὶν ἀποφασίση Σύνοδος περὶ τοῦ κηρύσσοντος αἵρεσιν, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς κηρύξεως ταύτης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἡ σωτήριος αὕτη ἀποτείχισις ἐντέλλεται ὑπὸ τοῦ Κυρίου τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Εὐαγγελικοῦ καὶ Κανονικοῦ νόμου, καὶ διδάσκεται ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ διὰ τοῦ πατερικοῦ θείου λόγου καὶ τῆς ἁγίας ἐκκλησιαστικῆς πράξεως τῆς Ἱ. Παραδόσεως τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀγαθοὶ δὲ καρποὶ τῆς θείας ταύτης Ἀποτειχίσεως εἶναι ὅλαι αἱ ἀντιαιρετικαὶ Ὁρθόδοξοι Σύνοδοι, Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαί, καὶ οἱ πρὸ αὐτῶν καλοὶ ἀντιαιρετικοὶ

155. ΙΕ' Κανόνος Α' Β' Συνόδου.

157. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 32, 130.

156. Κανονολόγου Ζωναρᾶ, Σ. Ι. Κ. 2, 694.

158. ΙΕ' Κανόνος Α' Β' Συνόδου.

ἀγῶνες τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας τῆς Πίστεως¹⁵⁹ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, Ὁμολογητῶν καὶ Μαρτύρων, κατὰ τῆς αἵρέσεως καὶ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ δι' αὐτῶν τῶν ἐν Χριστῷ ἀγῶνων διετηρήθη μέχρι σήμερον ἐπὶ γῆς ὀρθόδοξος ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, δι' ἧς ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία.

Ἀναιδῆς οἰκουμενιστικὴ καινοτομία

Τὸν τρέχοντα αἰῶνα ἐκηρύχθη ὄχι ἀπλῶς αἵρεσις, ἀλλὰ πρωτοφανῶς παναίρεσις μὲ ἀπαιτήσεις οἰκουμενικῆς ἐπικρατήσεως. Δηλαδή ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διὰ τῆς γνωστῆς οἰκουμενιστικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 ἐν ὀνόματι τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ὁποίου ὁ θρόνος ἦτο τότε κενός, μὴ ὑπάρχοντος Πατριάρχου¹⁶⁰!

Διὰ τῆς ἀντιεκκλησιαστικῆς ταύτης Ἐγκυκλίου, ἀνεγνωρίζοντο ἀσεβῶς αἱ αἵρέσεις ὡς «Ἐκκλησίαι»¹⁶⁰, ἡ Ὁρθοδοξία ἐλογίζετο δυσσεβῶς ὡς μία ἐξ αὐτῶν, ὑποχρεωμένη δῆθεν νὰ ἐνωθῆ μετ' αὐτῶν εἰς μίαν παναίρεσιν πρωτοστατοῦσα, καὶ προετρέποντο οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ εἰς «κοινωνίαν»¹⁶⁰ μετὰ τῶν αἵρέσεων, ἀντικανονικῶς καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν σωτηρίων θείων δογμάτων τῆς πατροπαραδότου Ὁρθοδόξου Πίστεως! Καὶ ταῦτα, χάριν μιᾶς παναιρετικῆς διοικητικῆς ψευδενώσεως κοσμικοῦ συναγελασμοῦ, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς πρακτικῶν μέτρων ἀποστασίας, ἐκ τῶν ὁποίων πρῶτον ἀνεγράφετο ἡ ἐορτολογικὴ καινοτομία καὶ κοινωνία¹⁶⁰! Δηλαδή, ἀντὶ τοῦ θείου νόμου τῆς ἀποτειχίσεως τοῦ καλοῦ ἀγῶνος τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας τῆς Πίστεως, ἐκηρύσσετο ἡ ἀντίθετος πρὸς ταύτην οἰκουμενιστικὴ «κοινωνία»¹⁶⁰ τῆς παναιρέσεως!

Ἡ ἐορτολογικὴ αὕτη καινοτομία διεπράχθη ὑπὸ τῶν οἰκουμενιστῶν ὡς πρακτικὴ ἀπαρχὴ τῆς παναιρετικῆς οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας τῶν τὸ ἔτος 1924 μὲ κέντρον τὰς Ἀθήνας¹⁶¹. Σήμερον δὲ οἱ καινοτομήσαντες οἰκουμενισταὶ καυχῶνται, ὅτι εὐρίσκονται

159. Α' Τιμοθ. στ', 12.

ση, Ἀθῆναι 1985, σ. 626 - 632.

160. «Πάσχα Κυρίου» Ἀ. Δ. Δελήμπα-

161. «Πάσχα Κυρίου», σ. 678 - 686.

ὀλίγον πρὸ τῆς ὀλοκληρώσεως τῆς οἰκουμενιστικῆς ψευδενώσεώς των, ἤτοι παναιρετικῆς συγχωνεύσεώς των, ὡς δηλοῦσι καὶ αἱ συνήθεις πλέον παράνομοι συμπροσευχαὶ καὶ συλλειτουργίαι τῶν ἐξ Ὁρθοδόξων οἰκουμενιστῶν μετὰ τῶν ἀμετανοήτων αἰρετικῶν, μάλιστα καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ αἰρεσιάρχου Πάπα¹⁶²! Ἄλλ' ὅμως, καίτοι μέχρι σήμερον προσεπάθησαν οἱ τοιοῦτοι διὰ παντοίων θρησκευτικοπολιτικῶν μέσων, νὰ ἐγκλωβίσωσιν εἰς τὴν ἀντιεκκλησιαστικὴν παράταξιν των ἀπάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς διοικήσεις, τοὺς ἠκολούθησαν εἰς τὴν ἐορτολογικὴν καινοτομίαν των τὸ ἐν πέμπτον περίπου τῶν Ὁρθοδόξων τῆς γῆς, καὶ οἱ περισσότεροι τούτων κατ' ἀνάγκην καὶ παγίδευσιν!

Ἄγὼν Πίστewς καὶ ἀποτείχισις Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

Ἄλλὰ πολλοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, εὐρισκόμενοι ὑπὸ ἐκκλησιαστικὰς διοικήσεις καινοτόμων οἰκουμενιστῶν, ἀπετειχίσθησαν ἐξ αὐτῶν, πειθαρχήσαντες «Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις»¹⁶³. Οὕτω παρέμειναν θρησκευτικῶς ἐκεῖ, ὅπου ἦσαν τοποθετημένοι πατροπαραδότως, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀκαινοτόμητον παραδοσιακὴν Ὁρθοδοξίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, προτιμήσαντες τὴν ὑπερτάτην οἰκουμενικὴν συνοδικὴν Ἀρχὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ ἀπειθοῦντας εἰς ταύτην δοκοῦντας «ἄρχειν»¹⁶⁴ Ἐκκλησιῶν ἐν παναιρετικῇ καινοτομίᾳ. Τοῦτο ἐγένετο καὶ ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ἐξ ὑπαιτιότητος τῶν οἰκουμενιστῶν οἱ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διηρέθησαν εἰς καινοτόμους καὶ εἰς ἀκαινοτομήτους ἀποτειχισθέντας¹⁶⁵. Δηλαδὴ εἰς δύο «διεστῶτα»¹⁶⁶ μέρη, καθὼς ἐγένετο καὶ διὰ τῶν παλαιότερων καινοτομιῶν καὶ αἰρέσεων πρὸ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἐκ τῶν δύο τούτων διεστῶτων μερῶν, οἱ καινοτόμοι ἐδίωξαν τοὺς ἀκαινοτομήτους ἐπὶ δεκαετηρίδας ἀντικανονικῶς καὶ ἀντι-

162. «Φωνὴ τῶν Πατέρων», Ἰούλιος - Αὐγούστος 1995, σ. 1 - 14.

163. Πράξ. ε', 29.

164. Μάρκ. ι', 42.

165. «Πάσχα Κυρίου», σ. 733 ἐξ.

166. Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 13, 408.

συνταγματικῶς¹⁶⁷, συμπαραστατούμενοι ὑπὸ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καινοτόμων οἰκουμενιστῶν, εἰς τοὺς ὁποίους περιῆλθε τελικῶς ἡ πρωτοβουλία τῆς οἰκουμενιστικῆς κινήσεως καὶ ἡγεσίας. Καὶ ἐνῶ, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν θεσμοθεσίαν, μοναδικὴ ἐκκλησιαστικὴ λύσις τοῦ ζητήματος τῆς ἐν λόγῳ διαστάσεως εἶναι ἡ ἔνωσις τῆς Ἐκκλησίας βάσει τῆς ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας δι' ἀντιαιρετικῆς Ὁρθοδόξου Συνόδου¹⁶⁸, οἱ οἰκουμενισταί, ἀντιεκκλησιαστικῶς καὶ ἀνθενωτικῶς φερόμενοι, ἠρνήθησαν τὴν σωτήριον ὀρθόδοξον λύσιν! Καὶ ἐστράφησαν πρὸς τὴν ὑπ' αὐτῶν κατάκτησιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας οἰκουμενικῶς, διὰ παντὸς θρησκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ καὶ ἄλλου κοσμικοῦ μέσου, μέχρι καὶ τῆς ἀντινομικῆς καταλύσεως τοῦ θείου καὶ ἐκκλησιαστικοῦ νόμου τῆς Ἀποτειχίσεως, ἀφαιροῦντες οὕτω τὴν δυνατότητα καὶ τὸ δικαίωμα τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ διασωθῇ ἀμυνομένη! Τὸ κακούργημα δὲ τοῦτο συντελεῖται καὶ διὰ τοῦ ἐν λόγῳ γραπτοῦ τῶν ἐν Φαναρίῳ.

«Καιρὸς τοῦ λαλεῖν, ἀλλ' οὐ τοῦ σιγᾶν ἐστὶ τῷ ὅπως οὖν δυναμένῳ, ἐπειδὰν (ὅταν) τις αἵρεσις ἐνίσταται καθυλακτοῦσα τῆς ἀληθείας καὶ πτόησιν ταῖς ἀστηρίκτοις ψυχαῖς ἐνιζάνουσα διὰ τῆς κενοφωνίας». (Θεοδώρου Στουδίτου, PG. 99, 328-329)

«Ἰνατί παρεσιωπήσατε ἀσέβειαν καὶ τὰς ἀδικίας αὐτῆς ἐτρογγήσατε;». (Ὡσ. ι', 13)

«Ἀγῶνος οὖν χρεῖα μεγάλου καὶ τούτου νομίμου», κατὰ τὸν θεῖον νόμον. (Μ. Βασιλείου, PG. 31, 1540)

«Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοὶ τὸν στέφανον τῆς ζωῆς». (Ἀποκάλ. β', 10)

167. «Πάσχα Κυρίου», σ. 748 ἐξ.

168. Πρακτικῶν Ε' Οἰκουμενικῆς Συνό-

δου, Mansi, 9, 581.

ΤΗΝ ΥΒΡΙΖΟΥΣΙΝ ΩΣ «ΑΠΟΣΚΙΡΤΗΣΙΝ»!

Οἱ ἐν Φαναρίῳ καινοτόμοι οἰκουμενισταὶ μέμφονται εἰς τὸ ἐν λόγῳ γραπτὸν τῶν τῆν κανονικῆν «ἀποτειχισιν»² τῶν ἀρνούμενων θεαρέστως τὴν οἰκουμενιστικὴν παναίρεσιν, καὶ συκοφαντοῦσι ταύτην ὡς «ἀποσκίρτησιν»² δῆθεν «ἐκ τοῦ κανονικοῦ σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας»². Ἀλλὰ τὸ ἀντίθετον λέγει ἡ Ὁρθοδοξία τοῦ Κυρίου τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, διὰ τῶν Κανόνων καὶ Πατέρων τῶν Ἁγίων Ὁρθοδόξων Συνόδων.

Ὁ θεῖος νόμος τῆς Ἀποτειχίσεως

«Οἱ γὰρ δι' αἵρεσίν τινα», λέγει ὁ σχετικὸς Ἱ. Κανὼν, «παρὰ τῶν Ἁγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην (κατακεκριμένην), τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωρίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες (διαχωρίζοντες), ἐκείνου τὴν αἵρεσιν δηλονότι δημοσίᾳ κηρύττοντος καὶ γυμνῆ τῆ κεφαλῇ ἐπ' ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι, οὐ μόνον τῆ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑποκείσονται (ἢ ὑπόκεινται), πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον ἐπίσκοπον κοινωρίας ἀποτειχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιωθήσονται»¹⁶⁹!

Δηλαδή, ὡς ἐρμηνεύει καὶ ὁ κανονολόγος Ζωναράς Ἰωάννης τοῦ ἸΒ' αἰῶνος, εἰ «ὁ πατριάρχης τυχὸν ἢ ὁ μητροπολίτης ἢ ὁ ἐπίσκοπος αἰρετικὸς εἶη (εἶναι), καὶ τοιοῦτος ὡς δημοσίᾳ κηρύττειν τὴν αἵρεσιν καὶ γυμνῆ τῆ κεφαλῇ, ἀντὶ τοῦ ἀνυποστόλως καὶ μετὰ παρρησίας, διδάσκει τὰ αἰρετικὰ δόγματα»¹⁷⁰, ὡς δηλαδή πράττουσιν οἱ τοῦ Φαναρίου καὶ δὴ ὁ προκαθήμενος αὐτῶν, «οἱ ἀποτειχίζοντες αὐτοῦ, ὅποιοι ἂν εἶεν (καὶ ἂν εἶναι), οὐ μόνον κολάσεως ἄξιοι οὐκ ἔσονται (δὲν θὰ εἶναι κατὰ τοὺς Ἱ. Κανόνας) διὰ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τιμῆς ὡς ὀρθόδοξοι ἀξιωθήσονται, χω-

169. ἹΕ' Κανὼνος Α' Β' Συνόδου, Σ. Ι. Κ. 2, 693, καὶ «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 358.

170. Κανονολόγου Ζωναρά, Σ. Ι. Κ. 2, 694.

ρίζοντες ἑαυτοὺς τῆς τῶν αἰρετικῶν κοινωρίας· τοῦτο γὰρ δη-
λοῖ τὸ ἀποτειχίζοντες»¹⁷⁰. Οἱ ἀποτειχιζόμενοι λοιπόν, ὡς λέ-
γει καὶ ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Ἅγιος Σωφρόνιος (634 - 638),
εἶναι «τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἄξιοι ὡς οἱ ὀρθόδοξοι»¹⁷¹. Διὸ ἡ Γ' Ἁγία
Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν κληρὸν καὶ τὸν λαὸν
τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τιμᾶ καὶ ἐπαινεῖ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ
τοὺς ἐκεῖ Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, ἐπειδὴ ἀπετειχίσθησαν ἐκ τοῦ
αἰρετικοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νεστορίου, καὶ ἠγω-
νίσθησαν ἀντιαιρετικῶς κατὰ τῆς αἰρέσεως καὶ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδο-
ξίας μέχρι τῆς νίκης, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔχωσι παρὰ Θεοῦ μισθόν,
ὅσον καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς γράφει
λέγουσα: «Ἔσται (θὰ εἶναι) γὰρ ὑμῖν ὁ μισθὸς οὐκ
ἐλάττων (ὄχι ὀλιγώτερος) τῶν ἐνταῦθα κεκμηκό-
των»¹⁷²! Τὸν δὲ πρωτοστατήσαντα τῆς μακαρίας ταύτης Ἀποτει-
χίσεως καὶ ἠγηθέντα τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἀγῶνος τῆς Ὀρθοδόξου
Πίστews ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἅγιον Δαλμάτιον τιμᾶ ἡ Ἁγία
Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, γράφουσα προσωπικῆν πρὸς αὐτὸν ἐπιστο-
λὴν, δι' ἧς τὸν ἐπαινεῖ λέγουσα καὶ τοῦτο: «Τίς γὰρ ἄλλος
ἀνθρώπων συνεβάλλετο ἡμῖν, εἰ μὴ μόμον ἢ ὑμε-
τέρα ἀγιότης;»¹⁷³!

Τὴν ὑβρίζουσιν ἀσεβῶς ὡς ἄπιστοι!

Ψεύδονται, λοιπόν, οἱ τοῦ Φαναρίου μὲ τὸν προκαθήμενόν των
καὶ ὑβρίζουσι, λέγοντες τὴν θείαν «Ἀποτείχισιν»² «ἀποσκίρτη-
σιν»² ἐκ τῆς «Ὀρθοδοξίας»². Καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ δὲν πιστεύουσι.
Τουτέστι, δὲν πιστεύουσιν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Θε-
όν, ὅστις ἐντέλλεται τὴν Ἀποτείχισιν, κατὰ τὸ «ἐξέλθετε ἐκ μέσου
αὐτῶν (τῶν αἰρετικῶν) καὶ ἀφορίσθητε (διαχωρίσθητε), λέγει Κύ-
ριος»¹⁷⁴. Δὲν πιστεύουσιν εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους τοῦ Χρι-
στοῦ, οἵτινες ἐντέλλονται τὴν Ἀποτείχισιν, κατὰ τὸ τοῦ Ἀποστό-

171. Σωφρονίου Ἱεροσολύμων, PG. 87 Γ', 3372.

172. Ἐπιστολῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνό-
δου, Mansi, 4, 1241.

173. Ἐπιστολῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνό-
δου, Mansi, 4, 1260.

174. Β' Κορινθ. στ', 17.

λου Παύλου «καὶ ἐὰν ἡμεῖς (οἱ Ἀπόστολοι) ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν, παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω»¹⁷⁵! Δὲν πιστεύουσιν εἰς τὰς Ἁγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους, αἵτινες ἐντέλλονται τὴν θείαν Ἀποτείχισιν καὶ διὰ τοῦ Προέδρου τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ἁγίου Κυρίλλου, γράφοντας: «*Ἀσπίλους καὶ ἀμώμους ἑαυτοὺς τηρήσατε, μήτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι, μήτε μὴν (βεβαίως) ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες, εἰ μένει λύκος ἀντὶ ποιμένος*»¹⁷⁶, ἦτοι αἰρετικός!

Δὲν πιστεύουσιν, ἐπίσης, εἰς τοὺς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, οὐδὲ καὶ αὐτοῦ τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀξίου Πατριάρχου τούτου Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου προτρέπει: Ἐὰν «ὁ ἄρχων» κληρικός μέχρι καὶ τοῦ Πατριάρχου εἶναι «*πονηρὸς*» «*Πίστεως ἔνεκεν (ἦτοι αἰρετικός), φεῦγε αὐτὸν καὶ παραίτησαι, μὴ μόνον ἀν ἄνθρωπος ἢ (εἶναι), ἀλλὰ καὶ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν (κατελθῶν)*»¹⁷⁷! Δὲν πιστεύουσιν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἣτις ἐντέλλεται τὴν σωτήριον Ἀποτείχισιν, ἀλλὰ εἰς τὰς αἰρέσεις, καὶ γὰρ παναιρετικοί, αἱ ὁποῖαι καταλύουσι καὶ τὸν θεῖον νόμον τῆς Ἀποτειχίσεως, ὡς π.χ. πράττουσι μάλιστα οἱ ὁμόφρονές των καὶ κοινωνοὶ των παπικοί. Διὸ δὲν πιστεύουσιν εἰς τοὺς Ἱ. Κανόνας, ἀλλὰ τοὺς παραβαίνουνσιν ἀφόβως καί, ὡς «ἐφευρεταὶ δυσφημιῶν»¹⁷⁸, δυσφημοῦσι τὴν Ἀποτείχισιν ὡς δῆθεν «ἀποσκίρτησιν»²! Καὶ καθυβρίζουσι τοὺς Ἱ. Κανόνας διὰ τοῦ προκαθημένου των Βαρθολομαίου ὡς δῆθεν «*τείχη τοῦ αἵσχους*»¹⁷⁹, ἵνα εἶναι ἐλεύθεροι εἰς ἀντικανονικὴν κοινωνίαν καὶ ἀντιεκκλησιαστικὴν συνεργασίαν καὶ ἀντίχριστον συμμαχίαν μετὰ τῶν ἀμετανοήτων αἰρετικῶν κατὰ τοῦ «κανονικοῦ σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας»², ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐπιχειροῦσι νὰ χρησιμοποιοῦσιν ὡς ἐγκληματικὸν ὄργανόν των καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν!

Δεδομένου δέ, «ὅτι αἰρετικός ἐστὶ καὶ τοῖς κατὰ τῶν αἰρετικῶν ὑπόκειται νόμοις ὁ μικρὸν γοῦν ἐκκλίνων (παρεκκλί-

175. Γαλάτ. α'. 8.

176. Πρακτικῶν Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 4, 1096.

177. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 63, 231.

178. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 30, 140.

179. «Ἐπίσκεψις», 15.7.1989.

νων) τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως»¹⁸⁰, νόμος δὲ κατὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ τῆς αἰρέσεώς των εἶναι καὶ ὁ κανονικὸς νόμος τῆς Ἀποτειχίσεως, ἡ Ἀποτείχισις καὶ ὁ ἀντιαιρετικὸς ἀγὼν κατὰ τῶν οἰκουμενιστῶν τοῦ Φαναρίου ἐπιβάλλεται, διὰ τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν. Διότι οἱ τοιοῦτοι δὲν ἐκκλίνουσι τῆς Ὄρθοδόξου Πίστεως μόνον εἰς τι «μικρὸν»¹⁸⁰ αἰρετικόν, οὐδὲ μόνον εἰς τινα αἵρεσιν, ἀλλὰ οἰκουμενικῶς, ἤτοι καθολικῶς, εἰς πᾶσαν αἵρεσιν, δηλαδὴ εἰς τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὡς παναιρετικοὶ οἰκουμενισταί, ὅπερ μάλιστα «τὸ ἔσχατον πτῶμά ἐστι ψυχῆς»¹⁸¹ πρὸς «κόλασιν αἰώνιον»¹⁸²!

«Πῶς οὖν ὁ Παῦλός φησι (λέγει)· “πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε”; Ἀνωτέρω εἰπὼν, “ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς μιμῆσθε τὴν Πίστιν”, τότε εἶπε “πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε”. Τί οὖν, φησὶν, ὅταν πονηρὸς ἦ (εἶναι) καὶ μὴ πειθώμεθα; Πονηρὸς, πῶς λέγεις; Εἰ μὲν Πίστεως ἔνεκεν, φεῦγε αὐτὸν καὶ παραίτησαι, μὴ μόνον ἂν ἄνθρωπος ἦ (εἶναι), ἀλλὰ καὶ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν (κατελθών)· εἰ δὲ βίου ἔνεκεν, μὴ περιεργάζου» κατακριτικῶς. Διότι καὶ τὸ «μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε», περὶ βίου ἐστίν, οὐ περὶ Πίστεως» (Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, PG. 63, 231 - 232). Ἐὰν ὅμως οἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἄρχοντες καὶ διὰ βίου «κακῶς ἀναστρέφονται καὶ σκανδαλίζωσι τὸν λαόν, χρὴ (πρέπει) αὐτοὺς ἐκβάλλεσθαι (να ἐκβάλλωνται)» (Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 33, 199).

180. «Νομοκάνων» Μ. Φωτίου, Σ. Ι. Κ. 1, 261.

181. Γρηγορίου Νύσσης, PG. 44, 504.

182. Ματθ. κε', 46.

ΤΗΝ ΒΛΑΣΦΗΜΟΥΣΙ ΚΑΙ ΩΣ «ΣΧΙΣΜΑ»!

Ἐπειδὴ οἱ οἰκουμενισταὶ τοῦ Φαναρίου ἀπιστοῦσι καὶ ἄρνοῦνται τὸν θεῖον νόμον τῆς Ἀποτειχίσεως, βλασφημοῦσιν ἀσεβῶς τὴν θεῖαν Ἀποτείχισιν ὡς «σχίσμα»², τοὺς δὲ ἀποτειχισθέντας ὑβρίζουσιν καὶ ὡς «σχισματικούς»². Ἀλλὰ καὶ ἐν τούτῳ πάλιν τοὺς διαψεύδει ὁ θεῖος νόμος ρητῶς, καθ' ὅτι λέγει τὰ ἀντίθετα!

Σχισματικοὶ οἱ ἄρνηται τῆς θείας Ἀποτειχίσεως

Οἱ «ἀποτειχίζοντες»¹⁸³ ἑαυτοὺς ἐκ τοῦ αἰρετικοῦ, λέγει πάλιν ὁ αὐτὸς Ἱ. Κανὼν, ἥτοι διακόπτοντες τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν καὶ ὑπακοήν, «οὐ σχισματικὴν τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον»¹⁸³! Δηλαδή, δὲν ἐδημιούργησαν διὰ τῆς Ἀποτειχίσεως τῶν σχισμάτων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οὐδὲ εἶναι σχισματικοί, συνεπῶς οὐδὲ δύνανται νὰ ὀνομασθῶσι κανονικῶς σχισματικοί, ἀλλὰ, ἀντιθέτως, ἑνωτικοί. Διότι οὗτοι, ὅχι μόνον δὲν κατέτεμον τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ διὰ τῆς Ἀποτειχίσεως τῶν «σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι (νὰ σώσωσι)»¹⁸³, τὰ ὁποῖα προκαλοῦσιν οἱ αἰρετικοὶ μὲ τὴν αἵρεσιν τῶν! Οὕτω διὰ τῆς ἀποτειχίσεως οἱ ἀποτειχιζόμενοι κατηγορήσαν καὶ κατεφρόνησαν ὡς αἰρετικούς, οὐχὶ ἀληθινούς ἐπισκόπους, ἀλλὰ ψευδεπισκόπους καὶ ψευδοδιδασκάλους, τοὺς ὁποίους ὀφείλει ὁ Χριστιανὸς νὰ ἀποστρέφηται, πρὸς ἐν Χριστῷ σωτηρίαν. «Οὐ γὰρ ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν»¹⁸³, λέγει ὁ Ἱ. Κανὼν.

Ταῦτα ἐκθέτουσι καὶ οἱ ἐρμηνευταὶ τῶν Ἱ. Κανόνων, ὡς ὁ Ζωναράς Ἰωάννης, ὅστις γράφει, ὅτι οἱ ὡς ἄνω ἀποτειχιζόμενοι, ὅχι μόνον δὲν κολάζονται διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ θεοῦ Κανονικοῦ νόμου

183. ΙΕ' Κανὼνος Α' Β' Συνόδου.

τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τιμῶνται ὡς ὀρθόδοξοι, καὶ ἐπειδὴ οὐκ ἀληθινοῦ «ἐπισκόπου ἀπέστησαν, ἀλλὰ ψευδεπισκόπου καὶ ψευδοδιδασκάλου»! Οὗτοι «οὐδέ σχίσμα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐποίησαν, ἀλλὰ μᾶλλον σχισμάτων τὴν Ἐκκλησίαν ἀπήλλαξαν, ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς»¹⁸⁴, ἦτοι ὅσον ἐξαρτᾶται τοῦτο ἀπὸ αὐτούς! Διότι ἢ μὲν ὀρθοδοξία συνιστᾷ τὸν Ἐπίσκοπον, ἢ δὲ αἵρεσις τὸν καθιστᾷ ψευδεπίσκοπον! Καὶ ὁ Βαλσαμῶν γράφει ὁμοίως, ὅτι ὁ ὡς ἄνω ἀποτειχιζόμενος οὐκ «ἀπέσχισεν αὐτὸν ἀπὸ Ἐπισκόπου (ἀληθινοῦ), ἀλλ' ἀπὸ ψευδεπισκόπου καὶ ψευδοδιδασκάλου», καὶ αὐτὸ «τὸ παρὰ τούτου γεγονὸς ἐπαίνου ἄξιόν ἐστιν, ὡς μὴ κατατέμνον τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ μᾶλλον συνάπτου αὐτήν, καὶ τοῦ μερισμοῦ ἀπαλλάττον»¹⁸⁵! Καὶ ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης γράφει ἐπίσης εἰς τὸ «Πηδάλιον»¹⁸⁶, ὅτι οἱ ἀποτειχιζόμενοι καὶ οὕτω «χωριζόμενοι» ἀπὸ τῶν αἰρετικῶν ἐπισκόπων, «αὐτοί, ὄχι μόνον διὰ τὸν χωρισμὸν δὲν καταδικάζονται, ἀλλὰ καὶ τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς ὀρθόδοξοι, εἶναι ἄξιοι, ἐπειδὴ, ὄχι σχίσμα ἐπροξένησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὸν χωρισμὸν αὐτόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἠλευθέρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ σχίσματος καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν. Ὅρα καὶ τὸν ΛΑ' Ἀποστολικὸν»¹⁸⁶ Κανόνα.

Ἡ προπαγανδιζομένη «κοινωνία»² τῶν οἰκουμενιστῶν εἶναι πρᾶξις καὶ κινήσις διαιρέσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποσκίρτησις ἐξ αὐτῆς πρὸς τὰς αἵρέσεις. Ἀντιθέτως, ἡ θεία Ἀποτείχισις τῶν Ὀρθοδόξων εἶναι πρᾶξις καὶ κινήσις σωτηρίου ἀρνήσεως τῆς αἵρέσεως καὶ ἐνώσεως τῆς Ἐκκλησίας μὲ «τὴν Ἐνότητα τῆς Πίστεως»¹⁸⁷ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἣτις εἶναι ἡ ἀληθὴς ἐκκλησιαστικὴ ἔνωσις. Διότι, «τότε ἄρρηκτον» βλέπομεν «τὸν τῆς Ἐκκλησίας χιτῶνα, ὅταν ἀπορραγῇ τῆς πρὸς τὴν αἵρεσιν *κοινωνίας*»¹⁸⁸, λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης. «Τῆς γὰρ αἵρέσεως ἀποσχιζόμενοι τῇ εὐσεβείᾳ διὰ παντὸς ἐνραπτόμεθα (ἐνούμεθα)»¹⁸⁸, ἦτοι τῇ Ὀρθοδοξίᾳ. Ἴδου διατί, ὅταν οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἀποτειχίζονται καὶ μάλιστα ἔνεκεν τούτου διώκονται καὶ τιμωρῶνται ὑπὸ

184. Κανονολόγου Ζωναρᾶ, Σ.Ι.Κ. 2, 694.

185. Βαλσαμῶνος, Σ.Ι.Κ. 2, 695.

186. «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 358.

187. Ἐφεσ. 8', 13.

188. Γρηγορίου Νύσσης, PG. 44, 725 - 728.

τῶν αἰρετικῶν, τότε ἀκούουσι παρὰ τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι εἶναι κοινωνοὶ καὶ ἡνωμένοι ἐκκλησιαστικῶς μετ' αὐτῶν. Μετὰ δὲ τῶν κληρικῶν ἢ λαϊκῶν, οἱ ὁποῖοι «διὰ τὴν ὀρθὴν Πίστιν»¹⁸⁹ ἐχωρίσθησαν ἢ καθηρέθησαν παρὰ τοῦ αἰρετικοῦ πατριάρχου Νεστορίου, γράφει ὁ Πρόεδρος τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποτειχισθέντας Ὁρθοδόξους, «**κοινωνοῦμεν ἡμεῖς**»^{189!}

Σχισματικοί, σχισματοαιρετικοί καὶ σχισματοπαναιρετικοί!

Οἱ οἰκουμεισταὶ τοῦ Φαναρίου λέγουσι τὴν θείαν Ἀποτείχισιν σχίσμα καὶ τοὺς ἀποτειχιζομένους σχισματικούς, ἐπειδὴ δὲν ἀκολουθοῦσι τοὺς Ἀγίους Πατέρας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τοὺς αἰρετικούς καὶ μάλιστα κατακεκριμένους καὶ ἀνατεθεματισμένους αἰρεσιάρχας. Ἀκολουθοῦσι π.χ. τὸν ἀνατεθεματισμένον μονοφυσίτην αἰρεσιάρχην Σεβῆρον, ὁ ὁποῖος, ὅτε ἐγένετο διὰ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας ψευδοπατριάρχης Ἀντιοχείας (512 - 518), ἐδίωκε τοὺς Ὁρθοδόξους, οἱ δὲ ἀντιτιθέμενοι πρὸς αὐτὸν διὰ λόγους Πίστεως Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι «ἐκηρύσσοντο **σχισματικοὶ καὶ ἐξεδιώκοντο**»^{190!} Τοῦτον λοιπὸν τὸν αἰρεσιάρχην «Σεβῆρον τὸν ἀλητήριον»¹⁹¹ καὶ «τὸ τέρας τὸ ἀνερυθρίαστος»¹⁹¹, ὡς τὸν λέγουσιν αἱ Ἁγίαι Σύνοδοι καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ὁρθοδοξίας, μιμοῦνται οἱ τοῦ Φαναρίου, λέγοντες κακοφρόνως τὴν θείαν Ἀποτείχισιν σχίσμα! Ταῦτα δὲ φρονεῖ καὶ ὁ αἰρεσιάρχης τῆς αἵρέσεως τοῦ Παπισμοῦ Πάπας Ρώμης ὁ ἀντίχριστος¹⁹², ὡς τὸν ἀποκαλοῦσιν οἱ Ἁγιοὶ τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ δὲ ψευδοκανόνα τοῦ Παπισμοῦ, σχίσμα διαπράττει καὶ σχισματικὸς λέγεται ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θὰ διακόψῃ τὴν κοινωνίαν μετὰ τὸν αἰρεσιάρχην Πάπαν^{193!} Τὸ αὐτὸ φρονοῦσι καὶ λέγουσι καὶ οἱ τοῦ Φαναρίου παποοικουμε-

189. Πρακτικῶν Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 4, 1096.

190. «Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας» Χ. Παπαδοπούλου, ἐν Ἀλεξανδρεία 1951, σ. 453 - 454.

191. Συνόδου Ἱεροσολύμων τοῦ 516,

Mansi, 8, 1070, καὶ «ἡ Αἵρεσις τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ» Ἀ. Δ. Δελήμπαση, Ἀθήναι 1994, σ. 70 - 71, 138 ἐξ.

192. Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ.

193. 1364 ψευδοκανόνος τοῦ Παπικοῦ Κώδικος Δικαίου τοῦ 1983.

νισταί, ὑπὸ τῶν ὁποίων σχισματικὸς καλεῖται, ὡς προελέχθη, ὁ τηρῶν τὸν σωτήριον θεῖον νόμον τῆς Ἀποτειχίσεως καὶ χωριζόμενος ἐξ αὐτῶν θεαρέστως!

Οἱ τοῦ Φαναρίου, ἐπειδὴ ἀκολουθοῦσι τοὺς αἰρετικούς καὶ δὲν ἀκολουθοῦσι τοὺς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ὁρθοδοξίας, διεχωρίσθησαν ἐξ αὐτῶν καὶ περιέπεσαν εἰς *δογματικὸν σχίσμα*. Οὕτω, δὲν εἶναι μόνον αἰρετικοὶ οἰκουμεινισταί, ἀλλὰ καὶ σχισματικοί, ἤτοι «*σχισματοαιρετικοί*»¹⁹⁴! Τοιουτοτρόπως, *ἀπεςχίσθησαν* καὶ ἐκ τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἀθετήσαντες αὐτόν, κατὰ τὸ λεχθὲν ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, «ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμέ ἀθετεῖ»¹⁹⁵! Διὰ τῶν ἀνωτέρω, ὅμως, παρήκουσαν καὶ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ *ἀποσχισθέντες* οὕτω καὶ ἐξ αὐτῆς, κατὰ τὸ «ἐὰν δέ καὶ τῆς Ἐκκλησίας παρακούση, ἔστω σοι ὡσπερ ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης»¹⁹⁶! Ἀλλὰ *ἀπεςχίσθησαν* καὶ ἐκ τῶν ἑπτὰ Ἁγίων Οἰκουμεικῶν Συνόδων, ἀρνούμενοι ταύτας ὡς τὴν ἀνωτάτην ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, καθὼς καὶ τὰς θείας ἐκκλησιαστικὰς ἐντολὰς των, ὡς π.χ. τὴν ἐντολήν, «ἀναθεματισθῆναι πᾶσαν αἵρεσιν»¹⁹⁷! Καταλύοντες δέ, ὡς προαπεδείχθη, καὶ τὸν θεῖον πατριαρχικὸν θεσμόν τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τὸ Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, μεταποιοῦντες αὐτὸ ἀπὸ ὀρθόδοξον εἰς παπικὸν ψευδοῦπερπατριαρχεῖον καὶ ἀπὸ προμαχῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς κέντρον παναιρετικῆς δράσεως τοῦ Οἰκουμεισμοῦ, *ἀπεςχίσθησαν* καὶ ἐξ αὐτοῦ, γενόμενοι ἀντιπατριαρχικοὶ καὶ σχισματοπαναιρετικοὶ φαναριῶται!

Τέλος, *ἀπεςχίσθησαν* καὶ ἐκ τῶν ἀκαινοτομήτων καὶ παραδοσιακῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἤγουν τῶν πιστῶν εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του, καὶ τὰς Οἰκουμεικὰς Συνόδους καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρας καὶ τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τὰς Αὐτοκεφάλους Ἀρχιεπισκοπὰς τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ Κυρίου τούτων Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Οἱ τοῦ Φαναρίου, λοιπόν, εἶναι οἱ ὄν-

194. «Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 589.

195. Λουκ. ι', 16.

196. Ματθ. ιη', 17.

197. Α' Κανόνος Β' Οἰκουμεικῆς Συνόδου.

τως σχισματικοί, καὶ ὄχι οἱ συκοφαντούμενοι ὑπ' αὐτῶν ὄντως ἑνωτικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῆς θείας Ἀποτειχίσεως!

Ἄθλια συκοφαντῖαι σχισματοαιρετικῶν

Οἱ σχισματοαιρετικοὶ τοῦ Φαναρίου, παραπαίοντες λόγῳ ἐλλείψεως χριστιανικῶν ἐπιχειρημάτων καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀποδείξεων, καταφέρονται ἐναντίον τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, καθὼς καὶ παλαιοὶ αἰρετικοί, περὶ τῶν ὁποίων λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος: «Αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς Καθολικῆς (= Ὁρθοδόξου) Ἐκκλησίας οὐδὲν ἀληθές περὶ ἡμῶν, ἀλλὰ πάντα καθ' ἡμῶν λέγουσι»¹⁹⁸, συκοφαντοῦντες διὰ λόγων κενῶν!

Οὕτως, ὁμιλοῦσι περὶ δῆθεν «**Παλαιοημερολογικῶν Σχίσματος**»², ἀλλὰ ματαίως! Διότι ὁ ὅρος «παλαιοημερολογίτης»², τὸν ὁποῖον χρησιμοποιοῦσιν οἱ ὄντως νεοημερολογῖται τοῦ Φαναρίου, δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἐν προκειμένῳ τὸ ζήτημα τοῦλάχιστον διὰ τὰ τέσσαρα πέμπτα περίπου τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς οἰκουμένης, δὲν εἶναι ἡ χρονολατρικὴ παρατήρησις τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ ἡμερολογίου καὶ τοῦ χρόνου, ἀλλὰ ἡ ἀντίκρουσις τῆς ἀντιπαραδοσιακῆς ἐορτολογικῆς καινοτομίας, τὴν ὁποίαν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καταδικάζει διὰ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ τιμωρεῖ διὰ καθαιρέσεως καὶ ἀφορισμοῦ¹⁹⁹. Διὸ οἱ μὴ δεχθέντες ταύτην Ὁρθόδοξοι, ὡς προελέχθη, εἶναι καὶ καλοῦνται **ἀκαινοτόμητοι**, ἐνῶ οἱ ὑποκύψαντες εἰς τὴν χρονολατρίαν τοῦ Πάπα ὡς νεοημερολογῖται εἶναι καὶ λέγονται **καινοτόμοι**. Ἐὰν δὲ ἀκαινοτόμητοι χρησιμοποιοῦσι τὸν ὅρον «παλαιοημερολογῖται», τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν πληθωρικὴν οἰκουμενιστικὴν προπαγάνδα καὶ τὸν βαρὺν παποοικουμενιστικὸν διωγμὸν μέχρι καὶ διὰ τῆς γνωσιμαχίας²⁰⁰, καὶ εἰς τὸ ὅτι «ἀγωνιστικῶς»²⁰¹ ἐλέχθη τοῦτο καὶ «οὐ δογματικῶς»²⁰¹, ὡς λέγουσιν οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐπὶ τοιούτων σφαλμάτων διὰ τοῦ Μ. Βασιλείου, καὶ δύναται νὰ διορθωθῇ. Δὲν ὑφί-

198. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 31, 114.

199. Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 13, 400.

200. «Πάσχα Κυρίου», σ. 729 ἐξ., 748 ἐξ.

201. Μ. Βασιλείου, PG. 32, 776.

σταται λοιπόν «Παλαιοημερολογικὸν Σχίσμα», ἀλλὰ κανονικὴ καὶ νόμιμος καὶ θεάρεστος Ἀποτείχισις Ἀκαινοτομήτων!

Ἄλλὰ καὶ κατὰ τῆς *Ἱερωσύνης καὶ Λατρείας τῶν ἀποτειχισθέντων* ἀκαινοτομήτων καταφέρονται οἱ σχισματοαιρετικοὶ τοῦ Φαναρίου, ἐπειδὴ δὲν λαμβάνουσιν ἐξ αὐτῶν τὴν Ἱερωσύνην ἐν παπικῇ ὑποταγῇ. Ἡ ἀπαίτησις ὅμως αὕτη ἐκφράζει τὸ πνεῦμα τῆς καταλύσεως τοῦ θείου νόμου τῆς Ἀποτειχίσεως, καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀθέτησιν ταύτης καὶ ὑπὸ τῶν ἀκαινοτομήτων. Καὶ τοῦτο, χάριν τῆς κατασιγήσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας καὶ τῆς καταπαύσεως τοῦ σωτηρίου ἀνταιρετικοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς οἰκουμενιστικῆς «κοινωνίας»², ἦτοι τῆς νεκρικῆς ἀφωνίας καὶ πνευματικῆς ἀκινήσιος τῶν τάφων τοῦ πολυανδρίου (νεκροταφείου) τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Ἐξ ἄλλου οἱ οἰκουμενισταὶ φέρονται πρὸς τοὺς ἀκαινοτομήτους ἐπιμόνως ὡς ἐχθροὶ καὶ διῶκται καὶ ἀφανισταὶ των, μάλιστα διὰ τῆς ἐξαλείψεως τοῦ ἀκαινοτομήτου κλήρου, κατὰ τὸ πρότυπον παλαιότερων διωγμῶν τῶν Χριστιανῶν, καὶ δὴ ρωμαϊκῶν. Διὸ οὗτοι, κατὰ τὸν θεῖον νόμον, οὔτε ὡς μάρτυρες, οὔτε ὡς κριταὶ τῶν Ὁρθοδόξων γίνονται δεκτοί. «Ὁ δὲ νόμος τοῦ Θεοῦ οὔτε ἐχθρὸν μάρτυρα οὔτε κριτὴν εἶναι βούλεται»²⁰², τονίζει ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πρόμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῇ Α' Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ καὶ μετ' αὐτὴν Μ. Ἀθανάσιος!

Ἐπὶ πλέον, οἱ οἰκουμενισταὶ εἶναι, ὄχι ἀπλῶς ἐχθροὶ τῶν ἀκαινοτομήτων, ἀλλὰ, ὡς προελέχθη, καὶ σχισματικοὶ καὶ αἰρετικοὶ καὶ παναιρετικοί, ἦτοι σχισματοαιρετικοί, ἢ μᾶλλον *σχισματοπαναιρετικοί*. Καὶ ὡς τοιοῦτοι, κατὰ τὸν Κανονικὸν νόμον²⁰³, δὲν ἔχουσιν ἰσχυρὸν λόγον γνώμης ἢ κρίσεως ἢ ἀποφάσεως καὶ ἀπαιτήσεως ἐπὶ τῆς Ἱερωσύνης καὶ τῶν Μυστηρίων καὶ γενικῶς ἐπὶ τῆς θείας Λατρείας τῶν ἀκαινοτομήτων καὶ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνιζομένων. Μὲ ποῖον δικαίωμα οἱ τοῦ Φαναρίου ἀγνοοῦσι τὰς ἀληθείας ταύτας;

202. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 31, 114.

όδου.

203. ΣΤ' Κανὸνος Β' Οἰκουμενικῆς Συν-

Ἐκτὸς τούτων, ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἰσχύει κανονικῶς ἡ τήρησις τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ κατ' ἀκρίβειαν καὶ κατ' οἰκονομίαν ὀρθοδόξως νοουμένην, ἡ ὁποία ἰσχύει καὶ ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς Ἱερωσύνης ὡς πρὸς τὴν χειροτονίαν. Ἐνῶ τὰ τῆς ὀρθοδόξου χειροτονίας εἶναι κανονικῶς καθωρισμένα καὶ ἐπιβάλλεται αὕτη νὰ γίνηται κατ' ἀκρίβειαν συμφώνως πρὸς αὐτά, ἐν καιρῷ ἀναγκαζούσης χρείας χρησιμοποιεῖται καὶ ἡ κατ' οἰκονομίαν παράλειψις. Τοῦτο λέγει εἰς τὴν Κανονικὴν ἐπιστολὴν του καὶ ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἅγιος Νικηφόρος (806 - 815), ἐπικαλεῖται δὲ τοῦτο καὶ ὁ μέγας ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης²⁰⁴. «Ἐν καιρῷ αἵρέσεως», λέγει ὁ ἄξιος Πατριάρχης εἰς τὴν Α' ἀπάντησίν του ἡ Κανόνα, «οὐ κατὰ τὰ ἐν εἰρήνῃ τυπωθέντα (ὀρισθέντα) ἀπαρλείπτως γίνεται, διὰ τὴν ἀναγκάζουσαν χρείαν· ὅπερ φαίνεται πεπονηκῶς ὁ τε μακαριώτατος Ἀθανάσιος καὶ ὁ ἀγιώτατος Εὐσέβειος, ὑπερορίους χειροτονίας ἀμφοτέροι ποιησάμενοι. Καὶ νῦν δὲ τὸ αὐτὸ ὁράται πραττόμενον ἐν τῇ παρούσῃ αἵρέσει» ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων²⁰⁵, μᾶλλον δὲ δύναται νὰ πράττηται καὶ ἐν τῇ σημερινῇ παναιρέσει τοῦ οἰκουμεισμοῦ ἢ Παποοικουμεισμοῦ! «*Προσδεκτέοι*»²⁰⁵ λοιπὸν οὗτοι, λέγει ὁ αὐτὸς Ἅγιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, καὶ οὐχὶ ἀπορριπτέοι, ὡς φρονοῦσιν ἀντιεκκλησιαστικῶς καὶ ἀμαθῶς οἱ οἰκουμεισταὶ τοῦ Φαναρίου!

Ἀσεβείας καὶ ἀμαθείας ἢ καὶ πονηρίας ἀποκυήματα εἶναι τὰ γραφόμενα ὑπὸ τῶν ἐν Φαναρίῳ καὶ κατὰ τῶν χειροτονιῶν καὶ τῆς Ἱερωσύνης τῶν ἀκαινοτομήτων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἢ καὶ κατὰ τῶν τελουμένων ὑπ' αὐτῶν Μυστηρίων, τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Γάμου κ.τ.λ. ἢ καὶ περὶ ληξιαρχείων καὶ καθαιρέσεων, καὶ ἀναγνωρίσεως Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ἀρχιεπισκοπῶν κ.λπ. Ζήτημα δὲ σοβαρὸν τίθεται διὰ τοὺς ἐν τῇ καινοτομίᾳ ὄντας, τίνες ἐκ τούτων κληρικοὶ ἔχουσιν ὄντως Ἱερωσύνην ἐκ τοῦ Θεοῦ. Διότι, ὡς λέγει ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διὰ τοῦ ἀξίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὁ Θεὸς δὲν χειροτονεῖ πάντας τοὺς χει-

204. Θεοδώρου Στουδίτου, PG. 99, 1645 - 1647.

205. Νικηφόρου Κωνσταντινουπόλεως, Σ.Ι.Κ. 4, 431 γ' - 431 δ'.

ροτονουμένους ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων, καθ' ὅτι χειροτονεῖ μὲν τοὺς ἀξίους, ἀλλὰ δὲν χειροτονεῖ τοὺς ἀναξίους. «Τί οὖν;», ἐρωτᾷ ὁ Ἅγιος Πατριάρχης τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀπορούντων· «πάντας ὁ Θεὸς χειροτονεῖ, καὶ τοὺς ἀναξίους;». Καὶ ἀπαντᾷ θεοφρόνως: «*Πάντας μὲν ὁ Θεὸς οὐ χειροτονεῖ, διὰ πάντων δὲ αὐτὸς ἐνεργεῖ, εἰ καὶ αὐτοὶ εἶεν (εἶναι) ἀνάξιοι, διὰ τὸ σωθῆναι τὸν λαόν*»²⁰⁶! Συνεπῶς, καὶ τῶν ἀξίων καὶ τῶν ἀναξίων τὰ Μυστήρια εἶναι ἰσχυρά, καθ' ὅτι ὁ Χριστὸς «ἐνεργεῖ»²⁰⁶ δι' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ὅτι δὲ τὸ ἐν λόγῳ γραπτὸν τῶν τοῦ Φαναρίου εἶναι ὁμολογία καὶ μνημεῖον, ὄχι μόνον ἀσεβείας, ἀλλὰ καὶ ἀμαθείας, καταφαίνεται καὶ εἰς τὸ ἐξῆς σημεῖον. Μέμφονται οἱ τοιοῦτοι, τὸ ὅτι οἱ ἐν Ἑλλάδι ἀποτειχισθέντες ἀκαινοτόμητοι εἶναι πολλαὶ Σύνοδοι καὶ Ἀρχιεπίσκοποι². Ἐπρεπεν ὅμως οὗτοι νὰ γνωρίζωσιν ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν εἶναι μοναδικὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἔχει προηγούμενα. Εἰς Ἀντιόχειαν π.χ. πρὸ τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (381) οἱ Χριστιανοὶ ἦσαν διηρημένοι εἰς τέσσαρας παρατάξεις ὑπὸ τέσσαρας Ἐπισκόπους, ἦτοι Ἀρχιεπισκόπους, λόγῳ τῆς ταραχοποιουῦ αἰρέσεως τοῦ Ἀρειανισμοῦ, ὡς εἶναι ἡ νῦν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ²⁰⁷. Ἐτακτοποιήθη δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο διὰ τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς καὶ τὸ ἐν Ἑλλάδι παρόμοιον ζήτημα πάλιν δι' ἀντιαιρετικῆς Ὁρθοδόξου Συνόδου θὰ τακτοποιηθῆ, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἀπαλειφθῆ τὸ αἷτιον, ἦτοι ἡ ἀναιδὴς πρόκλησις τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὸ αἷτιον τῶν ἀθλίων οἰκουμενιστῶν, τοὺς ὁποίους οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ἐλεεινολογοῦσι διὰ τοῦ Μ. Βασιλείου, λέγοντος: «*Τὴν ἀσέβειαν αὐτῶν στενάξω, ἢ τὴν ἀμαθίαν βδελύξομαι;*»²⁰⁸.

«*Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος*», λέγει ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. (Τίτ. γ', 10-11)

206. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 62, 610.

207. «Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας» Χ. Παπαδοπούλου, ἐν Ἀλεξαν-

δρεία 1951, σ. 197, 255.

208. Μ. Βασιλείου, PG. 31, 476.

Η ΜΕΣΙΤΕΥΟΥΣΑ ΥΠΕΡ ΗΜΩΝ
ΠΑΝΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΟΣ

«Ὅτι ἂν λέγῃ ὑμῖν ποιήσατε» (Ἰωάν. β', 5), καὶ οὕτω σώζεσθε ἐκ τῆς μεγάλης θείας ὀργῆς καὶ τοῦ ἐπερχομένου ὀλέθρου «ἐπὶ καθήμενους τὴν γῆν».

(Ἰερεμ. λβ', 16).

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΝΟΤΟΜΟΙ, ΑΚΑΙΝΟΤΟΜΗΤΟΙ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Κατὰ ταῦτα, οἱ ἐν Ἑλλάδι καινοτόμοι εἶναι παρόμοιοι τῶν τοῦ Φαναρίου. Διότι καὶ οὗτοι ἐπιμένουσιν εἰς τὴν ἐορτολογικὴν καινοτομίαν μὲ οἰκουμενιστικὰς ἐκδηλώσεις, διὰ λόγων καὶ πράξεων καὶ κινήσεων, καὶ κοινωνίας καὶ συμπράξεως μετὰ τῶν τοῦ Φαναρίου, τὸ δὲ χεῖριστον καὶ διωκτικῆς στάσεως πρὸς τοὺς ἀκαινοτομήτους, πρωτοστατούσης τῆς Ἱεραρχίας των.

Διὸ καὶ οὗτοι, ὡς καὶ οἱ ἐν Φαναρίῳ, δὲν δύνανται νὰ ἐκφράζωσι τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ νὰ ἐκπροσωπῶσιν ἐπαξίως τὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως τῶν ἐπτὰ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀυτοκέφαλον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὅποιαν προβλέπει ὡς ἐπικρατοῦσαν τὸ Σύνταγμα ταύτης. Κατέχουσιν ὁμως οὗτοι τὰς ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησιαστικὰς θέσεις τοῦ διοικητικοῦ ἱστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐνεργοῦσιν, οὐσία καὶ ἀληθῶς, κατ' ἀντιποίησιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τῆς Ἀυτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ δὲ κοινωνία τούτων μετὰ διοικήσεων ἄλλων πατριαρχικῶν καὶ αὐτοκεφαλικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν δὲν τοὺς δικαιώνει κανονικῶς. Διότι, ἐὰν αὐταὶ αἱ διοικήσεις εἶναι καινοτόμοι, ὡς ἡ τῶν τοῦ Φαναρίου, ἡ κοινωνία τούτων δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, εἰ μὴ ἐπιβαρυντικῶς δι' αὐτούς. Ἐὰν δὲ εἶναι ἀκαινοτόμητοι, ὡς ἡ τῶν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἡ κοινωνία τούτων γίνεται, οὐχὶ κατ' ἀκρίβειαν, ἀλλὰ κατ' οἰκονομίαν, καὶ συνεπῶς προσκαίρως. «Τοῦτο γὰρ ἡ οἰκονομία, ἡ πρὸς καιρόν»²⁰⁹.

Οί δὲ ἀκαινοτόμητοι ἀποτειχισθέντες διίστανται τῶν ἐν Ἑλλάδι καινοτόμων, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἐν Φαναρίῳ. Ἄρνούνται τὴν ἐορτολογικὴν καινοτομίαν, ἐκκλησιαζόμενοι, λατρεύοντες καὶ ἐορτάζοντες κατὰ τὴν πατροπαράδοτον τάξιν τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἐκδηλώνονται ἀντιοικουμενικῶς διὰ τῆς πατερικῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας καὶ τοῦ καλοῦ ἀγῶνος τῆς Πίστεως²¹⁰. Καὶ ταῦτα, πρὸς ἧτταν καὶ ἐκρίζωσιν²¹¹ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ ἀπόδειξιν καὶ νίκην καὶ ἐπικράτησιν «τῆς εἰρηνοχύτου Ὁρθοδοξίας»²¹², καὶ τὴν δι' αὐτῆς ἔνωσιν καὶ εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας, διὰ ἀντιαιρετικῆς Ὁρθοδόξου Συνόδου καὶ συμφώνου πρὸς τὰς Ἁγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρας.

Οὕτως, οἱ ἀκαινοτόμητοι ἐκφράζουσι τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν (= Ὁρθόδοξον) καὶ Ἀποστολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος. Ἐπομένως, καὶ ἐκπροσωποῦσι «τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς Πίστεως»²¹⁰ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων²¹³ καὶ τῶν ἄλλων ἀνὰ τοὺς αἰῶνας Ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν ἀκολουθῶν αὐτῶν ἄλλων Χριστιανῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἠττήθησαν ἐν Χριστῷ πᾶσαι αἱ αἱρέσεις καὶ ἐθριάμβευσεν ἡ Ὁρθοδοξία. Διὸ καὶ ἀκούουσι κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τοῦ «Συνοδικοῦ» τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων τὸ μακάριον, «αἰωνία ἡ μνήμη»²¹⁴!

Συνεπῶς, ἡ Σύνοδος τῶν ἐν Ἑλλάδι καινοτόμων δὲν εἶναι ὄντως ἡ Σύνοδος καὶ ὑπερτάτη ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ τῆς Ἀυτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ πατριαρχικοῦ Τόμου τοῦ 1850²¹⁵ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, ἀλλὰ ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ τῆς ἐν Ἑλλάδι καινοτομίας. Διὸ δὲν δικαιούται αὕτη νὰ διώκῃ τοὺς ἀποτειχισθέντας ἀκαινοτομήτους Ὁρθοδόξους διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, καθ' ὅτι τοῦτο εἶναι ἀντικανονικὸν καὶ ἀντισυνταγματικόν! Ἐπίσης, δὲν δικαιούται αὕτη νὰ ἐπιλαμβάνηται ὑποθέσεως ἀποτειχισθέντων ἀκαι-

209. Θεοδώρου Στουδίτου, PG. 99, 1088.

210. Α' Τιμοθ. στ', 12.

211. Ματθ. ιε', 13, καὶ Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 31, 136.

212. Θεοδώρου Στουδίτου, PG. 99, 1316.

213. Β' Τιμοθ. δ', 7.

214. «Συνοδικόν» Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, «Τριῶδιον», «Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

215. «Τόμος» Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1850, Σ.Ι.Κ. 5, σ. 177 - 185.

νοτομήτων ὡς προϊσταμένη δῆθεν τούτων ἀρχὴ ἢ ἀπλῶς ἀρμοδία, ἢ νὰ κρίνη καὶ νὰ ἀποφασίζη καὶ νὰ δικάζη ταύτην, καθ' ὅτι ἀναρμοδία, καὶ κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν θεσμοθεσίαν²¹⁶, καὶ κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα, τὸ ἀναγνωρίζον τοὺς Ἱ. Κανόνας ὡς νόμους ἠϋξημένης ἰσχύος!

Προσέτι, ὡς προελέχθη, ὑπερτάτη ἀρχὴ ἀρμοδία διὰ πνευματικὰ ζητήματα Πίστεως ἀφορῶντα καὶ εἰς τὰ δύο διεστῶτα μέρη, καινοτόμων καὶ ἀκαινοτομήτων, ὡς τὸ περὶ πατερικῆς Ὁρθοδοξίας καὶ οἰκουμενιστικῆς καινοτομίας καὶ παναιρέσεως, δέν εἶναι ἡ Σύνοδος τῆς ἐν Ἑλλάδι καινοτομίας ἢ οἱ ἐν τῷ Φαναρίῳ, ἀλλὰ ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ ἀντιαιρετικὴ Ὁρθόδοξος Σύνοδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποβλέπει ἡ Ἀποτείχισις καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ὁμολογία τοῦ καλοῦ ἀγῶνος τῆς Πίστεως τῶν ἀκαινοτομήτων. Αὕτη θὰ λύσῃ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ θὰ τακτοποιήσῃ τὰ τοιαῦτα ζητήματα, δογματικὰ καὶ ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, κατὰ τὸν τύπον τῶν ἑπτὰ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Διό, ἕως τότε καὶ κατὰ τὸν νῦν καιρὸν τῆς ἀναγκαιᾶς διαστάσεως, πᾶς κρατικὸς λειτουργὸς ὀφείλει νὰ τηρῇ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς συνταγματικοὺς νόμους τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, μὴ δεχόμενος ξένας ἀναμίξεις εἰς τὰ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ δὴ τῶν ἐν Φαναρίῳ, οἱ ὅποιοι, ἐπὶ πλεόν τῶν προλεχθέντων, εἶναι Τοῦρκοι ὑπήκοοι, μηδὲ τοῦ προκαθημένου των Βαρθολομαίου ἐξαιρουμένου, ἐξυπηρετοῦντες τὰ τουρκικὰ συμφέροντα, καὶ ἐμφορούμενοι, ὡς ἀποδεικνύει ἡ μέχρι τοῦδε συμπεριφορὰ των, μᾶλλον ὑπὸ ἀπολυταρχικοῦ πνεύματος, ὄχι μόνον τοῦ παπισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ τουρκισμοῦ. Ἀντιθέτως, σεβόμενος τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν καὶ ἐφαρμόζων τὴν συνταγματικὴν διάταξιν περὶ γνωστῆς θρησκείας²¹⁷, ἐπιβάλλεται, μεταξὺ ἄλλων, νὰ δέχηται ἀνευδοιάστως καὶ νὰ καταχωρίζῃ εἰς τὰ οἰκεῖα βιβλία ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῇ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀλλοδαπῇ τὰς σχετικὰς πράξεις βαπτίσεων, γάμων καὶ ἄλλων τοιούτων, καὶ τῶν ἀκαινοτομήτων καὶ τῶν καινοτόμων. Ἐξ ἄλλου, περὶ τῆς κανονικῆς καὶ συνταγματικῆς ταύτης στάσεως ἔχουσι

216. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 31, 114.

13.

217. «Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος», ἄρθρ.

γνώσιν οί πολιτειακοί, ώς έμφαίνεται έκ τής σχετικής νομολογίας. Ούτως, είς τι τοιούτον κείμενον λέγεται και τὸ έξής σχετικόν:

«Έπειδή δόγμα ή θρησκευμα “άνεγνωρισμένον”, κατά την έννοιαν τής... διατάξεως του άρθρου 1371 του Άστικού Κώδικος, είναι εκείνο, τὸ ὁποῖον πληροῖ τὰς προϋποθέσεις του καθ’ ἅπαντα τὰ Συντάγματα τής Ελλάδος ὅρου τής “γνωστῆς θρησκείας”, ήτοι τής έχούσης τὸ μέν δοξασίας φανεράς και ούχι κρυφίας, δημοσία διδασκομένας, τὸ δέ λατρείαν επίσης φανεράν, ἀδιαφόρου ὄντος περαιτέρω, έν ὧσει τής κατοχυρουμένης ὑπὸ του Συντάγματος ἐλευθερίας τής θρησκευτικῆς συνειδήσεως, αν τὸ κατά τὸ ἄνω δόγμα ἀποτελή αίρεσιν έν σχέσει πρὸς την επικρατοῦσαν έν Ελλάδι θρησκείαν τής Άνατολικῆς Ὁρθόδοξου του Χριστου Ἐκκλησίας, ώς επίσης είναι ἀδιάφορον αν οί ὀπαδοί του ώς εἴρηται δόγματος δέν διατηροῦν ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς ή αν οί θρησκευτικοί λειτουργοί αὐτῶν στεροῦνται ἱερωσύνης ὑπὸ την καθιερωμένην έν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ έννοιαν του ὅρου τούτου· έξ ἄλλου, οὐδόλως προσαπαιτεῖται ὅπως τὸ πληροῦν τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις δόγμα έχει τύχει και ἐγκρίσεως ή οἰασδήποτε φύσεως ἀναγνωρίσεως διὰ πράξεώς τινος τής Πολιτείας ή τής Ἐκκλησίας»²¹⁸.

Έάν ταῦτα ἰσχύωσι διὰ πᾶσαν «γνωστὴν θρησκείαν», πολλῶ μάλλον ἰσχύουσι διὰ την και συναγματικῶς ἀνεγνωρισμένην Ὁρθόδοξον του Χριστου Ἐκκλησίαν, τής ὁποίας ἐκφρασταί και τής Ὁρθόδοξου αὐτῆς Ὁμολογίας ἐκπρόσωποι είναι οί ἀκαινοτόμητοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οί μη ὑποκείμενοι διοικητικῶς εἰς τους ὑπὸ διόρθωσιν ὄντας καινοτόμους, κατά την ἐκκλησιαστικὴν και πολιτειακὴν θεσμοθεσίαν και νομοθεσίαν. Τουτέστι, πολιτικῶς δικαίωμα του ἐλευθέρως θρησκευέσθαι έν Ελλάδι έχουσι μάλιστα τὰ ἀποτειχισθέντα ἀκαινοτόμητα μέλη τής Ὁρθόδοξου του Χριστου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ και τὰ καινοτόμα τοιαῦτα.

«... Οί Κανόνες ὡς νόμοι κρατοῦσιν» και «τοῖς Κανόνισιν οί νόμοι ἀκολουθοῦσι» και «οί τοῖς Κανόνισιν ἐναντιούμενοι πραγματικοί τύποι (πολιτικοὶ γραπτοὶ νόμοι) ἄκρυοί εἰσιν». («Νομοκάνων» Μ. Φωτίου, Σ.Ι.Κ. 1, 36).

218. Απόφασις Ὁλομελείας του Συμβουλίου τής Ἐπικρατείας, ὑπ’

ἀριθμ. 105 / 1975.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	σελ.
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	7
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'	
ΚΑΤΑΛΥΟΥΣΙ ΘΕΙΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ	9
ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ	9
Εὐαγγέλια καὶ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι	9
Ἡ ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ	12
Ἀντιποιοῦνται Ἀρχῆς Οἰκουμενικῶν Συνόδων	14
ΚΗΡΥΤΤΟΥΣΙ ΤΗΝ ΑΙΡΕΣΙΝ ΤΟΥ ΠΑΠΟΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ	15
Φρόνημα παπικῆς ἐπάρσεως	15
Ἐδέχθησαν τὴν μπούσειον δωρεάν!	17
Καταλύουσι τὸν πατριαρχικὸν θεσμόν!	19
Δεινὰ καταλύσεως θείων θεσμῶν	22
ΑΣΠΑΖΟΝΤΑΙ ΑΝΑΙΔΩΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΠΟΚΑΙΣΑΡΙΣΜΟΝ	24
Πρωτοφανὴς παποκαίσαρική ἔφοδος	24
Ἀντισυνταγματικῶς φθέγγονται	25
Αὐτοκέφαλος ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος	27
ΞΕΝΟΙ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ	29
Δέν εἶναι ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ αἰρετικοὶ	29
Ἐκφράζουσι καὶ ἐκπροσωποῦσιν αἰρετικούς!	32
Ξένοι καὶ ἀδύναμοι καὶ ἐκβλητέοι	33
Ἀντιποιοῦνται ὀρθοδόξου πατριαρχικῆς Ἀρχῆς	35
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'	
ΦΡΙΚΩΔΗ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΑ	37
ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΑΣ ΚΡΙΣΕΩΣ	37
Κρίσις, διάκρισις καὶ κατάκρισις	38
«Περὶ βίου ἐστίν, οὐ περὶ Πίστεως»	39
ΑΝΤΙΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΟΙ ΔΗΘΕΝ «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ»	41
Πνευματικὸς καὶ πνευματικὴ ἀνάκρισις	41
Δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσις ἢ κρίσις	43
Δέν εἶναι πνευματικοί, ἀλλὰ αἰρετικοὶ	44
«Τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε»	46

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΚΑΤΑΛΥΟΥΣΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΗΣ ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΕΩΣ	47
Η ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΘΕΙΑ ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΙΣ	47
Τί είναι ἡ θεία Ἀποτείχισις	48
Ἀναιδῆς οἰκουμενιστικὴ καινοτομία	49
Ἄγων Πίστεως καὶ Ἀποτείχισις Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν	50
ΤΗΝ ΥΒΡΙΖΟΥΣΙΝ ΩΣ «ΑΠΟΣΚΙΡΤΗΣΙΝ»!	52
Ὁ θεῖος νόμος τῆς Ἀποτειχίσεως	52
Τὴν ὑβρίζουσιν ἀσεβῶς ὡς ἄπιστοι!	53
ΤΗΝ ΒΛΑΣΦΗΜΟΥΣΙ ΚΑΙ ΩΣ «ΣΧΙΣΜΑ»!	56
Σχισματικοὶ οἱ ἀρνηταὶ τῆς θείας Ἀποτειχίσεως	56
Σχισματικοί, σχισματοαιρετικοὶ καὶ σχισματοπαναιρετικοί	58
Ἄθλια συκοφανταῖα σχισματοαιρετικῶν	60

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΝΟΤΟΜΟΙ, ΑΚΑΙΝΟΤΟΜΗΤΟΙ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ	65
---	----

Παποκαισαρισμός είναι ὁ συνδυασμός θρησκευτικῆς καὶ πολιτικῆς ἐξουσίας εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Δηλαδή, εἰς τὸν αἵρεσιάρχη Πάπαν Ρώμης, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ εἶναι καὶ Ἄρχιερεὺς καὶ βασιλεὺς ὡς «Δίκερος Γίγας». «Νὰ εὐλογῇ καὶ νὰ θανατοῖ, νὰ κρατῇ τὴν ποιμαντικὴν βακτηρίαν καὶ μάχαιραν τὴν φονεύτραν. «Μίξις ἄμικτος καὶ τέρας ἀλλόκοτον»! («Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 109). Κατὰ τὴν αἵρεσιν τοῦ Παποκαισαρισμοῦ, «οὐδεὶς ἐγκόσμιος ἄρχων εἶναι νόμιμος, ἐὰν δὲν ἀντλή τὴν ἐξουσίαν» ἐκ τοῦ ἀντιχρίστου Πάπα «καὶ ἐὰν δὲν τηρῇ ἀπόλυτον ὑποταγὴν» εἰς αὐτόν!!! («Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός» Σ.Σ. Μπιλάλη, Ἀθήναι 1988, τόμ. Α', σ. 152).

«... Οἱ Κανόνες ὡς νόμοι κρατοῦσι» καὶ «τοῖς Κανόσιν οἱ νόμοι ἀκολουθοῦσι» καὶ «οἱ τοῖς Κανόσιν ἐναντιούμενοι πραγματικοὶ τύποι (πολιτικοὶ γραπτοὶ νόμοι) ἄκυροὶ εἰσιν». («Νομοζάνων» Μ. Φωτίου, Σ.Ι.Κ. 1, 36).

«Οἱ Κανόνες κρατεῖτῶσαν» (Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μ. 7, 312).

«Τὰ κατὰ ἀπόντος γενόμενα ἀργεῖτω· ταῦτα πάντες λέγομεν· οὐδεὶς ἀπόντα κατακρίνει!» (Πρακτικῶν Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μ. 7, 205).

«Τὸν ἐν τῇ κρίσει μὴ παρόντα, ἀλλὰ μῆτε προσκληθέντα κατὰ μηδένα τρόπον βλάπτεσθαι ὑπὸ τῆς ἐξενεχθείσης κατ' αὐτοῦ ψήφου δοκιμάζομεν», λέγουσιν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας. (Πρακτικῶν Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μ. 7, 268).

«Εἰ δὲ τινες τῶν ἐν ἐκάστη πόλει ἢ χώρα κληρικῶν ὑπὸ Νεστορίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ὄντων τῆς Ἱερωσύνης ἐκωλύθησαν διὰ τὸ ὀρθῶς φρονεῖν, ἐδικαιώσαμεν καὶ τούτους τὸν ἴδιον ἀπολαβεῖν μισθόν. Κοινῶς δὲ τοὺς τῆ Ὁρθοδόξῳ καὶ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ συμφρονούντας κληρικούς κελεύομεν τοῖς ἀποστήσασιν ἢ ἀφισταμένοις ἐπισκόποις μηδὲν ὑποκεῖσθαι κατὰ μηδένα τρόπον». (Γ' Κανόνος Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Σ.Ι.Κ. 2, 196).

«Ἐπειδὴ, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὧν ὁ Νεστόριος, ἀφώρισε καὶ ἐκάθηρε τοὺς κληρικούς ἐκείνους, ὅπου δὲν ἦσαν σύμφρονες μὲ αὐτόν, ἀλλὰ καὶ οἱ ὁμόδοξοι τούτῳ Ἐπίσκοποι ἐν ἄλλαις χώραις τὸ αὐτὸ ἔκαμαν· διὰ τοῦτο ὁ παρῶν Κανὼν ἔκρινε δίκαιον, νὰ ἀπολάβωσιν οἱ καθαιρεθέντες οὗτοι τὸν ἐδικὸν τοὺς βαθμὸν. Καὶ καθολικῶς εἶπεῖν, ἐπρόσταξε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ εἶναι ὑποκείμενοι εἰς τοὺς ἀποστατήσαντας Ἐπισκόπους οἱ κληρικοί ἐκεῖνοι, ὅπου εἶναι ὁμόφρονες μὲ τὴν Ὁρθόδοξον καὶ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ταύτην» («Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 172).

«Ταύτην (τὴν ὀρθόδοξον) ἐν ἑαυτοῖς ἀναζωπυροῦντες αἰεὶ τὴν Πίστιν, ἀσπίλους καὶ ἀμώμους ἑαυτοὺς τηρήσατε, μῆτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι (αἰρετικῷ) πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως Νεστορίῳ), μῆτε μὴν (βεβαίως) ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες, εἰ μένει λύκος ἀντὶ ποιμένος... Τοῖς δὲ γε τῶν κληρικῶν ἦτοι (ἢ) λαϊκῶν, διὰ τὴν ὀρθὴν Πίστιν κεχωρισμένοις ἢ καθαιρεσθεῖσι παρ' αὐτοῦ, κοινωνοῦμεν ἡμεῖς. Οὐ τὴν ἐκείνου κυροῦντες ἄδικον ψῆφον (ἀπόφασιν). Ἐπαινοῦντες δὲ μᾶλλον τοῖς πεπονθότας, κἀκεῖνο λέγοντες αὐτοῖς, εἰ ὄνειδίζεσθε (ὑβρίζεσθε) ἐν Κυρίῳ, μακάριοι· ὅτι τὸ τῆς Δυνάμεως καὶ τὸ τοῦ Θεοῦ Πνεῦμα εἰς ὑμᾶς ἀναπέπαιται (ἔχει ἀναπαιθῆ)» (Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ἁγίου Κυρίλλου, Πρακτικὰ Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 4, 1096).

ΕΙΡΗΝΗ ΔΙΑ ΤΩΝ Ι. ΚΑΝΟΝΩΝ

«Ἐκαστα τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων, ὅταν εὐθὺ φέρεται κανονικῆς εὐταξίας, οὐδένα μὲν ἡμῖν ἐντίκει θόρυβον, ἀπαλλάττει δὲ καὶ τῆς παρὰ τινῶν δυσφημίας, μᾶλλον δὲ καὶ τὰς παρὰ τῶν εὐφρονούντων εὐφημίας ἡμῖν προξενεῖ». (Α' Κανόνος τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ Προέδρου τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Ἑρμηνεία Βαλσαμῶνος: «Φησὶν (λέγει) ὁ Ἅγιος, ὅτι τὰ καθ' ἡμᾶς πράγματα, τὰ ἐκκλησιαστικά δηλονότι ἢ ἀπλῶς τὰ ἀνθρώπινα, ὅταν κατ' εὐθύτητα κανονικὴν διεξάγονται, οὔτε θόρυβον ἡμῖν ἐπάγουσιν (ἐπιφέρουσιν), οὔτε δυσφημίαν παρὰ τινῶν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπαίνους ἡμῖν προξενεῖ· ἢ γὰρ ἀπροσκλινῆς (ἢ μὴ παρεκκλινούσα) κρίσις, ἢ ἀρρεπῆς, ἢ εὐθυτάτη, πᾶσιν ἐστὶν ἀποδεκτὴ· καὶ οὐ μόνον ἀνεπίπληκτόν ἐστίν, ἢ γουν ἀκαταίτιατον (ἀθῶον), οὐκ ἐπιπληξέως ἄξιον, τὸ κρίνειν ὀρθῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπαινούμενον». (Σ.Ι.Κ. 4, 356-357).

Ἑρμηνεία Ἁγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου: «... κάθε πρᾶγμα ἐκκλησιαστικόν, ὅταν γίνεται κατὰ τὴν εὐταξίαν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ὄχι μόνον δὲν προξενεῖ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἱερωμένους καμμίαν ταραχὴν καὶ δυσφημίαν, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ἐπαίνους ἀπὸ τοὺς φρονίμους καὶ διακριτικούς. Ποῖος γὰρ δὲν ἐπαινεῖ τὴν ἀφιλοπρόσωπον καὶ δικαίαν ἀπόφασιν; ἢ πῶς δὲν εἶναι ἔξω ἀπὸ κάθε ἐπιπληξίν καὶ κατηγορίαν ἢ ὀρθὴ καὶ νόμιμος κρίσις, καὶ γεμάτη ἀπὸ κάθε εὐφημίαν καὶ ἐπαινον;» («Πηδάλιον» ἐκδ. 1970, σ. 688).